

STUDY GUIDE

**இந்திய வரலாறு
712 - 1765 வரை**

PREPARED BY

Dr. C. AMOSE

Associate Professor of History

Head, Department of Public Administration,

Muslim Arts College

Thiruvithancode - 629174

HISTORY OF INDIA A.D. 712-1765

Objective: To imbibe in the minds of the students a deep and intense feeling of Nationalism and Love for the Country..

Unit: 1

Sources and Turkish Invasions:

Sources: Archaeology Monuments, Inscriptions, Coins Literature Court Historians Foreigners The Turkish conquest of India: Political Social Economic background Sabuktigin, Mohammad of Ghazni - Indian expeditions Muhammad Ghori's invasion on India Battle of Tarains - effects.

Unit: II

Delhi Sultanate:

Slave dynasty: (1206-1290) - Qutb-ud-din Aibak - Iltumish Razia Begum - Balban - Khilji dynasty: (1290-1320) Ala-ud-din khilji. Tughlaq dynasty: (1320-1412) -Ghiyas-ud-din Tughlaq Mohammad- Bin-Tughlaq- FerozTughlaq Invasion of Timur - Decline of Tughlaq Dynasty - Sayyid Dynasty (1414-1451) - Lodi dynasty(1451-1526) - Bahlol Lodi - Sikandar Lodi Ibrahim Lodi -Administration-Art and Architecture-Education, Literature and Society- Decline of Delhi Sultanate.

Unit: III

Mughal Empire:

Sources- Babur Humayun Shersha Akbar Jehangir Nurjahan Shahjahan- Aurangazeb Mughal Administration- Social and economic conditions-Art and Architecture-, Deccan Policy- Frontier Policy - Decline and disintegration of Mughal Empire. (151)

Unit: IV

Rise and fall of the Marathas:

Shivaji and his successors- Maratha Mughal relations- Maratha Expansion under Peshwas- Rise of the Peshwas- Balaji Vishwanath BajiRao - Balaji BajiRao. Defeat of the Marathas Invasion of Nadir Shah and Ahmad Shah Abdali. Third battle of Panipat.

Unit:V

Establishment of British rule in India:

Advent of the Europeans-Trading Centres of European companies in India -Competition and Rivalry-Carnatic Wars -British Supremacy in Bengal-The Battle of Plassy and Buxar-The Treaty of Alahabad

Text Books

1. Iswari Prasad - History of Medieval India.
2. NilakantaSastri. - Advanced History of India

Books for Reference:

1. Bongard Levin, et. Al - History of India, Vol.II.
2. Edwards and Garret - Muslim Rule in India
3. Habibullah, N.M.S. - Foundation of Muslim Rule in India.
4. IrfanHabib - Medieval India.
5. Majumdar, R.C., ed - History and Culture of Indian People,
6. Mohammad Habibed - Comprehensive History of Delhi, Sultanate..
7. Ranade M.G - Rise of the Maratha Power.
8. SanghMittra - Medieval Indian History

9. Sathiyanaithaier, R.	-	Political, cultural History of India I and II
10. Sewell, R.	-	Forgotten Empire of India.
11. Sherwani	-	The Bahmanis of Decan
12. Smith, V.A.	-	The Oxford History of India.
13. Sharma S.R	-	Mughal Empire in India
14. Tripathi, R.,	-	Rise and Fall of the Mughal Empire

இந்திய வரலாறு (712 A.D – 1765 A.D)

அலகு – I

ஆதாரங்களும், துருக்கியர்களின் படையெடுப்பும்

இடைக்கால இந்திய வரலாற்றின் ஆதாரங்கள்

ஆதாரங்கள் இடைக்கால இந்தியாவின் வரலாற்றின் அடித்தளமாகவும் முதுகெலும்பாகவும் உள்ளன. இடைக்காலத்தில் இந்தியாவை ராஜபுத்திரர்கள் டெல்லி சுல்தான்கள், அடிமை ஆட்சியாளர்கள், கில்ஜிகள், துக்ளக்ஸ், லோடிகள், பாமினி, விஜயநகர், நாயக்கர்கள், முகலாயர்கள் போன்ற சக்திவாய்ந்த வம்சங்கள் ஆட்சி செய்தன. அவர்கள் பல ஆதாரங்களை விட்டுச் சென்றனர். எதிர்கால மனித சமுதாயத்திற்கு இந்த ஆதாரங்கள் உள்நாட்டு இலக்கியங்கள், வெளிநாட்டு இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் மற்றும் தொல்பொருள் ஆதாரங்கள் வடிவில் உள்ளன. கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் விஜயநகரக் கல்வெட்டின் தொகுப்பு இடைக்கால வரலாற்றின் மீது அதிக வெளிச்சம் காட்டுகிறது.

நாணயவியல் என்பது நாணயங்களைப் பற்றிய அறிவியல் ஆய்வு ஆகும். குறிப்பிட்ட நிகழ்வின் இடம் மற்றும் தேதியைக் கண்டறிய அவை உதவுகின்றன. இடைக்காலத்தில் ஆட்சியாளர் பல முக்கிய நிகழ்வுகளை விட்டுச் சென்றனர். பல்வேறு தளங்கள் மற்றும் வடிவங்களைக் கொண்ட பல்வேறு வகையான நாணயங்கள் அவர்களின் ஆட்சி, கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை வணிக உறவு மற்றும் அவற்றின் சாதனைகள் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றன. வரலாற்று அறிவின் முக்கிய ஆதாரமாக இலக்கிய ஆதாரம் உள்ளது. இடைக்கால இந்தியாவின் வரலாற்றை மறுகட்டமைக்க மிகவும் பயனுள்ள பல இலக்கியங்கள் உள்ளன.

இபின் பதூதாவின் அறிக்கை

மொராக்கோ முஸ்லீம் பயணியான இபின் பட்டுதா, துக்ளக் வம்சத்தைப் பற்றிய விரிவான குறிப்புகளை விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவரது பயண நினைவுகளில் அவர் துக்ளக் வம்சத்தின் புவியியல் சாம்ராஜ்யத்தின் உச்சத்தில் அதாவது 1334 இல் ஆப்கானிஸ்தான் மலைகள் வழியாக இந்தியாவிற்கு வந்தார். அவர் தனது நினைவுகளில் பல வரலாற்று நிகழ்வுகளை குறிப்பிட்டுள்ளார் அத்துடன் குவாத்-அல்-இஸ்லாம் மசூதி மற்றும் குதுப் மினார் அடங்கிய குத்ப் வளாகத்தின் வரலாற்றையும் இபின் பதூதா பதிவு செய்தார்.

இந்தியாவின் கேம்பிரிட்ஜ் பொருளாதார வரலாறு 1200-1750 இந்தியாவின் இடைக்கால காலத்தின் தெளிவான வரலாற்றை வழங்குகிறது.

இஸ்லாமிய ஆதாரங்கள்

தென்னிந்தியாவுடனான இஸ்லாமிய தொடர்பு ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொடங்குகிறது. இது தென் ராஜ்ஜியங்களுக்கும் அரபு நாடுகளுக்கும் இடையிலான வர்த்தகத்தின் விளைவாகும். பத்தாம் நூற்றாண்டில் ராஷ்டிரகூடப் பேரரசில் ஜும்மா மசூதிகள் இருந்தன, மேலும் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மலபார் கடற்கரையில் பல மசூதிகள் செழித்து வளர்ந்தன. விஜயநகரப் பேரரசுக்கும் வடக்கே பஹாமனி சுல்தானியருக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் தெற்கில் முஸ்லிம்களின் இருப்பை அதிகரித்தன. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், விஜயநகரத்தில் முஸ்லிம்களுக்காக ஒரு மசூதியைக் கட்டிய தேவ ராயரின் சிம்மாசனத்தின் முன் ஒரு குரானை இது மத ஒற்றுமையை குறிக்கிறது.

கிறிஸ்தவர்களின் செப்புத் தகடுகள்

மலபார் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நில மானியங்கள் பொறிக்கப்பட்ட செப்புத் தகடுகளைக் கண்டறிவதன் மூலம் எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கிறிஸ்தவத்தின் அறிமுகம் தொடங்கியது. கிறிஸ்தவ பயணிகள் இடைக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் பற்றாக்குறையைப் பற்றி எழுதினர், மிஷனரிகளுக்கு அதன் மூலம் கவர்ச்சியை ஊக்குவித்தனர், 15 ஆம் நூற்றாண்டில் போர்த்துகீசியர்களின் வருகை மற்றும் பேரரசுடனான வர்த்தகத்தின் மூலம் அவர்களின் தொடர்புகள், புனித சேவியரின் நம்பிக்கையின் பிரச்சாரம் (1545) பின்னர் டச்சு குடியேற்றங்களின் இருப்பு தெற்கில் கிறிஸ்தவத்தின் வளர்ச்சியை முதலானவை ஊக்குவித்தது.

கல்வெட்டுகள்

கோயில் சுவர்கள், சொத்துகளின் எல்லைகள் மற்றும் பொது காட்சிக்கு திறந்த இடங்களில் பயன்படுத்தப்படும் ஆவணங்களின் மிகவும் பொதுவான வடிவம் கல்வெட்டுகள் ஆகும். ஆவணப்படுத்தலின் மற்றொரு வடிவம், பதிவேடு வைப்பதற்கான செப்புத் தகடுகளில் இருந்தது. பொதுவாக வாய்மொழி கல்வெட்டுகளில் வணக்கம், ராஜா அல்லது உள்ளூர் ஆட்சியாளரின் கோபம், நன்கொடையாளரின் பெயர், நன்கொடையின் தன்மை (பொதுவாக பணம் அல்லது உற்பத்தி), மானியம் பயன்படுத்தப்படும் விதம், கடமைகள் போன்ற தகவல்கள் அடங்கும். நன்கொடையாளர், நன்கொடையாளரால் பெறப்பட்ட பங்கு மற்றும் முழு நன்கொடை மற்றும் அதன் கடமைகளை நிறைவேற்றிய ஒரு முடிவு அறிக்கை. சில கல்வெட்டுகள் போர் அல்லது மத திருவிழாவில் வெற்றி பெற்ற நிகழ்வையும், மானியத்தை மதிக்காதவர்களுக்கு பழிவாங்கல் அல்லது சாபத்தையும் பதிவு செய்கின்றன.

விஜயநகர கல்வெட்டு

இதுவரை மீட்கப்பட்ட பெரும்பாலான விஜயநகரப் பேரரசின் கல்வெட்டுகள் கன்னடம், தெலுங்கு மற்றும் தமிழ் மொழிகளில் உள்ளன, மேலும் சில சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளன. சூர்யநாத் யு. காமத்தின் கூற்றுப்படி, சுமார் 7000 கல்வெட்டுகள், அவற்றில் பாதி கன்னட மொழியில் உள்ளன, மேலும் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருதத்தில் இருக்கும் சுமார் 300 செப்புத் தகடுகள் மீட்கப்பட்டுள்ளன. இருமொழிக் கல்வெட்டுகள் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆதரவை இழந்தன. மேக்கின் கூற்றுப்படி, மீட்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளில் பெரும்பாலானவை துளுவ வம்சத்தின் ஆட்சியிலிருந்து (1503 முதல் 1565 வரை) சாலுவ வம்சத்தின் (1485 முதல் 1503 வரை) பேரரசின் மீதான அதன் சுருக்கமான கட்டுப்பாட்டில் மிகக் குறைவானவை. சங்கம வம்சம் (1336 முதல் 1485 வரை) துளுவா காலத்தில் பொறிக்கப்பட்ட அனைத்து கல்வெட்டுகளிலும் மூன்றில் ஒரு பகுதியை உருவாக்கியது. தெலுங்கு மொழி ஒரு இலக்கிய ஊடகமாக பிரபலமடைந்த போதிலும், மொழியின் பெரும்பாலான கல்வெட்டுகள் 1500 முதல் 1649 வரையிலான வரையறுக்கப்பட்ட காலப்பகுதியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த சூழ்நிலையை அரசியல் ஒற்றுமையை மாற்றும் ஒன்றாக டால்போட் விளக்குகிறார். விஜயநகரப் பேரரசு முதலில் கர்நாடகாவில் நிறுவப்பட்டது, ஆந்திரப் பிரதேசம் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக செயல்படுகிறது. 1565 இல் சுல்தானியர்களிடம் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அரசு தலைநகரான விஜயநகரம் சூறையாடப்பட்ட பின்னர், வீழ்ச்சியடைந்த பேரரசு அதன் தலைநகரை தெற்கு ஆந்திரப் பிரதேசத்திற்கு மாற்றியது, தெலுங்கு மொழி ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு நிறுவனத்தையும் உருவாக்கியது.

வெளிநாட்டு ஆதாரங்கள்

கல்வெட்டுகள் மற்றும் நாணயங்கள் தவிர, விஜயநகர வரலாற்றின் ஆதாரங்கள் (அதன் தோற்றம், சமூக மற்றும் அரசியல் வாழ்க்கை மற்றும் இறுதியில் தோல்வி) வெளிநாட்டுப் பயணிகளின் குறிப்புகள் மற்றும் சமஸ்கிருதம், கன்னடம், பாரசீக மற்றும் தெலுங்கு மொழிகளில் உள்ள சமகால இலக்கிய ஆதாரங்கள். பேரரசுக்கு வந்த போர்த்துகீசிய பார்வையாளர்கள் டொமிங்கோ பயஸ் (1522), பெர்னாவோ நூன்ஸ் (1537), டுவார்டே பார்போசா (1516) மற்றும் பர்ராடாஸ் (1616), மற்றும் அதானசியஸ் நிகிடின் (1470) ஆகியோர் ரஷ்யாவிலிருந்து வந்தவர்கள். நிக்கோலோ டி'கான்டி (1420), லுடோவிகோ டி வர்தேமா (1505), சீசர் ஃபிரடெரிச்சி (1567) மற்றும் பிலிப்போ சசெட்டி (1585) ஆகியோர் இத்தாலியில் இருந்து வந்தவர்கள் மற்றும் அப்துர் ரசாக் (1443) பெர்சியாவிலிருந்து வருகை தந்தவர்கள். சமகால முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள் போட்டி ராஜ்ஜியங்களின் (சுல்தானியர்கள்) ஆதரவில் இருந்தவர்கள் அல்லது விஜயநகரத்திற்கு வருகை தந்தவர்கள் மற்றும் மதிப்புமிக்க படைப்புகளை நிறைவேற்றியவர்கள் ஜியாவுதீன் பரானி (தாரிக்-இ-பிரூஸ் ஷாஹி, 1357), இசாமி (ஃபத்துஹாத் உஸ் சலாட்டின்), சையத் அலி தபாதாபாய். புர்ஹான்-இ-மைசர், 1596), நிசம்முதீன் பக்ஷி, ஃபிரிஷ்டா (தாரிக்-இ-பிரிஷ்டா) மற்றும் ரஃபியுதீன் ஷிராசி (தஸ்கிரத் உல் முல்க், 1611) ஆகியோர் ஆகும்.

சொந்த எழுத்தாளர்கள்

பூர்வீக எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில், வித்யாரண்ய காலஜ்ஞானம், சாளுவ நரசிம்ம மன்னனின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய திண்டிமாவின் ராமாபியுதயம், திண்டிமா II இன் அச்யுதாப்யுதயம் மற்றும் திருமலாம்பாவின் வரதாம்பிகா பரிணயம் ஆகியவை பேரரசின் மீது வெளிச்சம் போட்ட முக்கியமான சமஸ்கிருதப் படைப்புகள் ஆகும்.

கன்னட இலக்கியப் படைப்புகளில், நஞ்சுண்ட கவியின் குமார ரமண கதை, கனகதாசரின் மோகனதரங்கிணி, லிங்கண்ணாவின் கௌதிரிபாவிஜயம் மற்றும் சமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணதேவராய தினச்சாரி ஆகியவை பயனுள்ள ஆதாரங்களாகும். மேலும் தெலுங்குப் படைப்புகளில், ஸ்ரீநாதரின் காஷிகண்டா, மல்லய்யா மற்றும் சிங்கய்யாவின் வராஹபுராணமு, விஸ்வநாத நாயகி, விஸ்வநாத நாயகி, நயந்த நாயநாதி. துர்ஜதியின் கிருஷ்ணராஜ விஜயமும், பெத்தண்ணாவின் மனுசரிதம் மற்றும் மன்னன் கிருஷ்ணதேவராயரின் அமுக்கமாலயதா ஆகியவை முக்கியமான தகவல் ஆதாரங்கள் ஆகும்.

நாணயங்கள்

பாரசீக வருகையாளரான அப்துர் ரசாக் தனது பயணக் குறிப்புகளில் பேரரசு அதிக அளவில் வருமானத்தை அனுபவித்ததாக எழுதினார். இது குறிப்பாக கோவில் பண உதவிகள் செய்யப்பட்ட எண்ணிக்கையிலிருந்து தெளிவாகிறது. தங்கம், வெள்ளி, செம்பு மற்றும் பித்தளை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி நாணயங்கள் அச்சிடப்பட்டன மற்றும் அவற்றின் மதிப்பு ஆகும். பொருள் எடையைப் பொறுத்தது. நாணயங்கள் மாநிலம், மாகாணங்கள் மற்றும் வணிகர் சங்கங்களால் அச்சிடப்பட்டன. வெளிநாட்டு நாணயம் புழக்கத்தில் இருந்தது. 50.65 - 53 தானியங்கள் எடையுள்ள தங்க வராஹா (அல்லது ஹூன்/ஹொன்னு, கத்யானா) மிக உயர்ந்த மதிப்பு. பார்த்தாப் அல்லது பிரதாபமானது அரை வராஹமாக மதிப்பிடப்பட்டது, பணம் அல்லது ஹனா, தங்கம் மற்றும் தாமிரத்தின் கலவையானது வராஹத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்காக மதிப்பிடப்பட்ட பொதுவான நாணயமாகும். தூய வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட தார், பானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்காகவும், பித்தளையால் செய்யப்பட்ட சிட்டல் தாரில் மூன்றில் ஒரு பங்காகவும் இருந்தது. ஹாகா, விசா மற்றும் காசு ஆகியவை குறைந்த மதிப்புடைய நாணயங்களாகும்.

கன்னடம், தெலுங்கு மற்றும் சமஸ்கிருத தத்துவவாதிகள்

விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியின் போது, கவிஞர்கள், அறிஞர்கள் மற்றும் தத்துவவாதிகள் முதன்மையாக கன்னடம், தெலுங்கு மற்றும் சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழ் போன்ற பிற பிராந்திய மொழிகளிலும் எழுதி மதம், சுயசரிதை, பிரபந்த (புனைகதை), இசை, இலக்கணம், கவிதை போன்ற பாடங்களை உள்ளடக்கியுள்ளனர். , மருத்துவம் மற்றும் கணிதம். பேரரசின் நிர்வாக மற்றும் நீதிமன்ற மொழிகள் கன்னடம் மற்றும்

தெலுங்கு, கடைசி விஜயநகர மன்னர்கள், குறிப்பாக கிருஷ்ணதேவராயர் ஆட்சியின் போது பிந்தையது இன்னும் கலாச்சார மற்றும் இலக்கிய முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது.

சமஸ்கிருத படைப்புகள்

பெரும்பாலான சமஸ்கிருதப் படைப்புகள் வேதங்கள் அல்லது இராமாயணம் மற்றும் மகாபாரத இதிகாசங்கள் பற்றிய வர்ணனைகள், சயனாச்சார்யா (வேதார்த்த பிரகாஷா என்ற வேதங்களைப் பற்றிய ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுதியவர், மேக்ஸ் முல்லரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு 1856 இல் வெளிவந்தது), மற்றும் வித்யாரண்யா போன்றவர்களால் எழுதப்பட்டது. இதர போட்டி இந்து தத்துவங்களை விட அத்வைத தத்துவத்தின் மேன்மையை போற்றினார். மற்ற எழுத்தாளர்கள் உடுப்பி வரிசையின் புகழ்பெற்ற த்வைத துறவிகளான ஜெயதீர்த்தா (அவரது வாத எழுத்துக்களுக்கு திகாச்சார்யா என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார்), அத்வைத தத்துவத்திற்கும் முந்தைய தர்க்கவாதிகளின் முடிவுகளுக்கும் மறுப்புகளை எழுதிய வியாசதீர்த்தர் வாதிராஜதீர்த்தர் மற்றும் ஸ்ரீபாதராயரை விமர்சித்தவர்கள். புகழ்பெற்ற சமஸ்கிருத அறிஞர்கள் விஜயநகர மன்னர்கள் மற்றும் அவர்களின் நிலப்பிரபுத்துவ தலைவர்களின் நீதிமன்றங்களை அலங்கரித்தனர். அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிலர் தகுதியுள்ள எழுத்தாளர்கள் மற்றும் மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயரால் ஜாம்பவதி கல்யாணம் மற்றும் முதலாம் பக்கா மன்னரின் மருமகள் இளவரசி கங்காதேவியின் மதுரா விஜயம் (வீரகம்பராய சரிதா என்றும் அழைக்கப்படுவது) போன்ற முக்கியமான படைப்புகளை எழுதியுள்ளனர்.

கன்னட இலக்கியங்கள்

பேரரசின் கன்னட கவிஞர்கள் மற்றும் அறிஞர்கள் ஹரிதாசர்கள் (விஷ்ணுவின் பக்தர்கள்), பிராமண மற்றும் வீரசைவ (லிங்காயத்) இலக்கியங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவ பக்தி இயக்கத்தை ஆதரிக்கும் முக்கியமான எழுத்துக்களை உருவாக்கினர். ஹரிதாசக் கவிஞர்கள் தங்கள் பக்தியை தேவநாமா (பாடல் கவிதைகள்) என்ற பாடல்களின் மூலம் சங்கத்யா (நால்வகை), துலடி (அடிப்படையிலான), உகபோகா (மெல்லிசை அடிப்படையிலானது) மற்றும் முண்டிகே (மறைபொருள்) ஆகியவற்றின் மூலம் கொண்டாடினர். மத்வாச்சாரியார் மற்றும் வியாசதீர்த்தரின் போதனைகள் அவர்களின் தூண்டுதலாக இருந்தன. புரந்தரதாசர் மற்றும் கனகதாசர் அவர்களின் மகத்தான பங்களிப்பின் மூலம் பல தாசர்களில் (பக்தர்களில்) முதன்மையானவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். பிராமண அறிஞர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவரான குமார வியாசர் மகாபாரத காவியத்தின் மொழிபெயர்ப்பான கடுகின பாரதத்தை எழுதினார். இந்த வேலை கன்னட இலக்கியம் பழைய கன்னடத்திலிருந்து நவீன கன்னடத்திற்கு மாறுவதைக் குறிக்கிறது. சாமராசா ஒரு புகழ்பெற்ற வீரசைவ அறிஞரும் கவிஞரும் ஆவார், அவர் இரண்டாம் தேவராயரின் அவையில் வைணவ அறிஞர்களுடன் பல விவாதங்களை நடத்தினார். அவரது பிரபுலிங்க லீலே, பிற்காலத்தில் தெலுங்கு மற்றும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, இது புனித அல்லாமா பிரபுவின் புகழ்பாடாகும்

இவர் துறவி கணபதியின் அவதாரமாக கருதப்பட்டார், அதே நேரத்தில் பார்வதி பனவாசியின் இளவரசியின் வடிவத்தை எடுத்தார்.

தெலுங்கு இலக்கியங்கள்

தெலுங்கு இலக்கியத்தின் இந்த உச்சத்தில், பிரபந்த பாணியில் மிகவும் பிரபலமான எழுத்து மனுசரிதம் ஆகும். மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயர் ஒரு சிறந்த தெலுங்கு அறிஞராக இருந்தார் மற்றும் ஸ்ரீரங்கத்தில் தமிழ் ஆழ்வார் துறவி கவிஞரும் பெரியாழ்வாரின் மகளுமான ஆண்டாளுக்கு விஷ்ணு கடவுள் திருமணம் செய்த கதையான அமுத்தமால்யதாவை எழுதினார். அவரது அரசவையில் இலக்கியப் பேரவையின் தூண்களாக (அஷ்டதிக்கஜங்கள்) கருதப்படும் எட்டு புகழ்பெற்ற அறிஞர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் மிகவும் பிரபலமானவர்கள் ஆந்திரகவிதாபிதாமஹா "தெலுங்கு கவிதையின் தந்தை") மற்றும் பல குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகளை எழுதிய நீதிமன்ற நகைச்சுவையாளர் தெனாலி ராமகிருஷ்ணா என்ற மரியாதைக்குரிய அலசானி பெத்தனா ஆவார். மற்ற ஆறு கவிஞர்கள் நந்தி திம்மனா (முக்கு திம்மனா), அய்யலராஜு ராமபத்ரா, மடையகரி மல்லனா, பட்டு மூர்த்தி (ராமராஜ பூஷணா), பிங்கலி சூரனா மற்றும் துர்ஜதி. மருத்ராட்சரிதம் மற்றும் சாலிவாஹன-சப்த-சதி போன்ற நூல்களை எழுதிய ஸ்ரீநாதர், இரண்டாம் தேவராய மன்னரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, அரசவையில் முக்கிய அமைச்சர்களாக அதே அந்தஸ்தை அனுபவித்தார்.

தமிழ் இலக்கியங்கள்

இந்த காலகட்டத்திலிருந்து பெரும்பாலான தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழ் பேசும் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவை, அவை தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்ப்பதில் குறிப்பாக கவனம் செலுத்திய நிலப்பிரபுத்துவ பாண்டியரால் ஆளப்பட்டன. சில கவிஞர்கள் விஜயநகர மன்னர்களால் ஆதரித்தனர். ஸ்வரூபானந்த தேசிகர், அத்வைத தத்துவத்தின் மீது, சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு என்ற 2824 செய்யுள்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பை எழுதினார். அவரது மாணவர் துறவி, தத்துவராயர், குறுந்தொகையான குறுந்தொகையை எழுதினார், அதில் பாதி எண்ணிக்கையிலான வசனங்கள் உள்ளன. கிருஷ்ணதேவராயர் தமிழ் வைஷ்ணவக் கவிஞரான ஹரிதாசாவை ஆதரித்தார், அவருடைய இருசமய விளக்கம் வைஷ்ணவம் மற்றும் சைவத்தின் இரண்டு இந்து அமைப்புகளின் விளக்கமாக இருந்தது.

மதச்சார்பற்ற எழுத்துக்கள்

வித்யாரண்யரின் சங்கீதசாரம், பிரௌதா ராயரின் ரதிரத்தன்பிரதிபிகா, சயனாவின் ஆயுர்வேத சுதாநிதி மற்றும் லக்ஷ்மண பண்டிதரின் வைத்யராஜவல்லபம் ஆகியவை இசை மற்றும் மருத்துவம் பற்றிய மதச்சார்பற்ற எழுத்துக்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை. கேரள

வானியல் மற்றும் கணிதப் பள்ளி இக்காலத்தில் முக்கோணவியல் மற்றும் கால்குலஸ் ஆகியவற்றில் முக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்த மாதவா மற்றும் கோள்களின் சுற்றுப்பாதைகளை முன்வைத்த நீலகண்ட சோமயாஜி போன்ற அறிஞர்களால் செழித்து வளர்ந்தது.

விஜயநகரின் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

விஜயநகர கட்டிடக்கலை, கலை விமர்சகர் பெர்சி பிரவுன் கருத்துப்படி, முந்தைய நூற்றாண்டுகளில் செழித்தோங்கியிருந்த சாளுக்கிய, ஹொய்சால, பாண்டிய மற்றும் சோழர் பாணிகளின் ஒரு துடிப்பான கலவையாகும். சிற்பம், கட்டிடக்கலை மற்றும் ஓவியம் ஆகியவற்றின் பாரம்பரியம் பேரரசு முடிவுக்கு வந்த பிறகு கலைகளின் வளர்ச்சியை பாதித்தது. அலங்கரிக்கப்பட்ட தூண்கள் கொண்ட கல்யாணமண்டபம் (திருமண மண்டபம்), வசந்தமண்டபம் (திறந்த தூண் மண்டபங்கள்) மற்றும் ராயகோபுரம் (கோபுரம்) ஆகியவை இதன் கலை நய அடையாளமாகும். இவர் கைவினைஞர்கள் உள்நாட்டில் கிடைக்கும் கடினமான கிரானைட்டைப் பயன்படுத்தினர், ஏனெனில் இராச்சியம் தொடர்ந்து படையெடுப்பு அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியது. அதன் தலைநகரான விஜயநகரத்தில் உள்ள நினைவுச்சின்னங்களின் திறந்தவெளி அரங்கம் யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய தளமாகும்.

தக்காண பாணி நினைவுச்சின்னங்கள்

14 ஆம் நூற்றாண்டில், மன்னர்கள் வேசரா அல்லது தக்காண பாணி நினைவுச்சின்னங்களைக் கட்டுவதைத் தொடர்ந்தனர், ஆனால் பின்னர் அவர்களின் சடங்குத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய திராவிட பாணி கோபுரங்களை இணைத்தனர். புக்காவின் பிரசன்ன விருபாக்ஷா கோயிலும் (நிலத்தடி கோயில்) தேவ ராயரின் ஹசாரே ராம கோயிலும் தக்காண கட்டிடக்கலைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். தூண்களின் மாறுபட்ட மற்றும் சிக்கலான அலங்காரமானது அவர்களின் வேலையின் அடையாளமாகும். ஹம்பியில், விட்டலா மற்றும் ஹசாரா ராமசுவாமி கோயில்கள் அவற்றின் தூண்களைக் கொண்ட கல்யாணமண்டப பாணிக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். சாளுக்கிய வம்சத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எளிமையான மற்றும் அமைதியான கலைக்கு அவர்கள் திரும்புவது அவர்களின் பாணியின் காணக்கூடிய அம்சமாகும். துளுவ மன்னர்களின் விட்டல கோயிலும் இடைக்காலத்தின் சிறந்த ஆதாரமாக விளங்குகிறது.

இடைக்கால இந்தியா

இடைக்கால இந்தியா என்பது இந்திய துணைக்கண்டத்தின் "பண்டைய காலம்" மற்றும் "நவீன காலம்" ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான ஒரு நீண்ட காலத்தை குறிக்கிறது. இது பொதுவாக கிபி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் குப்தா சாம்ராஜ்யத்தின் முறிவு மற்றும் முகலாயப் பேரரசின் தொடக்கத்துடன் 1526 ஆம் ஆண்டின் நவீன காலத்தின்

தொடக்கத்திலிருந்து தோராயமாக இயங்குவதாகக் கருதப்படுகிறது, இருப்பினும் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த புள்ளிகளை விட பின்னர் தொடங்கி முடிவதாக கருதுகின்றனர். . இடைக்கால காலம் ஆரம்ப இடைக்கால மற்றும் பிற்பட்ட இடைக்கால சகாப்தங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆரம்பகால இடைக்கால காலத்தில், இந்திய துணைக்கண்டத்தில் 40க்கும் மேற்பட்ட வெவ்வேறு மாநிலங்கள் இருந்தன, அவை பல்வேறு கலாச்சாரங்கள், மொழிகள், எழுத்து முறைகள் மற்றும் மதங்களை உருவாக்கின. அக் காலத்தின் தொடக்கத்தில், இப்பகுதி முழுவதும் பௌத்தம் பிரதானமாக இருந்தது, இந்தோ கங்கை சமவெளியில் உள்ள குறுகிய கால பாலா பேரரசு பௌத்த நம்பிக்கையின் நிறுவனங்களுக்கு நிதியுதவி அளித்தது. அத்தகைய ஒரு நிறுவனம் இந்தியாவின் நவீன கால பீகாரில் உள்ள புத்த நாளந்தா பல்கலைக்கழகம் ஆகும், இது புலமைப்பரிசில் மையம் மற்றும் பிளவுபட்ட தெற்காசியாவை உலகளாவிய அறிவுசார் நிலைக்கு கொண்டு வந்தது. மற்றொரு முக்கிய சாதனை, சதுரங்கா விளையாட்டின் கண்டுபிடிப்பு, அது பின்னர் ஐரோப்பாவிற்கு எடுத்துச் செல்லப் செஸ் ஆனது. தென்னிந்தியாவில், தமிழ் இந்து இராச்சியம் சோழர் ராஜ்யமாகும் வெளிநாட்டு சாம்ராஜ்யத்துடன் முக்கியத்துவம் பெற்றது, இது நவீனகால இலங்கை, மலேசியா மற்றும் இந்தோனேசியாவின் பகுதிகளை கட்டுப்படுத்தியது, மேலும் தென்கிழக்கு ஆசியாவின் வரலாற்று கலாச்சாரப் பகுதியில் இந்து மதத்தையும் பௌத்தத்தையும் பரப்ப உதவியது. இந்த காலகட்டத்தில், ஆப்கானிஸ்தான், திபெத் மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியா போன்ற அண்டை பகுதிகள் தெற்காசிய செல்வாக்கின் கீழ் இருந்தன.

இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதியில், தற்கால ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் ஈரானில் இருந்து துருக்கிய இஸ்லாமிய படையெடுப்புகளின் மூலம் வட இந்தியாவின் பெரும் பகுதிகளை கைப்பற்றியது, டெல்லி சுல்தானகத்தை நிறுவியது, இது 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்தது. இதன் விளைவாக, தெற்காசியாவில் பௌத்தம் வீழ்ச்சியடைந்தது, பல பகுதிகளில் மறைந்தது, ஆனால் இந்து மதம் தப்பிப்பிழைத்தது மற்றும் இஸ்லாமிய படையெடுப்பாளர்களால் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகளில் இஸ்லாமியத்தை வலுப்படுத்தியது. தொலைதூரத்தில், விஜயநகரப் பேரரசை எந்த முஸ்லீம் அரசும் அந்தக் காலத்தில் கைப்பற்றவில்லை. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் துப்பாக்கி குண்டுகள் அறிமுகம் மற்றும் ஒரு புதிய இஸ்லாமிய பேரரசின் எழுச்சி - முகலாயர்கள், அத்துடன் போர்த்துகீசிய காலனித்துவவாதிகளால் ஐரோப்பிய வர்த்தக நிலைகள் நிறுவப்பட்டது. முகலாய பேரரசு ஒட்டோமான் பேரரசு மற்றும் சஃபாவிட் பெர்சியாவுடன் மூன்று இஸ்லாமிய பேரரசுகளில் ஒன்றாகும். அடுத்தடுத்த கலாச்சார மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகள் இந்திய சமூகத்தை மாற்றியதுடன், இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதியை முடித்து, ஆரம்பகால நவீன காலத்தைத் தொடங்கியது.

இக்கால வரையறையானது 6 ஆம் நூற்றாண்டு, 7 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதி அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியை உள்ளடக்கிய தாகும் இந்த கால கட்டம், முக்கியமாக ஐரோப்பாவின் இடைக்காலத்துடன் ஒத்துப்போகிறது. இது

இரண்டு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கப்படலாம்: 6 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்த 'ஆரம்ப இடைக்கால காலம்' மற்றும் 13 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்த 'இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதி', 1526 இல் முகலாயப் பேரரசின் தொடக்கத்துடன் முடிவடைந்தது. முகலாய சகாப்தம், 16 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை, பெரும்பாலும் நவீன காலத்தின் ஆரம்ப காலம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் சில சமயங்களில் 'இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதி' காலத்திலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

துருக்கிய படையெடுப்பு மற்றும் பின்விளைவு

சிந்து மீதான மத்திய அரசின் அதிகாரம் குறைந்ததால், இப்பகுதி பரவலாக்கத்தின் காலகட்டத்திற்கு உட்பட்டது. ஹபரிட் அதிகாரம் பெரும்பாலும் சிந்துக்கு மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகத் தோன்றியது, மேலும் மக்ரான், துரான் மற்றும் முல்தான் வரை நீட்டிக்கப்படவில்லை, இவை அனைத்தும் தனித்தனி வம்சங்களின் கீழ் பிரிந்தன. இந்த பிராந்தியங்களில் உள்ள சில ஆட்சியாளர்கள் கலீபாவை தங்கள் ஆட்சியாளராக பெயரளவில் தொடர்ந்து அங்கீகரித்து வந்தனர், ஆனால் திறம்பட சுயராஜ்யமாக இருந்தனர்; மற்றவர்கள் கலீபாவின் அதிகாரத்தை முழுவதுமாக நிராகரித்தனர் மற்றும் முற்றிலும் சுதந்திரமாக இருந்தனர். இந்த சிறு வம்சங்கள் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை, கஸ்னாவிகள் இந்தியாவை ஆக்கிரமித்து, நாட்டின் பெரும்பாலான முஸ்லீம் பிரதேசங்களை இணைக்கும் வரை அந்தந்த பகுதிகளில் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்தனர்.

கஜினியின் மஹ்முத்

பொதுவாக கஜினியின் மஹ்முத் அல்லது மஹ்முத் கஸ்னவி என்று அழைக்கப்படும் துருக்கிய கஸ்னாவிட் வம்சத்தை நிறுவியவர், 998 முதல் 1030 வரை ஆட்சி செய்தார். அவர் இறந்த நேரத்தில், அவரது ராஜ்யம் பரவலாக இருந்தது. இராணுவப் பேரரசு, வடமேற்கு ஈரானிலிருந்து இந்திய துணைக் கண்டத்தில் உள்ள பஞ்சாப், டிரான்சோக்சியானாவில் உள்ள குவாரஸும் மற்றும் மக்ரான் வரை பரவியது.

அதிக பாரசீகமயமாக்கப்பட்ட, சுல்தான் மஹ்முத் தனது முன்னோடிகளான சமனிட்களின் அதிகாரத்துவ, அரசியல் மற்றும் கலாச்சார பழக்கவழக்கங்களைத் தொடர்ந்தார், இது வடமேற்கு இந்தியாவில் ஒரு பாரசீக மாநிலத்திற்கான அடித்தளத்தை நிறுவியது. அவரது தலைநகரான கஜினி இஸ்லாமிய உலகில் குறிப்பிடத்தக்க கலாச்சார, வணிக மற்றும் அறிவுசார் மையமாக பரிணமித்தது, கிட்டத்தட்ட முக்கியமான நகரமான பாக்தாத்திற்கு போட்டியாக இருந்தது. அல்-பிருனி மற்றும் பெர்டோவ்சி போன்ற பல முக்கிய நபர்களை தலைநகரம் கவர்ந்தது.

மஹ்மூத் தனது 27வது வயதில் அரியணை ஏறினார், இருப்பினும் அவரது சகோதரர் இஸ்மாயிலுடன் ஒரு குறுகிய வாரிசுப் போருக்குப் பிறகு, அவரது தந்தையின் மரணத்திற்குப் பிறகு. அவர் சுல்தான் ("அதிகாரம்") என்ற பட்டத்தை வைத்திருந்த முதல் ஆட்சியாளர் ஆவார், அதே நேரத்தில் அப்பாஸிட் கலிஃபாக்களின் மேலாதிக்கத்துடன் ஒரு கருத்தியல் தொடர்பைப் பாதுகாத்து, அவரது அதிகாரத்தின் அளவைக் குறிக்கிறது. அவரது ஆட்சியின் போது, அவர் இடைக்கால இந்தியாவில் மதுரா மற்றும் சோமநாத் போன்ற பணக்கார நகரங்கள் மற்றும் கோவில் நகரங்களை பதினேழு முறை படையெடுத்து கொள்ளையடித்தார், மேலும் கஜினியில் தனது தலைநகரைக் கட்டுவதற்காக கொள்ளையடித்தார்.

971 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 2 ஆம் தேதி ஜாபுலிஸ்தான் (தற்போதைய ஆப்கானிஸ்தான்) பகுதியில் உள்ள கஜினி நகரில் மஹ்மூத் பிறந்தார். அவரது தந்தை சபுத்திகின் ஒரு துருக்கிய அடிமைத் தளபதி ஆவார், அவர் 977 இல் கஸ்னியில் கஸ்னாவிட் வம்சத்திற்கு அடித்தளம் அமைத்தார். கொராசன் மற்றும் டிரான்சோக்சியானாவை ஆட்சி செய்த சமனிட்களின் கீழ்படிந்தவராக. மஹ்முதின் தாயார் ஜபுலிஸ்தானைச் சேர்ந்த ஈரானிய உயர்குடியின் மகள், எனவே சில ஆதாரங்களில் மஹ்முத்-இ சாவுலி ("ஜபுலிஸ்தானில் இருந்து மஹ்முத்") என்று அறியப்படுகிறார். மஹ்முத்தின் ஆரம்பகால வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகம் அறியப்படவில்லை, அவர் ஜாபுலிஸ்தானைச் சேர்ந்த பாரசீகத்தைச் சேர்ந்த அஹ்மத் மைமண்டியின் பள்ளி மாணவராகவும், அவரது வளர்ப்புச் சகோதரராகவும் இருந்தார்.

மஹ்மூத் கௌசரி ஜஹான் என்ற பெண்ணை மணந்தார், அவர்களுக்கு முகமது மற்றும் மசூத் என்ற இரட்டை மகன்கள் இருந்தனர். மசூதின் அவரது பேரன் மவ்தூத் கஸ்னவியும் பின்னர் பேரரசின் ஆட்சியாளரானார். அவரது சகோதரி, சித்ர்-இ-முஅல்லா, தாலூத் பின் அதாவல்லா அலவியை மணந்தார், அவர் காஜி சலார் சாஹு என்றும் அழைக்கப்படுகிறார், அவருடைய மகன் காஜி சையத் சலார் மசூத். மஹ்முதின் தோழர் ஒரு ஜார்ஜிய அடிமை, மாலிக் அயாஸ், அவரைப் பற்றி கவிதைகள் மற்றும் கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

994 இல் மஹ்மூத் தனது தந்தை சபுத்திகினுடன் இணைந்து, சமனிட் எமிர், நூஹ் II க்கு உதவியாக, கிளர்ச்சியாளர் ஃபாயிக்கிடம் இருந்து கோரசானைக் கைப்பற்றினார். இந்த காலகட்டத்தில், சமனிட் பேரரசு மிகவும் நிலையற்றதாக மாறியது, பல்வேறு பிரிவுகள் கட்டுப்பாட்டிற்காக போட்டியிட்டதால், உள் அரசியல் அலைகளை மாற்றியது, அவர்களில் முதன்மையானவர்கள் அபுல்-காசிம் சிம்ஜூரி, ஃபாயிக், அபு அலி, ஜெனரல் பெக்தூசின் அண்டை நாடான பையிட் வம்சம் மற்றும் காரா-கானிட் கானேட்.

மஹ்மூத் கஜினியின் ஆட்சி

சபுத்திகின் 997 இல் இறந்தார், அவருக்குப் பிறகு அவரது மகன் இஸ்மாயில் கஸ்னாவிட் வம்சத்தின் ஆட்சியாளரானார். அதிக அனுபவம் வாய்ந்த மற்றும் வயதான மஹ்மூத்தின் வாரிசாக இஸ்மாயிலை நியமிக்க சபுத்திகின் தேர்வுக்கான காரணம் நிச்சயமற்றது. இஸ்மாயிலின் தாயார் சபுத்திகின் பழைய மாஸ்டர் அல்புத்தின் மகள் என்பதால் அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். மஹ்மூத் விரைவில் கிளர்ச்சி செய்தார், மேலும் அவரது மற்ற சகோதரர் அபுல்-முசாபர், பஸ்டுடன் ஆளுநரின் உதவியுடன், அடுத்த ஆண்டு கஜினி போரில் இஸ்மாயிலைத் தோற்கடித்து, கஸ்னாவிட் இராச்சியத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றார். அந்த ஆண்டு, 998 இல், மஹ்மூத் பிறகு பால்கிற்குச் சென்று அமீர் அபுல்-ஹரித் மன்தூர் பி. நூர் II. பின்னர் அவர் அபுல்-ஹசன் இஸ்பரைனியை தனது விஜயராக நியமித்தார், பின்னர் கஜினியிலிருந்து மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டு காந்தஹார் பகுதியைத் தொடர்ந்து போஸ்ட்டை (லஷ்கர் கா) கைப்பற்றினார், அதை அவர் இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நகரமாக மாற்றினார்.

வட இந்தியாவின் பல படையெடுப்புகளில் முதல் படையெடுப்பை மஹ்மூத் தொடங்கினார். 1001 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 28 ஆம் தேதி, பெஷாவர் போரில் காபூல் ஷாஹிஸின் ராஜா ஜெயபாலாவின் இராணுவத்தை அவரது இராணுவம் போரிட்டு தோற்கடித்தது. 1002 இல் மஹ்மூத் சிஸ்தானின் மீது படையெடுத்து, கலஃப் இப்னு அஹ்மதை பதவியில் இருந்து அகற்றி, சஃபாரிட் வம்சத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். அங்கிருந்து தென்கிழக்கில் உள்ள இந்துஸ்தானில், குறிப்பாக பஞ்சாப் பகுதியின் மிகவும் வளமான நிலங்களில் கவனம் செலுத்த முடிவு செய்தார்.

தெற்கில் மஹ்முதின் முதல் பிரச்சாரம் முல்தானில் முதன்முதலில் 965 இல் ஃபாத்திமிட் கலிபாவின் ஒரு டாய் மூலம் நிறுவப்பட்ட இஸ்மாயிலி அரசுக்கு எதிராக இருந்தது, இது அப்பாஸிட் கலிபாவுடன் அரசியல் ஆதரவையும் அங்கீகாரத்தையும் பெற முயற்சித்தது; அவர் பாத்திமிட்களுடன் வேறு இடங்களில் ஈடுபட்டார். இந்த கட்டத்தில், ஜெயபால 980 களின் பிற்பகுதியில் கஜினியைக் கட்டுப்படுத்திய மஹ்மூத்தின் தந்தையின் கைகளில் முந்தைய இராணுவத் தோல்விக்கு பழிவாங்க முயன்றார் மற்றும் ஜெயபாலாவின் பரந்த பிரதேசத்தை இழந்தார். அவருக்குப் பின் அவரது மகன் ஆனந்தபாலன் பதவியேற்று, தந்தையின் தற்கொலைக்குப் பழிவாங்கும் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார். அவர் ஒரு சக்திவாய்ந்த கூட்டமைப்பைக் கூட்டி, ஒரு முக்கியமான தருணத்தில் போரில் இருந்து அவரது யானை பின்வாங்கியதால் தோல்வியைச் சந்தித்தார், 1008 இல் லாகூரில் மீண்டும் மஹ்மூதுக்கு ஆதரவாக அலைகளைத் திருப்பினார் மற்றும் உத்பந்த்புராவின் ஷாஹி ஆதிக்கங்களை மஹ்மூத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தார்.

இந்திய துணைக்கண்டத்தில் கஸ்னாவிட் பிரச்சாரம்

இந்தியக் கூட்டமைப்பின் தோல்வியைத் தொடர்ந்து, அவர்களின் ஒருங்கிணைந்த எதிர்ப்பிற்கு பதிலடி கொடுக்க முடிவு செய்த பிறகு, மஹ்மூத் அவர்களுக்கு எதிராக வழக்கமான பயணங்களைத் தொடங்கினார், வெற்றி பெற்ற ராஜ்யங்களை இந்து ஆட்சியாளர்களின் கைகளில் விட்டுவிட்டு பஞ்சாப் பகுதியை மட்டும் இணைத்தார். ஒவ்வொரு ஆண்டும் வடமேற்கு இந்தியாவின் பணக்காரப் பகுதியைச் சூறையாடுவதாகவும் அவர் சபதம் செய்தார்.

1001 இல் கஜினியின் மஹ்மூத் முதலில் நவீன பாகிஸ்தானையும், பின்னர் இந்தியாவின் சில பகுதிகளையும் ஆக்கிரமித்தார். மஹ்மூத் ஹிந்து ஷாஹி ஆட்சியாளர் ஜெயபாலனை தோற்கடித்து, கைப்பற்றி, பின்னர் விடுவித்தார், அவர் தனது தலைநகரை பெஷாவருக்கு (நவீன பாகிஸ்தான்) மாற்றினார். ஜெயபாலா தற்கொலை செய்துகொண்டார், அவருக்குப் பிறகு அவரது மகன் ஆனந்தபாலன் ஆட்சிக்கு வந்தான். 1005 இல் கஜினியின் மஹ்மூத் பாட்டியா மீது படையெடுத்தார் (அநேகமாக பெரா), மேலும் 1006 இல் அவர் முல்தான் மீது படையெடுத்தார், அந்த நேரத்தில் ஆனந்தபாலாவின் இராணுவம் அவரைத் தாக்கியது. அடுத்த ஆண்டு, கஜினியின் மஹ்மூத், பதிண்டாவின் ஆட்சியாளரான சுகபாலைத் தாக்கி நசுக்கினார் (அவர் ஷாஹி ராஜ்யத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து ஆட்சியாளராக ஆனார்). 1008-1009 இல், மஹ்மூத் சாச் போரில் இந்து ஷாஹிகளை தோற்கடித்தார். 1013 இல், கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கு மஹ்மூத்தின் எட்டாவது பயணத்தின் போது, ஷாஹி இராச்சியம் (அப்போது ஆனந்தபாலாவின் மகன் திரிலோச்சனபாலாவின் கீழ் இருந்தது).

1014 இல் மஹ்மூத் தானேசருக்கு ஒரு பயணத்தை வழிநடத்தினார். அடுத்த ஆண்டு அவர் காஷ்மீர் மீது தாக்குதல் நடத்தியதில் தோல்வியடைந்தார். காஷ்மீரின் ஆட்சியாளர் சங்கராமராஜா கஸ்னாவிகளுக்கு எதிராக இந்து ஷாஹிகளின் கூட்டாளியாக இருந்தார், மேலும் மஹ்மூத் பழிவாங்க விரும்பினார். சங்கராமராஜா திரிலோச்சனபாலனுக்கு உதவியதால் கோபமடைந்த மஹ்மூத் காஷ்மீரை ஆக்கிரமித்தார். அவர் தோஹி நதி பள்ளத்தாக்கு வழியாக முன்னேறினார், தோசமைடன் கணவாய் வழியாக காஷ்மீருக்குள் நுழைய திட்டமிட்டார். இருப்பினும், லோஹர்கோட்டின் வலுவான கோட்டையால் அவரது முன்னேற்றம் சரிபார்க்கப்பட்டது. ஒரு மாதம் கோட்டையை முற்றுகையிட்ட பிறகு, மஹ்மூத் முற்றுகையை கைவிட்டு பின்வாங்கினார், வழியில் பல படைகளை இழந்தார் மற்றும் கிட்டத்தட்ட தனது சொந்த வாழ்க்கையையும் இழந்தார். 1021 இல், மஹ்மூத் மீண்டும் காஷ்மீரை ஆக்கிரமிக்க முயன்றார், ஆனால் மீண்டும் லோஹர்கோட்

கோட்டையைத் தாண்டி முன்னேற முடியவில்லை. இரண்டு படையெடுப்பு முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்த பிறகு, அவர் மீண்டும் காஷ்மீரை ஆக்கிரமிக்க முயற்சிக்கவில்லை.

1018 இல் மஹ்மூத் மதுராவைத் தாக்கி அங்குள்ள ஆட்சியாளர்களின் கூட்டணியைத் தோற்கடித்தார், அதே நேரத்தில் சந்திரபாலா என்ற ஆட்சியாளரையும் கொன்றார். மதுரா நகரம் "இரக்கமின்றி சூறையாடப்பட்டது, அழிக்கப்பட்டது, இழிவுபடுத்தப்பட்டது மற்றும் அழிக்கப்பட்டது". குறிப்பாக, அல்-உத்பி தனது படைப்பான தாரிக்-இ-யாமினியில், மஹ்மூத் கஸ்னவி மதுராவில் உள்ள "பெரிய மற்றும் அற்புதமான கோவிலை" அழித்தார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரிஷ்தாவின் கூற்றுப்படி, 16-17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு "ஹிந்துஸ்தானின் வரலாறு" எழுதினார், மதுரா நகரம் இந்தியாவிலேயே பணக்கார நகரமாக இருந்தது. மேலும் அது வாசுதேவ-கிருஷ்ணருக்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. கஜினியின் மஹ்மூத் அதைத் தாக்கியபோது, இருபது நாட்களுக்குள் "அனைத்து சிலைகளும்" எரிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன, தங்கமும் வெள்ளியும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன, மேலும் நகரம் எரிக்கப்பட்டது. அதன்பிறகு மதுரா கலை வீழ்ச்சியடைந்தது.

1021 இல் மஹ்மூத் சண்டேலா காண்டாவுக்கு எதிராக கண்ணுஜ் மன்னரை ஆதரித்தார், அவர் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அதே ஆண்டு ஷாஹி திரிலோச்சனபாலா ராஹிப்பில் கொல்லப்பட்டார், அவருக்குப் பிறகு அவரது மகன் பீமபாலா பதவியேற்றார். லாசூர் (நவீன பாகிஸ்தான்) மஹ்மூத் என்பவரால் இணைக்கப்பட்டது. மஹ்மூத் 1023 இல் குவாலியரை முற்றுகையிட்டார், அங்கு அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது. மஹ்மூத் 1025 இல் சோம்நாத்தை தாக்கினார், அதன் ஆட்சியாளர் பீமா I தப்பி ஓடினார். அடுத்த ஆண்டு, அவர் சோம்நாத்தை கைப்பற்றி பீமா I க்கு எதிராக கச்சிற்கு அணிவகுத்துச் சென்றார். அதே ஆண்டு மஹ்மூத் ஜூட் ஜாட்களைத் தாக்கி அவர்களை தோற்கடித்தார்.

கிறிஸ்டோப் பாமர் 1026 CE இல், சோம்நாத்திலிருந்து முல்தானுக்குச் செல்லும் வழியில் மஹ்மூத்தின் இராணுவத்திற்கு "பெரும் இழப்புகளை" ஜாட்கள் ஏற்படுத்தியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பின்னர் கிபி 1027 இல், கடந்த 300 ஆண்டுகளாக "கட்டாய இஸ்லாமியமயமாக்கலை" எதிர்த்து வந்த ஜாட் இனத்தவரின் தாக்குதலுக்கு அவர் பழிவாங்கினார். ஜாட்கள் மஹ்மூத்தை விட பெரிய கடற்படையைக் கொண்டிருந்தாலும், அவர் தனது 1400 படகுகளில் ஒவ்வொன்றிலும் சுமார் 20 வில்லாளர்கள் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது, அதில் நாப்தாவை சுமந்து செல்லும் "சிறப்பு எறிகணைகள்" சேமித்து வைக்கப்பட்டன, அதை அவர் ஜாட்களின் கடற்படையை எரிக்கப் பயன்படுத்தினார்.

நாகர்கோட், தானேசர், கன்னோஜ் மற்றும் குவாலியர் ஆகிய இந்திய அரசுகள் அனைத்தும் கைப்பற்றப்பட்டு இந்து, சமண மற்றும் புத்த மன்னர்களின் கைகளில் அடிமை மாநிலங்களாக விடப்பட்டன, மேலும் அவர் கூட்டணிகளை உருவாக்குவதையும் உள்ளூர்

மக்களை தனது படைகளில் சேர்ப்பதையும் புறக்கணிக்காத நடைமுறையில் இருந்தார். தரவரிசைகள். வடமேற்கு துணைக்கண்டத்தில் மஹ்மூத் ஒருபோதும் நிரந்தர இருப்பை வைத்திருக்காததால், அவர் சாம்ராஜ்யத்தை தாக்க இந்துக்களின் எந்த நடவடிக்கையையும் நசுக்க இந்து கோவில்கள் மற்றும் நினைவுச்சின்னங்களை அழிக்கும் கொள்கையில் ஈடுபட்டார்; நாகர்கோட், தானேசர், மதுரா, கன்னோஜ், கலிஞ்சர் (1023) மற்றும் சோம்நாத் அனைவரும் சமர்ப்பித்தனர் அல்லது சோதனை செய்யப்பட்டனர்.

சோம்நாத் கோவில் மீது தாக்குதல்

1025 இல் மஹ்மூத் குஜராத்தில் படையெடுத்தார், சோம்நாத் கோவிலை துறையாடி அதன் ஜோதிரலிங்கத்தை உடைத்தார். அவர் 2 மில்லியன் தினார் கொள்ளையடித்தார். சோம்நாத் வெற்றியைத் தொடர்ந்து அன்ஹில்வாரா மீதான தண்டனைப் படையெடுப்பு நடந்தது. 1038 ஆம் ஆண்டில் கோயிலுக்குச் சென்ற யாத்திரைகள் பற்றிய பதிவுகள் கோயிலுக்கு சேதம் ஏற்படவில்லை என்று சில வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இருப்பினும், துர்கோ-பாரசீக இலக்கியத்தில் மஹ்மூத்தின் தாக்குதல் குறித்து சிக்கலான விவரங்களுடன் சக்திவாய்ந்த புராணக்கதைகள் உருவாக்கப்பட்டன, இது அறிஞர் மீனாட்சி ஜெயின் கருத்துப்படி முஸ்லீம் உலகத்தை "மின்சாரம்" செய்தது.

அரசியல் சவால்கள்

மஹ்மூத்தின் வாழ்க்கையின் கடைசி நான்கு வருடங்கள் மத்திய ஆசியா மற்றும் புயிட் வம்சத்திலிருந்து வந்த ஓசுஸ் மற்றும் செல்ஜுக் துருக்கியர்களின் வருகையுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தன. ஆரம்பத்தில், மஹ்மூத்தால் விரட்டியடிக்கப்பட்ட பிறகு, செல்ஜுக்கள் குவாரெஸ்முக்கு ஓய்வு பெற்றனர், ஆனால் டோக்ரூல் மற்றும் காக்ரி அவர்களை மெர்வ் மற்றும் நிஷாபூரைக் கைப்பற்ற வழிவகுத்தனர் (1028-1029). பின்னர், அவர்கள் கொராசன் மற்றும் பால்க் முழுவதும் அவரது வாரிசுகளுடன் பலமுறை சோதனை செய்து வர்த்தகம் செய்தனர், மேலும் 1037 இல் கஜினியை பதவி நீக்கம் செய்தனர். 1040 இல், தண்டனகான் போரில், அவர்கள் மஹ்மூத்தின் மகன் மசூத் I ஐ தீர்க்கமாக தோற்கடித்தனர். அவரது மேற்கு பிரதேசங்கள் செல்ஜுக்களுக்கு.

மதம் மற்றும் ஜிஹாத் மீதான அணுகுமுறை

கஜினியின் மஹ்மூத்தின் ஆட்சியின் கீழ், இப்பகுதி சமணர்களின் செல்வாக்கு மண்டலத்திலிருந்து பிரிந்தது. அவர் அப்பாஸிட்களை கலீபாவாக ஒப்புக்கொண்ட அதே வேளையில், அவரது சுதந்திரத்தை அங்கீகரிக்கும் வகையில் அவருக்கு சுல்தான் என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டது. 999 ஆம் ஆண்டில் அப்பாஸிட் கலிபாவால் மஹ்மூத்

அங்கீகரிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, அவர் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இந்தியா மீது ஜிஹாத் மற்றும் தாக்குதல் நடத்துவதாக உறுதியளித்தார். 1005 ஆம் ஆண்டில், மஹ்மூத் தொடர்ச்சியான பிரச்சாரங்களை நடத்தினார், இதன் போது முல்தான் இஸ்மாயிலிகள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

ரொமிலா தாபர் மற்றும் ரிச்சர்ட் ஈடன் போன்ற நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்துக்கள் மீதான அவரது மதக் கொள்கைகள் நவீன காலத்தில் அவரது பொதுவான உருவத்திற்கு மாறாக இருந்தது, உண்மையில் அவரது தாக்குதல் உண்மையில் "பொருள் காரணங்களுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்டது".

மஹ்மூத் தனது கொள்ளையடிக்கப்பட்ட செல்வத்தை கூலிப்படையினர் உட்பட தனது படைகளுக்கு நிதியளிப்பதற்காக பயன்படுத்தினார். ரொமிலா தாபர் இந்துக்களாக கருதப்பட்ட இந்திய வீரர்கள், சிபாஷலர்-இ-ஹிந்துவான் என்று அழைக்கப்படும் அவர்களின் தளபதியுடன் இராணுவத்தின் கூறுகளில் ஒருவராக இருந்தனர் மற்றும் தங்கள் சொந்த மதத்தை கடைப்பிடித்து கஸ்னாவின் சொந்த பகுதியில் வாழ்ந்தனர். இந்திய வீரர்கள் தங்கள் தளபதி சுவேந்திராயின் கீழ் மஹ்மூத்துக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர். பைஹாகியின் படி திலக் என்ற இந்துவுக்கு வழங்கப்பட்ட கட்டளையுடன், துருக்கிய கிளர்ச்சியாளருக்கு எதிராகவும் அவை பயன்படுத்தப்பட்டன.

கஜினியின் மஹ்மூத்தின் ஆட்சியின் போது "முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள்" மீது ஜிஸ்யா திணிக்கப்படவில்லை அல்லது "கட்டாய மதமாற்றங்கள்" பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று இந்திய வரலாற்றாசிரியர் முகமது ஹபீப் கூறுகிறார்:

கஸ்னாவிட் பேரரசின் மரபு

அவரது ஆட்சியின் முடிவில், கஸ்னாவிட் பேரரசு மேற்கில் ரேயிலிருந்து வடகிழக்கில் சமர்கண்ட் வரையிலும், காஸ்பியன் கடலிலிருந்து யமுனை வரையிலும் பரவியது. அவரது தாக்குதல்கள் இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும் அவரது படைகளை கொண்டு சென்றாலும், நவீன பாகிஸ்தானில் உள்ள பஞ்சாப் மற்றும் சிந்துவின் ஒரு பகுதி மட்டுமே அவரது அரை நிரந்தர ஆட்சியின் கீழ் வந்தது; காஷ்மீர், டோப், ராஜஸ்தான் மற்றும் குஜராத் ஆகியவை உள்ளூர் இந்து வம்சங்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன.

கஜினிக்கு மீண்டும் கொண்டு வரப்பட்ட கொள்ளை மிகப் பெரியது, மேலும் சமகால வரலாற்றாசிரியர்கள் (எ.கா. அபோல்பாஸ்ல் பெய்ஹாகி, ஃபெர்டோவ்சி) தலைநகரின் மகத்துவம் மற்றும் வெற்றியாளரின் இலக்கிய ஆதரவைப் பற்றிய விளக்கங்களை வழங்குகிறார்கள். அவர் பாரசீக இலக்கியத்தின் முதல் மையமான கஜினியை மத்திய ஆசியாவின் முன்னணி நகரங்களில் ஒன்றாக மாற்றினார், அறிஞர்களுக்கு ஆதரவளித்தார்,

கல்லூரிகளை நிறுவினார், தோட்டங்களை அமைத்தார், மசூதிகள், அரண்மனைகள் மற்றும் வணிகர்களை கட்டினார். மஹ்மூத் ரே மற்றும் இஸ்பஹானிலிருந்து முழு நூலகங்களையும் கஜினிக்கு கொண்டு வந்தார். குவாரிஸ்மஷா நீதிமன்றம் தனது கற்றல் ஆட்களை கஜினிக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று அவர் கோரினார்.

27 வருடங்கள் உழைத்த பிறகு, கஜினிக்குச் சென்று அவருக்கு ஷாநாமேயை பரிசாக வழங்கிய குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர் ஃபெர்தெளசியை மஹ்மூத் ஆதரித்தார். ஃபெர்தெளசி மற்றும் அவரது வாழ்க்கைப் பணிகளுக்கு மஹ்மூத் காட்டிய ஆர்வமின்மையை விவரிக்கும் பல்வேறு கதைகள் இடைக்கால நூல்களில் உள்ளன. வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்றுப்படி, மஹ்மூத் ஷானாமேயில் எழுதப்பட்ட ஒவ்வொரு வட்டத்திற்கும் ஒரு தினார் (அது 60,000 தினார்களாக இருந்திருக்கும்) என்று உறுதியளித்தார், ஆனால் பின்னர் அவரது வாக்குறுதியைத் திரும்பப் பெற்று, அவருக்கு 200 தினார்களுக்கு சமமான திர்ஹாம்களை (20,000 திர்ஹாம்கள்) வழங்கினார். 1017 இல் கங்கை சமவெளி முழுவதும் அவர் மேற்கொண்ட பயணம் இந்தியர்களையும் அவர்களின் நம்பிக்கைகளையும் புரிந்து கொள்வதற்காக அவரது தாரிக் அல்-ஹிந்தை எழுத அல்-பிருனியை தூண்டியது. மஹ்மூத்தின் ஆட்சியின் போது, கணிதம், மதம், மனிதநேயம் மற்றும் மருத்துவம் போன்ற பல்வேறு பாடங்களைப் படிக்க பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட்டன.

30 ஏப்ரல் 1030 அன்று சுல்தான் மஹ்மூத் தனது 58வது வயதில் கஜினியில் இறந்தார். சுல்தான் மஹ்மூத் தனது கடைசி படையெடுப்பின் போது மலேரியா நோயால் பாதிக்கப்பட்டார். மலேரியாவினால் ஏற்பட்ட மருத்துவச் சிக்கல், கொடிய காசநோயை ஏற்படுத்தியது.

கஸ்னாவிட் பேரரசு அவரது வாரிசுகளால் 157 ஆண்டுகள் ஆளப்பட்டது. விரிவடைந்து வரும் செல்ஜுக் பேரரசு கஸ்னாவிட் மேற்கின் பெரும்பகுதியை உள்வாங்கியது. கோரிட்ஸ் 1150 இல் கஜினியைக் கைப்பற்றினார், மேலும் முயிஸ் அல்-தின் (கோரியின் முஹம்மது என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்) லாகூரில் உள்ள கடைசி கஸ்னாவிட் கோட்டையை 1187 இல் கைப்பற்றினார்.

இராணுவத் தளபதியாக மஹ்மூத்தின் குறிப்பிடத்தக்க திறன்கள் இருந்தபோதிலும், அவர் தனது பேரரசின் வெற்றிகளை நுட்பமான அதிகாரத்துடன் ஒருங்கிணைக்கத் தவறிவிட்டார். மஹ்மூதுக்கு நிர்வாகத்திறன் இல்லாததால், அவரது ஆட்சியின் போது அவரது மாநிலத்தில் நீண்டகால நிலைத்திருக்கும் நிறுவனங்களை உருவாக்க முடியவில்லை.

பாகிஸ்தான் ராணுவம் தனது குறுகிய தூர பாலிஸ்டிக் ஏவுகணைக்கு கஜினியின் மஹ்மூத்தின் நினைவாக கஸ்னாவி ஏவுகணை என்று பெயரிட்டுள்ளது. கூடுதலாக, பாகிஸ்தான் இராணுவ அகாடமி, கேட்கள் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் அதிகாரிகளாக

ஆவதற்கு பயிற்சியளிக்கப்படுகிறது, அதன் பன்னிரெண்டு நிறுவனங்களில் ஒன்றான கஸ்னவி நிறுவனத்திற்கு பெயரிடுவதன் மூலம் கஜினியின் மஹ்முத்துக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

முகமது கோரி

முகமது கோரி ஆப்கானிஸ்தானின் ஒரு சிறிய இராச்சியமான கோர் இராச்சியத்தின் ஆட்சியாளராக இருந்தார். அவர் குரித் பேரரசின் உச்ச ஆட்சியாளராக இருந்தார். கோரி மஹ்முத்தை விட லட்சியமாக இருந்தார், ஏனெனில் அவர் இந்தியாவின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார், ஆனால் வட இந்தியாவைக் கைப்பற்றி தனது ராஜ்யத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் கொண்டிருந்தார். பஞ்சாப் ஏற்கனவே காஞ்சி இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்ததால், கோரிக்கு இந்திய பிரச்சாரத்தைத் திட்டமிடுவது எளிதாகிவிட்டது. இந்தியாவில் முஹம்மதுவின் மிக முக்கியமான பிரச்சாரம் சியூஹான் ஆட்சியாளரான பிருத்விராஜ் III க்கு எதிராக இருந்தது. 1191 இல், பிருத்விராஜ் இரண்டாவது ரயில் போரில் பிருத்விராஜை தோற்கடித்தார். பிருத்விராஜின் தோல்வி டெல்லி பகுதியை முஹம்மதுவுக்குத் திறந்து, அவர் தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டத் தொடங்கினார். 1206 இல், கோரி கொல்லப்பட்டார் மற்றும் வட இந்தியாவில் அவரது ராஜ்யம் அவரது தளபதி குத்புத்-தின் ஐபக்கின் கட்டுப்பாட்டில் விடப்பட்டது.

முதல் தாரைன் போர்

முதல் தாரைன் போர் என்பது, 1191 ஆம் ஆண்டில், ஆப்கானிய ஆக்கிரமிப்பாளரான கோரி முகமதின் படைகளுக்கும், இராசபுத்திர சௌகான் மரபைச் சேர்ந்த பிரித்திவிராச் சௌகானின் படைகளுக்கும் இடையில், தற்கால அரியானா மாநிலம், குருச்சேத்திர மாவட்டம், தானேசர் அருகில் அமைந்த தாரைன் என்னும் நகரில் இடம்பெற்ற போரைக் குறிக்கும்.[1] "தாராவோரி" எனவும் அழைக்கப்படும் தாரைன் நகரம் இந்தியாவின் இன்றைய அரியானா மாநிலத்தில் தானேசுவரம் அண்மையில் அமைந்துள்ளது.

பின்னணி

ஆப்கானிசுத்தானில் இருந்த கோர் என்னும் சிறிய நாடு ஒன்றின் ஆட்சியாளராக இருந்த கோரி முகமது இன்றைய ஆப்கானிசுத்தானின் பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றியபின்னர், இன்றைய பாகிசுத்தானின் பெரும் பகுதியையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு வட இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தார். அக் காலத்தில் வட இந்தியாவின் இராசசுத்தான், அரியானா ஆகியவற்றுள் உள்ளடங்கிய பகுதிகளை ஆண்டு வந்தவர் பிரித்திவிராசு சௌகான். இராசபுத்திர சௌகான் மரபினரான இவர் அக்காலத்து வட இந்திய மன்னர்களுள் பலம் பொருந்தியவராக இருந்தார். டில்லி, அஜ்மேர் ஆகிய நகரங்களை இரட்டைத் தலைநகர்களாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தி வந்தார்.

முசும்மத் கோரியின் பட்டையெடுப்புக்கள் அவரது பட்டைகளைப் பிரித்திவிராசின் எல்லைவரை கொண்டுவந்தன. 1191 ஆம் ஆண்டில் பிரித்திவிராசின் நாட்டின் வடமேற்கு எல்லையில் இன்றைய பஞ்சாப் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த பகுதியில் இருந்த கோட்டையொன்றை முசும்மத்தின் பட்டைகள் கைப்பற்றின. பிரித்திவிராசின் பட்டைகள், சிற்றரசனான டில்லியைச் சேர்ந்த கோவிந்தராசு என்பவர் தலைமையில் எல்லைக்கு விரைந்தன. இரண்டு பட்டைகளும் தாரைனில் சந்தித்துக் கொண்டன.

போர்

முசும்மத் கோரியின் பட்டைகள் எல்லையில் இருந்த பதிண்டா கோட்டையை முற்றுகையிட்டன. பிரித்திவிராசு தனது மாமனாரான செயச்சந்திர ராத்தோரிடம் உதவி கோரினார். ராத்தோர் உதவி வழங்க மறுத்துவிட்டார். அனாலும் பிரித்துவிராசு தானே பட்டைநடத்திச் சென்று தாரைன் என்னுமிடத்தில் எதிரிப்பட்டைகளுடன் போரிட்டு அவர்களைத் தோற்கடித்தார். முதலாம் தாரைன் போர் பிரித்திவிராசுக்கு வெற்றியாக முடிந்தது.

எனினும், இது நிலைக்கவில்லை அடுத்த ஆண்டே முசும்மத் கோரியின் பட்டைகள் மீண்டும் தாக்கிப் பிரித்திவிராசின் பட்டைகளைத் தோற்கடித்தன.

இரண்டாம் தாரைன் போர்

இரண்டாம் தாரைன் போர் என்பது, கிபி 1192 ஆம் ஆண்டில், ஆப்கானிய ஆக்கிரமிப்பாளரான கோரி முசும்மத்தின் பட்டைகளுக்கும், இராசபுத்திர சௌகான் மரபைச் சேர்ந்த பிரித்திவிராசு சௌகானின் பட்டைகளுக்கும் இடையில், தாரைன் என்னும் நகரில் இடம்பெற்ற போரைக் குறிக்கும். "தாராவோரி" எனவும் அழைக்கப்படும் தாரைன் நகரம் இந்தியாவின் இன்றைய அரியானா மாநிலத்தில் குருச்சேத்திர மாவட்டம், தானேசருக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளது.

பின்னணியம்

கிபி 1191 ஆம் ஆண்டில் இதேயிடத்தில் இடம்பெற்ற போரில், பிரித்திவிராசின் பட்டைகள் முசும்மத் கோரியின் பட்டைகளைத் தோற்கடித்தன. எனினும், தொடர்ந்து பல வெற்றிகளைச் சந்தித்த சுல்தான் கோரி இத்துடன் விட்டுவிடுவதாக இல்லை.

1192 ஆம் ஆண்டில் 120,000 பேர் கொண்ட பெரும் பட்டையொன்றைத் திரட்டிக் கொண்டு முசும்மத் கோரி இந்தியாவை நோக்கி வந்தார். லாகூரை அடைந்ததும், அங்கிருந்து தூதுவன் ஒருவனை பிரித்திவிராசிடம் அனுப்பி அவரைத் தனக்கு அடங்கிவிடுமாறு பணித்தார். ஆனால், பிரித்திவிராசு அதற்கு இணங்கவில்லை. தொடர்ந்து பிரித்திவிராசு ராசபுத்திரத்

தலைவர்களுக்கு வேண்டுகோளொன்றை விடுத்தார். அதில் அவர்களை ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு எதிராக ஒன்றுபடுமாறு அவர்களை வேண்டிக்கொண்டார். 150 இராசபுத்திரத் தலைவர்கள் அவருக்கு உதவ முன்வந்தனர்.

பிரித்திவிராசும் பெரிய படையொன்றைத் திரட்டினார். அதில் பெருமளவு யானைப்படைகள் அடங்கியிருந்தன. பிரித்திவிராசு படை நடத்திக்கொண்டு தாரைன் நகரை நோக்கிச் சென்றார். சுல்தான் கோரி, பிரித்திவிராசை இசுலாம் மதத்தில் சேருமாறும் அல்லது தோல்வியைச் சந்திக்கவேண்டி வரும் என்றும் கெடு விதித்தார். அதற்கு இணங்காத பிரித்திவிராசு, சமாதானம் செய்துகொள்வதற்கு உடன்பட்டார். ஆனால், சுல்தான் கோரி போரிட முடிவெடுத்தார்.

போர்

கோரி தனது படைகளை ஐந்தாகப் பிரித்துக்கொண்டு இராசபுத்திரப் படைகளைத் தாக்கினார். அதிகாலைப் பொழுதில், வில்லேந்திய வீரர்கள் அலையலையாக வந்து ராசபுத்திரப் படைகளைத் தாக்கினர். ஆனால் பிரிதிவிராசின் யானைப்படைகள் முன்னேறியபோது அவர்கள் பின்வாங்கினர். மாலையில், சுல்தான் கோரி தனது ஆயுதம் தாங்கிய குதிரைப்படையினரை இராசபுத்திரப் படைக்கு நடுவில் செலுத்தினான். இதனால் இராசபுத்திரப் படைகள் நிலைகுலைந்தன. கோரியின் நான்கு படைப்பிரிவுகள் போரில் ஈடுபட்டு பிரித்திவிராசின் படைகளை நாற்புறமும் தாக்கியபோது ஒருபிரிவு அவசரத் தேவைகளுக்காக ஒதுங்கியிருந்தது. பிரித்திவிராசின் தளபதி காண்டே ராவ் கொல்லப்பட்டார். பிரித்திவிராசின் உற்சாகமும் இத் தோல்விகளால் குறைந்து வந்தது. அவர் தனது யானையை விட்டுவிட்டுப் போர்க்களத்தில் இருந்து பின்வாங்கினார். இராசபுத்திரப் படைகளும் தலைவர்களுக்குக் கட்டுப்படாது பின்வாங்கி ஓடின.

பின் நிகழ்வுகள்

இராசபுத்திர இராச்சியங்களான சரசுவதி, சமானா, கோரம், ஆன்சி என்பன மிக இலகுவாக சுல்தான் கோரியின் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்டன. எவ்வித எதிர்ப்பும் இன்றி முசுலிம் படைகள் பிரித்திவிராசின் தலைநகரான அஜ்மேரை நோக்கிச் சென்றன. அங்கே பிரிதிவிராசு பிடிப்பட்டார். அவரை ஆப்கானிசுத்தானுக்குக் கொண்டு சென்ற சுல்தான் கோரி தண்டனையாக அவரது கண்களைக் குருடாக்கியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

அலகு II

டெல்லி சுல்தான்கள்

அடிமை வம்சம் (1206-1290)

குத்புத்தீன் ஐபக்

குதுப் உத்-தின் ஐபக், (1150 - 14 நவம்பர் 1210) குரித் மன்னர் முகமது கோரியின் தளபதி ஆவார். அவர் வட இந்தியாவில் உள்ள குரித் பிரதேசங்களுக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தார், மேலும் முகமது கோரியின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவர் ஒரு சுதந்திர இராச்சியத்தின் ஆட்சியாளரானார், அது மம்லுக் வம்சத்தால் ஆளப்பட்ட டெல்லி சுல்தானகமாக உருவானது.

துர்கெஸ்தானைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட ஐபக் ஒரு குழந்தையாக அடிமைத்தனத்திற்கு விற்கப்பட்டார். அவர் பெர்சியாவில் உள்ள நிஷாபூரில் ஒரு காசியால் வாங்கப்பட்டார், அங்கு அவர் மற்ற திறன்களுடன் வில்வித்தை மற்றும் குதிரை சவாரி ஆகியவற்றைக் கற்றுக்கொண்டார். பின்னர் அவர் கஜினியில் முகமது கோரிக்கு மறுவிற்பனை செய்யப்பட்டார், அங்கு அவர் அரச தொழுவத்தின் அதிகாரியாக உயர்ந்தார். குவாரஸ்மியன்-குரிட் போர்களின் போது, அவர் சுல்தான் ஷாவின் சாரணர்களால் கைப்பற்றப்பட்டார்; குரித் வெற்றிக்குப் பிறகு, அவர் விடுவிக்கப்பட்டார் மற்றும் முகமது கோரியால் மிகவும் விரும்பப்பட்டார்.

1192 இல் நடந்த இரண்டாவது தாரைன் போரில் குரிட் வெற்றிக்குப் பிறகு, முகமது கோரி ஐபக்கை தனது இந்தியப் பகுதிகளுக்குப் பொறுப்பாளராக மாற்றினார். சஹாமானா, கஹாடவாலா, செளலுக்யா, சண்டேலா மற்றும் பிற ராஜ்ஜியங்களில் பல இடங்களைக் கைப்பற்றி, படையெடுத்து வட இந்தியாவில் குரிட் சக்தியை ஐபக் விரிவுபடுத்தினார்.

1206 இல் முஹம்மது கோரி இறந்தபோது, வடமேற்கு இந்தியாவில் உள்ள குரிட் பிரதேசங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக ஐபக் மற்றொரு முன்னாள் அடிமைத் தளபதி தாஜ் அல்-தின் யில்டிஸ் உடன் போரிட்டார். இந்த பிரச்சாரத்தின் போது, அவர் கஜினி வரை முன்னேறினார், இருப்பினும் அவர் பின்வாங்கி லாகூரில் தனது தலைநகரை அமைத்தார். முகமது கோரியின் வாரிசான கியாசுதின் மஹ்மூத்தின் மேலாதிக்கத்தை அவர் பெயரளவில் ஒப்புக்கொண்டார், அவர் அதிகாரப்பூர்வமாக அவரை இந்தியாவின் ஆட்சியாளராக அங்கீகரித்தார்.

ஐபக்கிற்குப் பிறகு ஆராம் ஷாவும், பின்னர் அவரது மருமகன் இல்துமிஷ், இந்தியாவின் தளர்வாக இருந்த குரிட் பிரதேசங்களை சக்திவாய்ந்த டெல்லி சுல்தானகமாக மாற்றினார். ஐபக் டெல்லியில் குதுப் மினார் மற்றும் அஜ்மீரில் உள்ள அதாய் தின் கா ஜோன்ப்ரா ஆகியவற்றை இயக்கியதற்காக அறியப்பட்டவர்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

ஐபக் கி.பி. 1150. அவரது பெயர் "குதுப் அல்-தின் அய்பெக்", "குத்புதீன் ஐபெக்" மற்றும் "குத்ப் அல்-தின் அய்பக்" என பலவிதமாக ஒலிபெயர்ப்பு செய்யப்படுகிறது. அவர் துர்கெஸ்தானிலிருந்து வந்தவர், ஐபக் என்ற துருக்கிய பழங்குடியைச் சேர்ந்தவர். "ஐபக்" என்ற வார்த்தை, "ஐபக்" அல்லது "அய்பெக்" என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது, இது துருக்கிய வார்த்தைகளான "சந்திரன்" (ஐ) மற்றும் "லார்ட்" (பெக்) ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டது. ஒரு குழந்தையாக, அவர் தனது குடும்பத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு நிஷாபூரின் அடிமைச் சந்தைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அங்கு, புகழ்பெற்ற முஸ்லீம் இறையியலாளர் அபு ஹனிஃபாவின் வழித்தோன்றலான காசி ஃபக்ருதீன் அப்துல் அஜிஸ் குஃபி அவரை வாங்கினார். அய்பக் காசியின் வீட்டில் அன்புடன் நடத்தப்பட்டார் மற்றும் காஜியின் மகன்களுடன் கல்வி பயின்றார். குர்ஆன் ஓதுவதைத் தவிர வில்வித்தை மற்றும் குதிரை சவாரியையும் கற்றுக்கொண்டார்.

காசி அல்லது அவரது மகன்களில் ஒருவர் ஐபக்கை ஒரு வணிகரிடம் விற்றார். அவர் சிறுவனை கஜினியில் உள்ள குரித் சுல்தான் முகமது கோரிக்கு விற்றார். சுல்தானின் அடிமை வீட்டில் அனுமதிக்கப்பட்ட பிறகு, ஐபக்கின் புத்திசாலித்தனம் மற்றும் கனிவான இயல்பு சுல்தானின் கவனத்தை ஈர்த்தது. ஒருமுறை, சுல்தான் தனது அடிமைகளுக்கு பரிசுகளை வழங்கியபோது, ஐபக் தனது பங்கை ஊழியர்களிடையே விநியோகித்தார். இந்த செயலால் ஈர்க்கப்பட்ட சுல்தான் அவரை உயர் பதவிக்கு உயர்த்தினார்.

அய்பக் பின்னர் அரச லாயத்தின் அதிகாரியான அமீர்-ஐ அகுர் என்ற முக்கியமான பதவிக்கு உயர்ந்தார். குவாரஸ்மியன் ஆட்சியாளர் சுல்தான் ஷாவுடன் குரிட் மோதல்களின் போது, குதிரைகளின் பொது பராமரிப்பு மற்றும் அவற்றின் தீவனம் மற்றும் உபகரணங்களுக்கு ஐபக் பொறுப்பேற்றார். ஒரு நாள், குதிரைத் தீவனத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்தபோது, சுல்தான் ஷாவின் சாரணர்களால் பிடிக்கப்பட்டு இரும்புக் கூண்டில் அடைக்கப்பட்டார். குரிட்கள் சுல்தான் ஷாவை தோற்கடித்த பிறகு, முகமது கோரி அட்-தின் அவரை கூண்டில் அடைத்தார். மற்றும் அவரது அவநம்பிக்கையான நிலையை ஆழமாகத் தொட்டார். அவர் விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு, சுல்தான் அவரை பெரிதும் ஆதரித்தார். 1191-1192 இல் இந்தியாவில் நடந்த முதல் தாரைன் போர் வரை ஐபக்கின் அடுத்தடுத்த பணிகள் பற்றிய தகவல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

இந்தியாவில் ஐபக்கின் வாழ்க்கையை மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம் :

1. வட இந்தியாவில் உள்ள சில சுல்தான் முகமது கோரி பிரதேசங்களுக்குப் பொறுப்பான அதிகாரி (1192-1206)
2. முகமது கோரியின் முன்னாள் பிரதேசங்களை டெல்லி மற்றும் லாகூர் மாலிக் மற்றும் சிபா சலார் (1206-1208) என கட்டுப்படுத்திய முறைசாரா இறையாண்மை
3. இந்தியாவில் அதிகாரப்பூர்வமாக சுதந்திர இராச்சியத்தின் இறையாண்மை ஆட்சியாளர் (1208-1210)

குரித் சுல்தானின் துணை அதிகாரியாக சஹாமனாக்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரம்

இந்தியாவில் நடந்த முதல் தாரைன் போரில் சஹாமானா ஆட்சியாளர் III பிருத்விராஜாவின் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்ட குரிட் இராணுவத்தின் தளபதிகளில் ஐபக் ஒருவர். இரண்டாம் தாரைன் போரில், குரிட்கள் வெற்றியுடன் வெளிப்பட்டனர், அவர் குரிட் இராணுவத்தின் பொதுச் செயல்பாட்டிற்குப் பொறுப்பாக இருந்தார் மற்றும் இராணுவத்தின் மையத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்திய சுல்தான் முகமது கோரிக்கு நெருக்கமாக இருந்தார்.

தாரைனில் வெற்றி பெற்ற பிறகு, முஹம்மது கோரி, குஹ்ராமில் (இந்தியாவின் பஞ்சாபில் இன்றைய குராம்) வைக்கப்பட்டிருந்த ஐபக்கிற்கு முன்னாள் சஹாமானா பிரதேசத்தை ஒதுக்கினார். இந்த பணியின் சரியான தன்மை தெளிவாக இல்லை: மின்ஹாஜ் இதை ஒரு இக்தா' என்று விவரிக்கிறார், ஃபக்ர்-இ முடப்பிர் இதை ஒரு "கட்டளை" (சிபஹ்ஸலரி) என்று அழைக்கிறார், மேலும் ஹசன் நிஜாமி ஐபக் குஹ்ராம் மற்றும் சமனாவின் கவர்னராக (அயலத்) ஆக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார்.

பிருத்விராஜாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஐபக் தனது மகன் கோவிந்தராஜை நான்காம் குரித் அரசனாக நியமித்தார். சிறிது நேரம் கழித்து, பிருத்விராஜாவின் சகோதரர் ஹரிராஜா ரந்தம்போர் கோட்டையை ஆக்கிரமித்தார், அதை ஐபக் தனது கீழ் இருந்த குவாமுல் முல்க்கின் கீழ் வைத்திருந்தார். ஐபக் ரந்தம்போருக்கு அணிவகுத்துச் சென்றார், ஹரிராஜாவை ரந்தம்போர் மற்றும் முன்னாள் சஹாமானா தலைநகர் அஜமீரில் இருந்து பின்வாங்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினார்.

ஜத்வானுக்கு எதிரான பிரச்சாரம்

செப்டம்பர் 1192 இல், ஜத்வான் என்ற கிளர்ச்சியாளர், முன்னாள் சஹாமானா பிரதேசத்தில், நுஸ்ரத்-உத்-தின் தலைமையில் ஹன்சி கோட்டையை முற்றுகையிட்டார்.

ஐபக் ஹன்சிக்கு அணிவகுத்துச் சென்றார், ஜத்வானை பகருக்குப் பின்வாங்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினார், அங்கு கிளர்ச்சியாளர் ஒரு போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார்.

ஜத்வானின் கிளர்ச்சி பற்றிய மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தகவல் சமகால எழுத்தாளர் ஹசன் நிஜாமியிடம் இருந்து வருகிறது. இருப்பினும், ஃபிரிஷ்டா (17 ஆம் நூற்றாண்டு), கிளர்ச்சியை 1203 இல் குறிப்பிடுகிறார், மேலும் ஜத்வான் தனது தோல்விக்குப் பிறகு குஜராத்தின் எல்லைகளுக்கு பின்வாங்கினார் என்று கூறுகிறார். பின்னர் ஐபக் குஜராத்தின் மீது படையெடுத்தபோது செளலூக்கிய மன்னன் இரண்டாம் பீமாவின் துணை அதிகாரியாக கொல்லப்பட்டார். வரலாற்றாசிரியர் தசரத ஷர்மாவின் கூற்றுப்படி, ஃபிரிஷ்டா பாகர் பாதையை (ஜத்வான் கொல்லப்பட்ட இடம்) குஜராத் எல்லைக்கு அருகிலுள்ள பாகர் என்ற மற்றொரு பகுதியுடன், பன்ஸ்வாரா மற்றும் துங்கர்பூரைச் சுற்றியுள்ள பகுதியுடன் குழப்பியிருக்கலாம். வரலாற்றாசிரியர் ஏ.கே. 1171 CE இல் ஹன்சியின் ஆளுநராக இருந்த - கரதர கச்சா பட்டாவலியின் படி - பீம-சிம்ஹாவுடன் செளலூக்கிய ஆட்சியாளர் பீமாவை ஃபிரிஷ்டா குழப்பியிருக்கலாம் என்று மஜும்தார் மேலும் கூறுகிறார். எனவே, ஜத்வான் பீம-சிம்ஹாவின் தளபதியாக இருந்திருக்கலாம், மேலும் அவரது எஜமானரின் சார்பாக கோட்டையை மீட்க முயன்றிருக்கலாம்.

ஹென்றி மியர்ஸ் எலியட் ஜாத்வானை ஜாட்களின் தலைவர் என்று நினைத்தார், இது பிற்கால எழுத்தாளர்களால் மீண்டும் மீண்டும் கூறப்பட்டது. நிஜாமி இதைக் கூறவில்லை, மேலும் எலியட்டின் யூகம் "ஜாத்வான்" மற்றும் "ஜாட்" ஆகிய வார்த்தைகளின் ஒற்றுமை மற்றும் ஜாட்களைக் காணக்கூடிய கிளர்ச்சியின் இருப்பிடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றுகிறது. எஸ்.எச். ஹோடிவாலா, "ஜத்வான்" என்பது கையெழுத்துப் பிரதியில் உள்ள "சாஹ்வான்" என்பதன் தவறான எழுத்துப்பெயர்ப்பாகும், மேலும் கிளர்ச்சியாளர் ஒருவேளை பிருதிவ்ராஜாவின் துணை அதிகாரியான சஹாமானா (சவ்ஹான் அல்லது செளஹான்) இருக்கலாம். ரிமா ஹூஜாவின் கூற்றுப்படி, இது "ஜைத்ரா" என்ற பெயரின் சிதைந்த வடிவமாக இருக்கலாம்.

தோவாப் இல் ஆரம்ப வெற்றிகள்

ஜாத்வானைத் தோற்கடித்த பிறகு, அவர் குஹ்ராமுக்குத் திரும்பி, கங்கா-யமுனா தோவாப் மீது படையெடுக்கத் தயாராகிவிட்டார். 1192 இல், அவர் மீரட் மற்றும் பரன் (நவீன புலந்த்ஷாஹர்) ஆகியவற்றின் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டார், அங்கிருந்து அவர் கஹாடவாலா இராச்சியத்திற்கு எதிராக தாக்குதல்களை நடத்தினார். அவர் 1192 இல் டெல்லியின் கட்டுப்பாட்டையும் எடுத்துக் கொண்டார், அங்கு அவர் ஆரம்பத்தில் உள்ளூர் டோமாரா ஆட்சியாளரை ஒரு அடிமையாகத் தக்க வைத்துக் கொண்டார். 1193 இல், அவர்

தேசத்துரோகத்திற்காக தோமாரா ஆட்சியாளரை பதவி நீக்கம் செய்து டெல்லியை நேரடியாகக் கைப்பற்றினார்.

கஜினியில் தங்கியிருத்தல்

1193 இல், சுல்தான் முஹம்மது கோரி ஐபக்கை குரித் தலைநகரான கஜினிக்கு வரவழைத்தார். கிட்டத்தட்ட சமகால வரலாற்றாசிரியர் மின்ஹாஜ் ஏன் என்பதை விவரிக்கவில்லை, ஆனால் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் இசாமி, ஐபக்கின் விசுவாசத்திற்கு எதிராக சுல்தானின் சந்தேகத்தை சிலர் தூண்டியதாகக் கூறுகிறார். வரலாற்றாசிரியர் கே. ஏ. நிஜாமி இசாமியின் கணக்கு நம்பகத்தன்மையற்றதாகக் கருதுகிறார், மேலும் இந்தியாவில் மேலும் குரிட் விரிவாக்கத்தைத் திட்டமிடுவதற்கு சுல்தான் ஐபக்கின் உதவியை நாடியிருக்கலாம் என்று கருதுகிறார்.

இந்தியாவுக்குத் திரும்புதல்

ஐபக் கஜினியில் சுமார் ஆறு மாதங்கள் தங்கினார். 1194 இல் அவர் இந்தியா திரும்பிய பிறகு, அவர் யமுனை நதியைக் கடந்து, கோயிலைக் (நவீன அலிகார்) கைப்பற்றினார். இதற்கிடையில், ஐபக் இந்தியாவில் இல்லாததை சாதகமாக பயன்படுத்தி, ஹரிராஜா முன்னாள் சஹாமானா பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியை மீண்டும் கைப்பற்றினார். டெல்லி திரும்பிய பிறகு, ஐபக் ஹரிராஜாவுக்கு எதிராக ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார், அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட தோல்வியை எதிர்கொண்டபோது தற்கொலை செய்து கொண்டார். ஐபக் அஜ்மீரை ஒரு முஸ்லீம் ஆளுநரின் கீழ் வைத்து, கோவிந்தராஜை ரன்தம்போருக்கு மாற்றினார்.

கஹடவலர்களுக்கு எதிரான போர்

1194 இல், சுல்தான் முகமது கோரி கஹடவாலா ராஜ்யத்திற்கு எதிராகப் போரை நடத்த இந்தியா வந்தார். ஐபக், இசுதீன் ஹுசைன் இப்னு கர்மிலுடன் சேர்ந்து, சந்தவார் போரில் அவரது இராணுவத்தின் முன்னணிப் படையை வழிநடத்தினார், இதன் விளைவாக கஹடவல மன்னன் ஜெயச்சந்திரா தோற்கடிக்கப்பட்டார். கஹடவல இராச்சியத்தின் மீது குரிட்கள் முழுமையான கட்டுப்பாட்டைப் பெறவில்லை என்றாலும், இந்த வெற்றி பிராந்தியத்தில் பல இடங்களில் இராணுவ நிலையங்களை நிறுவுவதற்கான வாய்ப்பை வழங்கியது.

இதர வெற்றிகள்

சந்தவாரில் வெற்றி பெற்ற பிறகு, ஐபக் கோயிலில் தனது நிலையை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கில் தனது கவனத்தைத் திருப்பினார். முஹம்மது கோரி கஜினிக்குத்

திரும்பினார், ஆனால் 1195-96 இல் பயானாவின் பதி ஆட்சியாளரான குமாரபாலனை தோற்கடித்தபோது இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார். பின்னர் அவர் குவாலியர் நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றார், அங்கு உள்ளூர் பரிஹார ஆட்சியாளர் சல்லகனாபாலா தனது மேலாதிக்கத்தை ஒப்புக்கொண்டார்.

இதற்கிடையில், அஜ்மீருக்கு அருகில் வாழ்ந்த Mher பழங்குடியினர், குரிட் ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். தெற்கில் குஜராத்தை ஆண்ட செளலுக்கியர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, மெர்ஸ் அப்பகுதியை ஐபக்கின் கட்டுப்பாட்டிற்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தியது. ஐபக் அவர்களுக்கு எதிராக அணிவகுத்துச் சென்றார், ஆனால் அஜ்மீருக்கு பின்வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. குரிட் தலைநகர் கஜினியிலிருந்து வலுவூட்டல்கள் அஜ்மீருக்கு வந்த பிறகு மெர்ஸ் பின்வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

ஐபக் மற்றும் செளலுக்கிய இராணுவம்

1197 இல், ஐபக் செளலுக்கிய இராணுவத்தை மவுண்ட் அபுவில் தோற்கடித்தார், இதன் மூலம் கிட்டத்தட்ட இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் கசஹ்ரடா போரில் முகமது கோரியின் தோல்விக்கு பழிவாங்கினார். ஐபக்கின் இராணுவம் பின்னர் செளலுக்கிய தலைநகர் அன்ஹில்வாராவிற்கு அணிவகுத்தது: தற்காப்பு மன்னன் இரண்டாம் பீமா படையெடுப்பாளர்களால் சூறையாடப்பட்ட நகரத்தை விட்டு வெளியேறினான். மின்ஹாஜ் அன்ஹில்வாரா மீதான ஐபக்கின் தாக்குதலை "குஜராத்தின் வெற்றி" என்று வகைப்படுத்துகிறார், ஆனால் அது குஜராத்தை குரிட் பேரரசுடன் இணைக்கவில்லை. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் :பிரிஷ்தா, இப்பகுதியில் குரிட் அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைக்க ஐபக் ஒரு முஸ்லீம் அதிகாரியை நியமித்தார் என்று கூறுகிறார், அதே நேரத்தில் ஐபக் புதிதாக கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசத்தை இந்து ஆட்சியாளர்களின் கீழ் வைத்ததாக இபின்-ஐ ஆசிர் கூறுகிறார். எது எப்படியிருந்தாலும், இப்பகுதியின் குரிட் கட்டுப்பாடு நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை, மேலும் செளலுக்கியர்கள் விரைவில் தங்கள் தலைநகரை மீண்டும் கைப்பற்றினர்.

1197-98 இல், ஐபக் இன்றைய உத்தரப் பிரதேசத்தில் உள்ள படவுனைக் கைப்பற்றினார், மேலும் குரிட் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து நழுவிய முன்னாள் கஹாடவாலா தலைநகர் வாரணாசியின் கட்டுப்பாட்டையும் மீண்டும் கைப்பற்றினார். 1198-99 இல், அவர் சந்தர்வால் (அடையாளம் தெரியாத, சந்த்வார் போலவே இருக்கலாம்) மற்றும் கன்னோஜ் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றினார். பின்னர், அவர் சிரோவை (ராஜஸ்தானில் நவீன சிரோஹியாக இருக்கலாம்) கைப்பற்றினார். பாரசீக வரலாற்றாசிரியர் :பக்ர்-இ முடாப்பிர் (c. 1157-1236) படி, ஐபக் 1199-1200 இல் தற்போதைய மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள

மால்வாவையும் கைப்பற்றினார். இருப்பினும், வேறு எந்த வரலாற்றாசிரியரும் அத்தகைய வெற்றியைக் குறிப்பிடவில்லை; எனவே, ஐபக் மால்வாவைத் தாக்கியிருக்கலாம்.

இதற்கிடையில், பஹா அல்-தின் டோக்ரில் (பஹாவுதீன் துக்ரில் என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது) - மற்றொரு முக்கிய குரிட் அடிமை ஜெனரல் - குவாலியர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டார். இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பின்னர், பாதுகாவலர்கள் ஐபக்கை அணுகி 1200 இல் கோட்டையை அவரிடம் ஒப்படைத்தனர். இதன் விளைவாக, டோக்ரிலுக்கும் ஐபக்கிற்கும் இடையே பதற்றம் ஏற்பட்டது, இருப்பினும் டோக்ரிலின் மரணம் இருவர்களுக்கிடையில் இராணுவ மோதலைத் தடுத்தது.

ஐபக் மற்றும் சண்டேலா பேரரசு

1202 இல், ஐபக் மத்திய இந்தியாவின் சண்டேலா இராச்சியத்தில் உள்ள ஒரு முக்கியமான கோட்டையான கலிஞ்சரை முற்றுகையிட்டார். சண்டேலா ஆட்சியாளர் பரமார்டி ஐபக்குடன் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கினார், ஆனால் ஒரு ஒப்பந்தம் முடிவடைவதற்கு முன்பே இறந்தார். சண்டேலா முதல்வர் அஜயதேவா மீண்டும் போரைத் தொடங்கினார், ஆனால் குரிட்ஸ் கோட்டைக்கு நீர் விநியோகத்தை துண்டித்தபோது பேச்சுவார்த்தைகளை நாட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. போர்நிறுத்தத்தின் ஒரு பகுதியாக, சண்டேலாக்கள் அஜகருக்கு செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர்களின் முன்னாள் கோட்டைகளான கலிஞ்சர், மஹோபா மற்றும் கஜூராஹோ ஆகியவை ஹசன் அர்னால் ஆளப்படும் குரிட் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது.

இதற்கிடையில், குரிட் தளபதி பக்தியார் கல்ஜி கிழக்கு உத்தரபிரதேசம் மற்றும் பீகார் பிராந்தியத்தில் உள்ள குட்டி கஹாடவாலா தலைவர்களை அடிபணியச் செய்தார். பெளத்த மடங்களை அழித்த அவரது பீகார் பிரச்சாரத்திற்குப் பிறகு, கலிஞ்சரில் தனது வெற்றிகரமான பிரச்சாரத்தை முடித்த ஐபக்கை வாழ்த்துவதற்காக கல்ஜி படவனுக்கு வந்தார். 23 மார்ச் 1203 அன்று, கைப்பற்றப்பட்ட 20 யானைகள், நகைகள் மற்றும் ரொக்கம் உட்பட போர்ச் செல்வங்களை ஐபக்கிற்கு கில்ஜி வழங்கினார். கிழக்கில் வங்காளப் பகுதியின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றச் சென்ற கல்ஜியை ஐபக் கௌரவித்தார். பக்தியார் சுதந்திரமாக செயல்பட்டார், 1206 இல் அவர் இறக்கும் போது, ஐபக்கின் கீழ் பணியாளராக இருக்கவில்லை.

1204 இல், முஹம்மது கோரி குவாரஸ்மியர்களுக்கு எதிராக அன்ட்கோயில் தோல்வியடைந்தார், அதைத் தொடர்ந்து அவரது அதிகாரத்திற்கு பல சவால்கள் ஏற்பட்டன. லாசூர் பிராந்தியத்தின் கோகர் தலைவர்களின் கிளர்ச்சியை அடக்க ஐபக் அவருக்கு உதவினார், பின்னர் டெல்லி திரும்பினார். 1206 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 15 ஆம் தேதி, முகமது

கோரி படுகொலை செய்யப்பட்டார்: பல்வேறு ஆதாரங்கள் இந்தச் செயலுக்கு கோகர்கள் அல்லது இஸ்மாயிலிகளுக்குக் காரணம் என்று கூறுகின்றன.

முகமது கோரியின் மரணத்திற்குப் பிறகு

மின்ஹாஜின் தபகாத்-இ நசிரியின் கூற்றுப்படி, தெற்கில் உஜ்ஜயினின் எல்லைகள் வரையிலான பிரதேசத்தை ஐபக் கைப்பற்றினார். 1206 இல் சுல்தான் முஹம்மது கோரியின் மரணத்தின் போது, இந்தியாவில் உள்ள பகுதிகளை குரிட்ஸ் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்ததாக மின்ஹாஜ் கூறுகிறார்:

கிழக்கு இந்தியா

சுல்தான் முஹம்மது கோரியின் ஆட்சியின் போது, கிழக்கு இந்தியாவில் உள்ள பீகார் மற்றும் வங்காளப் பகுதியின் சில பகுதிகள் குரிட் ஜெனரல் பக்தியார் கல்ஜி தலைமையிலான கல்ஜி குலத்தால் கைப்பற்றப்பட்டது. பக்தியார் 1206 இல் தேவ்கோட்டில் அவரது துணை அதிகாரியான அலி மர்தான் கல்ஜியால் கொல்லப்பட்டார், அதே நேரத்தில் சுல்தான் முகமது கோரி கொல்லப்பட்டார். அதைத் தொடர்ந்து, பக்தியாரின் மற்றொரு துணை அதிகாரியான முஹம்மது விரான் கல்ஜி, அலி மர்தானை தடுத்து நிறுத்தி, கிழக்கு இந்தியாவில் கல்ஜிகளின் தலைவரானார். அலி மர்தான் டெல்லிக்கு தப்பிச் சென்றார், அங்கு அவர் ஐபக்கை கல்ஜி விவகாரங்களில் தலையிடும்படி வற்புறுத்தினார். கல்ஜிகள் முஹம்மது கோரியின் அடிமைகள் அல்ல, எனவே ஐபக்கிற்கு இந்த விஷயத்தில் சட்டப்பூர்வ அதிகாரம் இல்லை. இருப்பினும், வங்காளத்தில் உள்ள லக்னோக்கு அணிவகுத்துச் செல்லும்படியும், கில்ஜி அமீர்களுக்கு தகுந்த இக்தாக்களை வழங்குமாறும், அவத் கவர்னராக இருந்த கைமாஸ் ரூமிக்கு அவர் அறிவுறுத்தினார்.

இறப்பு மற்றும் மரபு

இந்தியாவின் ஆட்சியாளராக அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகு, புதிய பிரதேசங்களை கைப்பற்றுவதை விட, ஏற்கனவே தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பிரதேசங்களில் தனது ஆட்சியை ஒருங்கிணைப்பதில் ஐபக் கவனம் செலுத்தினார். 1210 ஆம் ஆண்டில், அவர் லாகூரில் சோவ்கன் (குதிரை மீது போலோவின் ஒரு வடிவம்) விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது குதிரையிலிருந்து கீழே விழுந்தார், மேலும் சேணத்தின் பொம்மல் அவரது விலா எலும்பைத் துளைத்தபோது உடனடியாக இறந்தார்.

அனைத்து சமகால வரலாற்றாசிரியர்களும் ஐபக்கை விசுவாசமான, தாராளமான, தைரியமான மற்றும் நியாயமான மனிதர் என்று பாராட்டுகிறார்கள். மின்ஹாஜின் கூற்றுப்படி,

அவரது தாராள மனப்பான்மை அவருக்கு லக்ஷ-பக்ஷ என்ற அடைமொழியைப் பெற்றது. அதாவது "லட்சம் [செப்பு நாணயங்கள் அல்லது ஜிட்டல்கள்] கொடுப்பவர்". அப்பக்கின் வீரர்கள் - "துருக்கியர்கள், குரிதுகள், குராசானிகள், கல்ஜிகள் மற்றும் இந்துஸ்தானிகள்" - விவசாயிகளிடமிருந்து ஒரு புல்லை அல்லது ஒரு துண்டு உணவைக் கூட வலுக்கட்டாயமாக எடுக்கத் துணியவில்லை என்று ஃபக்ர்-இ முடபிர் கூறுகிறார். 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முகலாய வரலாற்றாசிரியர் அபுல்-ஃபாஸ்ல் ஐபக்கின் மாஸ்டர் முஹம்மது கோரி அட்-தினை "அப்பாவிகளின் இரத்தம் சிந்தியதற்காக" விமர்சிக்கிறார். ஆனால் ஐபக்கை "அவர் நல்ல மற்றும் சிறந்த விஷயங்களைச் சாதித்தார்" என்று பாராட்டினார். 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், "அக்காலத்தின் ஐபக்" என்ற சொல் தாராள மனப்பான்மையுள்ள மக்களை விவரிக்க பயன்படுத்தப்பட்டது, இது வரலாற்றாசிரியர் ஃபிரிஷ்தாவால் சான்றளிக்கப்பட்டது.

ஐபக்கின் வெற்றிகள் அடிமைகளாக மக்களைப் பெரிய அளவில் கைப்பற்றியது. ஹசன் நிஜாமியின் கூற்றுப்படி, அவரது குஜராத் பிரச்சாரம் 20,000 மக்களை அடிமைப்படுத்தியது; மற்றும் அவரது கலிஞ்சர் பிரச்சாரம் 50,000 மக்களை அடிமைப்படுத்தியது. இர்பான் ஹபீப்பின் கூற்றுப்படி, நிஜாமியின் படைப்புகள் சொல்லாட்சி மற்றும் மிகைப்படுத்தப்பட்டவை, எனவே இந்த எண்கள் மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது, இருப்பினும், சேகரிக்கப்பட்ட அடிமைகளின் எண்ணிக்கை உண்மையில் பரந்ததாகவும் காலப்போக்கில் வளர்ந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும்.

எதிர்பாராத விதமாக மரணமடைந்த ஐபக், வாரிசை நியமிக்கவில்லை. அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, லாகூரில் நிலைகொண்டிருந்த துருக்கிய அதிகாரிகள் (மாலிக்குகள் மற்றும் அமீர்கள்) ஆரம் ஷாவை அவருக்குப் வாரிசாக நியமித்தனர். ஆரம் ஷா அரியணை ஏறுவதற்கு முன் அவரது வாழ்க்கையைப் பற்றிய விவரங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஒரு கோட்பாட்டின் படி, அவர் ஐபக்கின் மகன், ஆனால் இது சாத்தியமில்லை.

இல்துமிஷ்

ஆரம் ஷா எட்டு மாதங்களுக்கு மேல் ஆட்சி செய்தார், இதன் போது பல்வேறு மாகாண ஆளுநர்கள் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தத் தொடங்கினர். சில துருக்கிய அதிகாரிகள் பின்னர் ஐபக்கின் முன்னாள் அடிமை இல்துமிஷ், ஒரு புகழ்பெற்ற ஜெனரலை ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்ற அழைத்தனர். 1197 இல் அன்ஹில்வாராவைக் கைப்பற்றிய சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு ஐபக் இல்துமிஷை வாங்கினார். மின்ஹாஜின் கூற்றுப்படி, ஐபக் இல்துமிஷை அடுத்த ஆட்சியாளராகப் பார்த்தார்: அவர் இல்துமிஷை தனது மகன் என்று அழைத்தார், மேலும் அவருக்கு படவுனின் இக்தாவை வழங்கினார். இதன் விளைவாக, பிரபுக்கள் இல்துமிஷை ஆரம் ஷாவின் வாரிசாக நியமித்து, அவருக்கு ஐபக்கின் மகளை மணமுடித்தனர். ஆரம் ஷா இல்துமிஷின் அரியணை உரிமையை சவால் செய்தார், ஆனால் ஒரு இராணுவ மோதலுக்குப்

பிறகு தீர்க்கமாக தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். இல்துமிஷ் கிளர்ச்சி ஆளுநர்களை அடிபணியச் செய்தார் மற்றும் இந்தியாவின் தளர்வாக இருந்த குரிட் பிரதேசங்களை சக்திவாய்ந்த டெல்லி சுல்தானாக மாற்றினார்.

கியாஸ் உத் தின் பால்பன்

இல்துமிஷ் அவரது குடும்ப உறுப்பினர்களால் ஆட்சிக்கு வந்தார், அதன் பின்னர் அவரது அடிமையான கியாஸ் உத் தின் பால்பன். ஆட்சிக்கு வந்தார் மன்னர்களின் இந்த வரிசை மம்லுக் அல்லது அடிமை வம்சம் என்று அழைக்கப்படுகிறது; அப்பக். இல்துமிஷ் மற்றும் பால்பன் ஆகியோர் மட்டுமே அடிமைகளாக இருந்தனர், எனத்தெரிகிறது மேலும் அவர்கள் அரியணை ஏறுவதற்கு முன்பு மனிதாபிமான முறையில் வாழ்த்தினர் செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இன்று அவரது கல்லறை லாகூரில் உள்ள அனார்கலியில் உள்ளது. 1970 களில் தொல்லியல் மற்றும் அருங்காட்சியகத் துறையால் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

மின்ஹாஜின் தபகாத்-இ நசிரியின் சில கையெழுத்துப் பிரதிகள் பின் ஐபக் ("ஐபக்கின் மகன்") என்ற சொற்களை ஐபக்கின் வாரிசு ஆரம் ஷாவின் பெயருடன் இணைக்கின்றன. இருப்பினும், அலாவுதீன் அதா மாலிக்-இ-ஜுவைனியின் தாரிக்-இ-ஜஹான்-குஷா நாளேடு ஐபக்கிற்கு மகன் இல்லை என்று வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடுவதால், இது ஒரு கவனக்குறைவான எழுத்தாளரால் செய்யப்பட்ட பிழையான சேர்த்தலாக இருக்கலாம்.

மின்ஹாஜ் என்பது ஐபக்கின் மூன்று மகன்களைக் குறிக்கிறது. முல்தானின் குரிட் கவர்னரான நசீர் அட்-தின் கபாச்சாவை முதல் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, இரண்டாவது மகன் கபாச்சாவுக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தார். மூன்றாவது ஆரம் ஷாவுக்குப் பின் டெல்லியின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்த ஐபக்கின் அடிமை இல்துமிஷை மணந்தார்.

சமயம்

ஐபக்கின் ஆட்சியின் போது நிஷாபூரிலிருந்து டெல்லிக்கு குடிபெயர்ந்த வரலாற்றாசிரியர் ஹசன் நிஜாமி, குஹ்ராமில் "சிலை வழிபாட்டை வேரோடு அகற்றிய" மற்றும் "கோவில்களை அழித்த" ஒரு பக்தியுள்ள முஸ்லீம் ஐபக் என்று விவரிக்கிறார். மீரட், பனாரஸ் மற்றும் கலிஞ்சர் ஆகிய இடங்களில் உள்ள இந்து கோவில்கள் ஐபக்கின் ஆட்சியின் போது மசூதிகளாக மாற்றப்பட்டதாகவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்; பனாரஸில் மட்டும் "ஆயிரம் கோவில்கள்" இதில் அடங்கும். ஐபக் முழு கோல் (அலிகார்) பகுதியையும் சிலைகள் மற்றும் உருவ வழிபாட்டில் இருந்து விடுவித்ததாக அவர் மேலும் கூறுகிறார்.

இடிக்கப்பட்ட இந்து கோவில்களின் எச்சங்கள் மதூதிகள் கட்ட பயன்படுத்தப்பட்டன என்ற நிஜாமியின் கூற்று, டெல்லியில் உள்ள குதுப் மினார் வளாகம் மற்றும் அஜ்மீரில் உள்ள அதாய் தின் கா ஜோன்ப்ரா போன்ற கட்டிடக்கலை எச்சங்களால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும், ஐபக் கோலை சிலைகளிலிருந்து விடுவித்தது போன்ற அவரது மற்ற கூற்றுகள் சந்தேகத்திற்குரியவை.

ஒரு கட்டத்தில், ஐபக்கின் இராணுவத்திற்கு இந்து வீரர்களை ஆட்சேர்ப்பு செய்யத் தொடங்கியது. மீரட் முற்றுகையின் போது (1192) அவரது இராணுவம் இந்து வீரர்களை உள்ளடக்கியதாக அறியப்படுகிறது. இதேபோல், 1206 இல் கஜினிக்கு அவருடன் சென்ற "இந்துஸ்தானின் படைகள்" (ஹஷாம்-ஐ ஹிந்துஸ்தான்), இந்து தலைவர்கள் ("ரனாஸ்" மற்றும் "தாசூர்கள்") அடங்குவர்.

கலாச்சார பங்களிப்புகள்

டெல்லியில் குதுப்மினார் கட்டும் பணி ஐபக்கின் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கியது. அதோடு ஐபக் இலக்கியத்தின் புரவலராகவும் இருந்தார். அதாப் அல்-ஹர்ப் - போரின் ஆசாரங்கள் - எழுதிய ஃபக்ரி முடாபிர், தனது மரபுவழி புத்தகத்தை ஐபக்கிற்கு அர்ப்பணித்தார். இல்துமிஷின் ஆட்சிக் காலத்தில் முடிக்கப்பட்ட ஹசன் நிஜாமியின் தாஜுல்-மாசிரின் இசையமைப்பு அநேகமாக ஐபக்கின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

சயீத் வம்சம் (1413-1451)

1413 வாக்கில், துக்ளக் வம்சம் முற்றிலும் முடிவுக்கு வந்தது மற்றும் உள்ளூர் கவர்னர் டெல்லியை ஆக்கிரமித்து சயீத் வம்சத்திற்கு வழிவகுத்தார். 1398 இல், துருக்கியத் தலைவரான தைமூர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து இந்தியச் செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்தார். திரும்பி வரும்போது, கிசர் காளை டெல்லியின் ஆளுநராக நியமித்தார். கிஸ்ர் காள் தெளலத் காள் லோடியிடம் இருந்து டெல்லியை எடுத்து 1414 இல் சயீத் வம்சத்தை நிறுவினார். சயீத் வம்சம் 1451 வரை டெல்லியை ஆட்சி செய்தது. 1421 இல், கிஸ்ர் காள் இறந்தார், அதனால், அவரது மகன் முபாரக் காள் வெற்றி பெற்றார். முபாரக் காள் தன்னை 'முயிஸ்-உத்-தின் முபாரக் ஷா' என்று பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்.

முபாரக் காள் 1434 வரை ஆட்சி செய்தார், அவருக்குப் பிறகு அவரது மருமகன் முகமது ஷா ஆட்சிக்கு வந்தார். முஹம்மது ஷா 1445 வரை ஆட்சி செய்தார். முஹம்மது 1451 வரை ஆட்சி செய்த அலா-உத்-தின் ஆலம் ஷாம் என்பவரால் வெற்றி பெற்றார். 1451 இல் பஹ்லுல் லோடி சுல்தானாகி லோடி வம்சத்தை நிறுவினார். லோடி வம்சம் சய்யித் வம்சத்திற்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு கி.பி. 1526 ல் வந்தது.

லோடி வம்சம் (1451-1526)

லோடி வம்சமானது ஆப்கானிஸ்தானைச் சேர்ந்தது, அவர் சுமார் 75 ஆண்டுகள் டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆண்டார். பஹ்லுல் லோடி வம்சத்தை நிறுவி 1451 முதல் 1489 வரை டெல்லியை ஆட்சி செய்தார். 1489 இல் அவர் இறந்த பிறகு, அவரது இரண்டாவது மகன் சில்கந்தர் லோடி அரியணைக்கு வந்தார்.

சிக்கந்தர் லோடி

சிக்கந்தர் லோடி சிக்கந்தர் ஷா என்ற பட்டத்தை பெற்றார். 1504 இல் ஆக்ரா நகரத்தை நிறுவியவர் சிக்கந்தர் லோடி மற்றும் தலைநகரை டெல்லியிலிருந்து ஆக்ராவுக்கு மாற்றினார். சிக்கந்தர் லோடி, மேலும், சோளக்குகளை ஒழித்தார், தனது ராஜ்ஜியத்தில் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தை ஆதரித்தார்.

இப்ராஹிம் லோடி

சிக்கந்தர் லோடிக்குப் பிறகு, இப்ராஹிம் லோடி (சிக்கந்தர் லோடியின் இளைய மகன்) சுல்தானானார். இப்ராகிம் லோடி 1517 முதல் 1526 வரை ஆட்சி செய்த லோடி வம்சத்தின் கடைசி ஆட்சியாளர்.

லோடி நிர்வாகம்

லோடி மன்னர்கள் சுல்தானகத்தை ஒருங்கிணைக்க முயன்றனர் மற்றும் கலகக்கார ஆளுநரின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்த முயன்றனர். 1489-1517 வரை ஆட்சி செய்த சிக்கந்தர் லோடி, வங்காளத்தைப் பிடிக்கும் வரை சம்பல் பள்ளத்தாக்கைக் கட்டுப்படுத்தினார். சிக்கந்தர் லோடி தனது ராஜ்யத்தை ஆக்ராவிலிருந்து சிறப்பாகக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று கருதியதால், தலைநகரை டெல்லியிலிருந்து ஆக்ராவுக்கு மாற்றினார். பல்வேறு பொதுநல நடவடிக்கைகள் மூலம் மக்களின் ஆதரவை வலுப்படுத்த முயற்சிக்கிறார்.

பிரபுக்கள்

சுல்தானிய காலத்தில், பிரபுக்கள் ஒரு சக்திவாய்ந்த பங்கு வகித்தனர். சில நேரங்களில், அவர்கள் மாநிலக் கொள்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தினர், சில சமயங்களில் (கவர்னர்களாக), அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்து சுதந்திரமான ஆட்சியாளர்களாக ஆனார்கள் அல்லது டெல்லியின் அரியணையைக் கைப்பற்றினர் எனத்தொடிகிறது. இந்த பிரபுக்களில் பலர் இந்தியாவில் குடியேறிய துருக்கிய அல்லது ஆப்கானியர்கள் ஆவர். சில பிரபுக்கள் தங்கள் அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடி இந்தியாவுக்கு வந்து சுல்தானிடம் பணிபுரிந்தவர்கள் ஆகும். அலா-உத்-தின் கில்ஜிக்குப் பிறகு, இந்திய முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும் அதிகாரிகளாக (பிரபுக்கள்) நியமிக்கப்பட்டனர். சுல்தான் ஒரு

நிலம் அல்லது ஒரு கிராமத்திலிருந்து வருமானத்தை (உன்னதமான) அதிகாரிக்கு சம்பளம் வழங்குவதற்குப் பதிலாக வழங்கும் முந்தைய முறையைப் பின்பற்றினார்.

இந்தியாவின் மீது மங்கோலிய படையெடுப்பு

மங்கோலியப் பேரரசு 1221 முதல் 1327 வரை இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் பல படையெடுப்புகளைத் தொடங்கியது. பின்னர் மங்கோலிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த கரானாக்கள் செய்த பல தாக்குதல்களுடன். மங்கோலியர்கள் பல தசாப்தங்களாக துணைக்கண்டத்தின் சில பகுதிகளை ஆக்கிரமித்தனர். மங்கோலியர்கள் இந்திய உள்நாட்டில் முன்னேறி டெல்லியின் புறநகர் பகுதிகளை அடைந்தபோது, டெல்லி சுல்தானகம் அவர்களுக்கு எதிராக ஒரு போரை நடத்தியது. இதில் மங்கோலிய இராணுவம் கடுமையான தோல்விகளை சந்தித்தது.

ஜலால் அட்-தினை சமர்கண்டில் இருந்து இந்தியாவிற்குள் பின்தொடர்ந்து 1221 இல் சிந்துப் போரில் அவரைத் தோற்கடித்த பிறகு, செங்கிஸ் கான் துரத்தலைத் தொடர கமாண்டர்களான டோர்பே தி :பியர்ஸ் மற்றும் பாலாவின் கீழ் இரண்டு டூமன்களை (20,000 வீரர்கள்) அனுப்பினார். மங்கோலிய தளபதி பாலா ஜலால் அட்-தினை லாகூர் பகுதி முழுவதும் துரத்தினார் மற்றும் வெளி மாகாணமான முல்தானைத் தாக்கினார், மேலும் லாகூரின் புறநகர்ப் பகுதிகளையும் கூட சூறையாடினார். ஜலால் அட்-தின் மீண்டும் ஒருங்கிணைத்து, போரில் உயிர் பிழைத்தவர்களிடமிருந்து ஒரு சிறிய இராணுவத்தை உருவாக்கி, டெல்லி சுல்தானகத்தின் துருக்கிய ஆட்சியாளர்களான இல்துட்மிஷ் உடன் கூட்டணி அல்லது புகலிடம் கோரினார், ஆனால் நிராகரிக்கப்பட்டார்.

பஞ்சாபில் உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக ஜலால் அட்-தின் போராடினார். அவர்களில் பலர் திறந்த வெளியில் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, அவர் முல்தானில் தஞ்சம் தேடி பஞ்சாபின் புறநகர்ப் பகுதிக்கு பின்வாங்கினார். சிந்துவின் உள்ளூர் ஆளுநருக்கு எதிராகப் போராடும் போது, தெற்கு ஈரானின் கிர்மன் மாகாணத்தில் ஒரு எழுச்சியைக் கேள்விப்பட்ட ஜலால் அட்-தின் உடனடியாக அந்த இடத்திற்குப் புறப்பட்டு, வழியில் தெற்கு பலுசிஸ்தான் வழியாகச் சென்றார். கல்ஜி, துர்கோமன் மற்றும் கோரி பழங்குடியினரின் உறுப்பினர்கள் உட்பட கோர் மற்றும் பெஷாவரில் இருந்து ஜலால் அட்-தினும் இணைந்தனர். அவரது புதிய கூட்டாளிகளுடன் அவர் கஜினி மீது அணிவகுத்து, துர்தாயின் கீழ் மங்கோலியப் பிரிவை தோற்கடித்தார், அது அவரை வேட்டையாடும் பணிக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. வெற்றி பெற்ற கூட்டாளிகள் கைப்பற்றப்பட்ட கொள்ளையைப் பிரிப்பதற்காக சண்டையிட்டனர்; பின்னர் கல்ஜி, துர்கோமன் மற்றும் கோரி பழங்குடியினர் ஜலால் அட்-தினை விட்டு வெளியேறி பெஷாவருக்குத் திரும்பினர். இந்த நேரத்தில், செங்கிஸ் கானின் மூன்றாவது மகனான ஒகேடி கான், மங்கோலியப் பேரரசின் கிரேட் கான் ஆனார். கான் அனுப்பிய சோர்மகன் என்ற

மங்கோலியத் தளபதி ஜலால் அட்-தினைத் தாக்கி தோற்கடித்தார், இதனால் குவாரஸ்ம்-ஷாவம்சம் முடிவுக்கு வந்தது.

காஷ்மீரை மங்கோலியர்கள் கைப்பற்றினர்

1235 க்குப் பிறகு, மற்றொரு மங்கோலியப் படை காஷ்மீர் மீது படையெடுத்து, பல ஆண்டுகளாக அங்கு ஒரு தருகாச்சியை (நிர்வாக ஆளுநர்) நிறுத்தியது. மேலும் காஷ்மீர் ஒரு மங்கோலிய சார்பு நாடாக மாறியது. ஏறக்குறைய அதே நேரத்தில், காஷ்மீர் பெளத்த மாஸ்டர் ஓட்டோச்சி மற்றும் அவரது சகோதரர் நமோ ஆகியோர் ஒகெடியின் நீதிமன்றத்திற்கு வந்தனர். மற்றொரு மங்கோலிய ஜெனரல் பாக்சாக் பெஷாவரைத் தாக்கி, ஜலால் அட்-தினை விட்டு வெளியேறிய பழங்குடியினரின் இராணுவத்தை தோற்கடித்தார், ஆனால் இன்னும் மங்கோலியர்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருந்தார். இந்த மனிதர்கள், பெரும்பாலும் கல்ஜிகள், முல்தானுக்கு தப்பிச் சென்று டெல்லி சுல்தானகத்தின் இராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்டனர். 1241 குளிர்காலத்தில் மங்கோலியப் படை சிந்து சமவெளி மீது படையெடுத்து லாகூரைச் சுற்றி வளைத்தது. இருப்பினும், டிசம்பர் 30, 1241 இல், முங்கெட்டுவின் கீழ் மங்கோலியர்கள் தில்லி சுல்தானகத்திலிருந்து விலகுவதற்கு முன் நகரத்தை சூரையாடியது. அதே நேரத்தில் கிரேட் கான் ஒகெடில் இறந்தார் (1241).

காஷ்மீரிகள் 1254-1255 இல் கிளர்ச்சி செய்தனர், மேலும் 1251 இல் கிரேட் கான் ஆன மோங்கே கான், நீதிமன்றத்திற்குப் பதிலாக தனது தளபதிகளான சாலி மற்றும் டகுடர் ஆகியோரை நியமித்து, புத்த மத குருவான ஓட்டோச்சியை காஷ்மீரின் தருகாச்சியாக நியமித்தார். இருப்பினும், காஷ்மீர் மன்னன் ஸ்ரீநகரில் ஓட்டோச்சியைக் கொன்றான். சாலி காஷ்மீர் மீது படையெடுத்து, மன்னரைக் கொன்று, கிளர்ச்சியை முறியடித்தார், அதன் பிறகு நாடு பல ஆண்டுகளாக மங்கோலியப் பேரரசின் கீழ் வந்தது.

டெல்லி சுல்தானகத்திற்குள் ஊடுருவல்

தில்லி இளவரசர் ஜலால் அல்-தின் மகூத், 1248 இல் தனது மூத்த சகோதரரிடமிருந்து அரியணையைக் கைப்பற்ற மோங்கே கானின் உதவியை நாடுவதற்காக மங்கோலியத் தலைநகர் காரகோரத்திற்குச் சென்றார். மங்கே கிரேட் கானாக முடிசூட்டப்பட்டபோது, ஜலால் அல்-தின் மகூத் விழாவில் கலந்து கொண்டார். மற்றும் Möngke விடம் உதவி கேட்டார். மோங்கே தனது மூதாதையரின் சாம்ராஜ்யத்தை மீட்டெடுக்க அவருக்கு உதவுமாறு சாலிக்கு உத்தரவிட்டார். சாலி முல்தான் மற்றும் லாகூர் மீது அடுத்தடுத்து தாக்குதல்களை நடத்தினார். ஹொராட்டின் வாடிக்கையாளர் மாலிக் (ஆளும் இளவரசர்) ஷாம் அல்-தின் முஹம்மது கார்ட் மங்கோலியர்களுடன் சென்றார். லாகூர், குஜா மற்றும் சோத்ராவினின் ஆதரவாளர்கள் ஆட்சியாளராக ஜலால் அல்-தின் நியமிக்கப்பட்டார். 1257 ஆம் ஆண்டில் சிந்துவின் ஆளுநர் தனது முழு மாகாணத்தையும் மோங்கேயின் சகோதரரான ஹூலாகு கானுக்கு வழங்கினார், மேலும்

டெல்லியில் உள்ள தனது அதிபரிடம் இருந்து மங்கோலிய பாதுகாப்பைக் கோரினார். ஹூலாகு சாலி பகதூர் தலைமையில் சிந்துவிற்கு ஒரு வலுவான படையை வழிநடத்தினார். 1257 ஆம் ஆண்டின் குளிர்காலத்தில் - 1258 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், சாலி நொயன் பலத்துடன் சிந்துவிற்குள் நுழைந்து முல்தானின் கோட்டைகளைத் தகர்த்தார்; அவரது படைகள் புக்சூர் தீவுக் கோட்டையையும் சிந்துவில் அழிக்கத் திட்டமிட்டது.

ஆனால் ஹூலாகு தில்லி சுல்தானகத்தின் மீது பெரும் படையெடுப்பை அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டார், சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இரு ஆட்சியாளர்களுக்கிடையேயான இராஜதந்திர கடிதங்கள் அமைதிக்கான வளர்ந்து வரும் விருப்பத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

கியாஸ் உத் தின் பால்பனின் (1266-1287) ஒரு மங்கோலியப் படையெடுப்பின் ஆபத்தாக இருந்தது. இந்த காரணத்திற்காக அவர் தனது இராணுவத்தை மிக உயர்ந்த திறமைக்கு ஒழுங்கமைத்து ஒழுங்குபடுத்தினார்; இதற்காக அவர் அதிருப்தி அல்லது பொறாமை கொண்ட தலைவர்களை விட்டு விலகினார், மேலும் இந்துக்களிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்க தொடர்ந்து மறுத்து வந்தார்; இதற்காக அவர் தனது தலைநகருக்கு அருகில் தங்கியிருந்தார் மற்றும் தொலைதூர போருக்கு ஆசைப்பட வில்லை.

இந்தியாவின் பெரிய அளவிலான மங்கோலிய படையெடுப்புகள் நிறுத்தப்பட்டன மற்றும் டெல்லி சுல்தான்கள் முல்தான், உச் மற்றும் லாகூர் போன்ற எல்லைப்புற நகரங்களை மீட்டெடுக்கவும், குவாராசிம் அல்லது மங்கோலிய படையெடுப்பாளர்களுடன் கைகோர்த்த உள்ளூர் ரானாக்கள் மற்றும் ரைஸ் ஆகியோரை தண்டிக்கவும் ஓய்வு நேரத்தை பயன்படுத்தினர்.

சகதை கானேட்-தெஹ்லவி போர்கள்

டெல்லி சுல்தானகத்தின் மாற்றம்

துருக்கிய பிரபுக்களிடமிருந்து ஒரு புதிய இந்தோ-முசுல்மான் பிரபுக்களுக்கு அதிகாரம் வன்முறையாக மாறியதால் வட இந்தியாவில் அதிகார சமநிலையில் விரைவான மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பு கோரியுடன் இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்த ஒரு கல்ஜி குடும்பம், இந்திய முஸ்லீம் சமூகங்களுடன் தங்களை அடையாளப்படுத்தியது, மேலும் அவர்களின் கல்ஜி மற்றும் இந்தோ-முஸ்லிம் சமயம் மதம் மாறியவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வந்ததால் அவர்களது பலம் பெருகியது. தொடர்ச்சியான படுகொலைகளுடன், அவர்கள் இறுதியாக 1290 இல் அரியணையைக் கைப்பற்றி, ஜாபர் கான் (போர் அமைச்சர்), நுஸ்ரத் கான் (டெல்லியின் வசீர்), அயன் அல் முல்க் முல்தானி, மாலிக் கஃபூர், மாலிக் துக்ளக் போன்ற இந்திய-முஸ்லிம் கூட்டாளிகளை நியமித்தார்கள். மற்றும் மாலிக் நாயக் (குதிரையின் மாஸ்டர்) பிரபலமான போர்வீரர்கள் ஆனால் துருக்கியர்கள் அல்லாதவர்கள், இதன் விளைவாக இந்தோ-முஸ்லிம் அரசு அங்கு உருவானது. இந்த காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட உள் நிர்வாக மாற்றங்கள் இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளுக்கு சுல்தானகத்தின் விரைவான வெற்றிகள் மற்றும் பிராந்திய

விரிவாக்கத்திற்கு அனுமதித்தது. இந்த நேரத்தில் இந்தியாவில் மங்கோலியர்களின் தாக்குதல்களும் புதுப்பிக்கப்பட்டன (1300) ல்

சகடைகளின் எழுச்சி

1260 களில் மங்கோலியப் பேரரசில் உள்நாட்டுப் போர் வெடித்த பிறகு, சகடாய் கானேட் மத்திய ஆசியாவைக் கட்டுப்படுத்தியது மற்றும் 1280 களில் இருந்து அதன் தலைவர் துவா கான், அவர் கைடு கானின் தளபதியாக இருந்தார். அங்கு துவா ஆப்கானிஸ்தானில் தீவிரமாக செயல்பட்டார், மேலும் மங்கோலிய ஆட்சியை இந்தியாவில் நீட்டிக்க முயன்றார். மேலும், நூற்றுக்கணக்கான மங்கோலியர்களின் படையெடுப்புகளை இடைக்கால ஆதாரங்கள் கூறுகின்றன, மத்திய ஆசியா அல்லது மத்திய கிழக்கின் மங்கோலியப் பகுதிகளின் முழு குதிரைப்படைப் படைகளின் அளவை தோராயமாக (மற்றும் அநேகமாக அடிப்படையாக கொண்டது): சுமார் 150,000 ஆண்கள். பல்வேறு படையெடுப்புகளில் பங்கேற்றதாக ஆதாரங்களில் பெயரிடப்பட்ட மங்கோலிய தளபதிகளின் எண்ணிக்கை, சம்பந்தப்பட்ட எண்ணிக்கையின் சிறந்த குறிப்பைக் கொடுக்கக்கூடும், ஏனெனில் இந்தத் தளபதிகள் அநேகமாக 10,000 பேர் கொண்ட பூமன்களை வழிநடத்தியிருக்கலாம். இந்தப் படையெடுப்புகள் செங்கிஸ் கானின் பல்வேறு வழித்தோன்றல்களால் அல்லது மங்கோலியப் பிரிவுத் தளபதிகளால் வழிநடத்தப்பட்டன; அத்தகைய படைகளின் அளவு எப்போதும் 10,000-30,000 குதிரைப்படைகளுக்கு இடையில் இருந்தது, இருப்பினும் டெல்லியின் வரலாற்றாசிரியர்கள் எண்ணிக்கையை 100,000-200,000 குதிரைப்படைகள் என்று மிகைப்படுத்தினர்.

சகடாய் கானின் கொள்ளுப் பேரனின் மகனான முஸ்லீம் நெகுதாரி கவர்னர் அப்துல்லா, 1292 இல் தனது படையுடன் பஞ்சாப் மீது படையெடுத்தார், ஆனால் உல்குவின் கீழ் அவர்களின் முன்கூட்டிய காவலர் கில்ஜி சுல்தான் ஜலாலுதீனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு சிறைபிடிக்கப்பட்டார். முற்போக்குக் காவலரின் 4000 மங்கோலியக் கைதிகள் இஸ்லாத்தைத் தழுவி டெல்லியில் "புதிய முஸ்லீம்களாக" வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த புறநகர் பகுதிக்கு முகல்புரா என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது. 1296-1297ல் டெல்லி சுல்தானகத்தால் சாகடாய் டீமன்கள் பலமுறை தாக்கப்பட்டனர்.

ஜாரன்-மஞ்சூர் போர் (1297)

முந்தைய படையெடுப்புகளைப் போலல்லாமல், ஜலாலுதீனின் வாரிசான அலாவுதீனின் ஆட்சியின் போது நடந்த படையெடுப்புகள் பெரிய மங்கோலிய வெற்றிகளாகும். 1297 குளிர்காலத்தில், பஞ்சாப் பகுதியைச் சூறையாடிய சாகதை நொயன் காதர் ஒரு இராணுவத்தை வழிநடத்தி, கசூர் வரை முன்னேறினார். உலுக் கான் மற்றும் அநேகமாக ஜாபர் கான் தலைமையிலான அலாவுதீனின் இராணுவம் 6 பிப்ரவரி 1298 இல் ஜாரன்-மஞ்சூர்

போரில் படையெடுப்பாளர்களைத் தோற்கடித்தது, அங்கு அவர்களில் பெரும் எண்ணிக்கையிலானவர்கள் கைதிகளாகப் பிடிக்கப்பட்டனர்.

செஹ்வான் முற்றுகை (1298 - 1299)

1298-99 இல், ஒரு மங்கோலிய இராணுவம் (நேகுடேரி தப்பியோடியவர்கள்) சிந்து மீது படையெடுத்து, சிவிஸ்தான் கோட்டையை ஆக்கிரமித்தது. இந்த மங்கோலியர்கள் ஜாபர் கானால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர்: அவர்களில் பலர் கைது செய்யப்பட்டு டெல்லிக்கு சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். இந்த நேரத்தில், உலுக் கான் மற்றும் நுஸ்ரத் கான் தலைமையிலான அலாவுதீனின் இராணுவத்தின் முக்கிய பிரிவு குஜராத்தில் மும்முரமாக தாக்குதல் நடத்தியது. இந்த இராணுவம் குஜராத்தில் இருந்து டெல்லிக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது, அதன் மங்கோலிய வீரர்கள் சிலர் கும்ஸ் (கொள்ளையின் ஐந்தில் ஒரு பங்கு) கொடுப்பதற்காக கலகம் செய்தனர். கலகம் நசுக்கப்பட்டது, அத்துடன் டெல்லியில் கலகம் செய்த குடும்பங்கள் கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர்.

கில்லி போர் (1299)

1299 இன் பிற்பகுதியில், துவா தனது மகன் குத்லுக் குவாஜாவை டெல்லியை கைப்பற்ற அனுப்பினார். அலாவுதீன் கல்ஜி தனது இராணுவத்தை டெல்லிக்கு அருகில் உள்ள கிளிக்கு அழைத்துச் சென்றார், மேலும் மங்கோலியர்கள் பற்றாக்குறைக்கு மத்தியில் பின்வாங்குவார்கள் என்றும், அவர் தனது மாகாணங்களில் இருந்து வலுவூட்டல்களைப் பெறுவார் என்றும் நம்பி, போரை தாமதப்படுத்த முயன்றார். இருப்பினும், அவரது ஜெனரல் ஜாபர் கான் அவரது அனுமதியின்றி மங்கோலிய இராணுவத்தை தாக்கினார். மங்கோலியர்கள் பின்வாங்குவதாகக் காட்டி, ஜாபர் கான் குழுவை ஏமாற்றி அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தனர். படையெடுப்பாளர்களுக்கு பெரும் சேதத்தை ஏற்படுத்திய பின்னர் ஜாபர் கானும் அவரது ஆட்களும் கொல்லப்பட்டனர். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மங்கோலியர்கள் பின்வாங்கினர்: அவர்களின் தலைவர் குத்லுக் குவாஜா பலத்த காயம் அடைந்தார், திரும்பும் பயணத்தின் போது வழியில் இறந்தார்.

டெல்லி முற்றுகை (1302-1303)

1302-1303 குளிர்காலத்தில், அலாவுதீன் காகடியா தலைநகர் வாரங்கலைக் கொள்ளையடிக்க ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார், மேலும் அவர் சித்தூருக்கு அணிவகுத்துச் சென்றார். தில்லி பாதுகாப்பற்றதாகக் கண்டு, மங்கோலியர்கள் ஆகஸ்ட் 1303 இல் மற்றொரு படையெடுப்பைத் தொடங்கினர். படையெடுப்பாளர்களுக்கு முன்பாக அலாவுதீன் டெல்லியை அடைய முடிந்தது, ஆனால் வலுவான பாதுகாப்பிற்குத் தயாராக போதுமான நேரம் இல்லாதிருந்தும். கட்டுமானத்தில் இருக்கும் சிரி கோட்டையில் பலத்த பாதுகாப்பு முகாமில் அவர் தஞ்சம் புகுந்தார். மங்கோலியர்கள் டெல்லியையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் கொள்ளையடித்தனர், ஆனால் இறுதியில் சிரியை உடைக்க முடியாமல் பின்வாங்கினர். மங்கோலியர்களுடனான இந்த நெருக்கமான சந்திப்பு, அலாவுதீனை இந்தியாவிற்குச் செல்லும் வழியில் கோட்டைகளையும் இராணுவப்

பிரசன்னத்தையும் பலப்படுத்தத் தூண்டியது. ஒரு வலுவான இராணுவத்தை பராமரிப்பதற்கு போதுமான வருவாய் வருவதை உறுதிசெய்ய தொடர்ச்சியான பொருளாதார சீர்திருத்தங்களையும் அவர் செயல்படுத்தினார்.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, துவா கான் யுவான் ககன் தெமுர் அல்ஜெய்டுடன் நடந்துகொண்டிருக்கும் மோதலை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றார், மேலும் 1304 ஆம் ஆண்டில் மங்கோலிய கானேட்டுகளிடையே ஒரு பொது அமைதி அறிவிக்கப்பட்டது, இது யுவான் வம்சத்திற்கும் மேற்கத்திய கானேட்டுகளுக்கும் இடையிலான மோதலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. அரை நூற்றாண்டின் ஒரு பகுதி. விரைவில், அவர் இந்தியா மீது கூட்டுத் தாக்குதலை முன்மொழிந்தார்.

அம்ரோஹா போர் (1305)

டிசம்பர் 1305 இல், துவா மற்றொரு இராணுவத்தை அனுப்பினார், அது பலத்த பாதுகாப்புடன் கூடிய டெல்லி நகரத்தைத் தவிர்த்து, தென்கிழக்கு இமயமலை அடிவாரத்தில் கங்கை சமவெளிக்கு சென்றது. அலாவுதீனின் 30,000 பேர் கொண்ட குதிரைப்படை, மாலிக் நாயக் தலைமையில், அம்ரோஹா போரில் மங்கோலியர்களை தோற்கடித்தது. ஏராளமான மங்கோலியர்கள் சிறைபிடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர்.

ரவி போர் (1306)

1306 ஆம் ஆண்டில், துவாவால் அனுப்பப்பட்ட மற்றொரு மங்கோலிய இராணுவம் ராவி நதி வரை முன்னேறியது, வழியில் உள்ள பிரதேசங்களை சூறையாடியது. இந்த இராணுவத்தில் கோபெக், இக்பால்மண்ட் மற்றும் தை-பு தலைமையிலான மூன்று குழுக்கள் அடங்கும். மாலிக் கஃபூர் தலைமையிலான அலாவுதீனின் படைகள் ஆக்கிரமிப்பாளர்களை தீர்க்கமாக தோற்கடித்தன.

டெஹ்லி எதிர் தாக்குதல்கள்

அதே ஆண்டில், மங்கோலிய கான், துவா இறந்தார், மேலும் அவரது வாரிசு தொடர்பான சர்ச்சையில் இந்தியாவுக்குள் மங்கோலிய தாக்குதல்கள் முடிவுக்கு வந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி, அலாவுதீனின் தளபதி மாலிக் துக்ளக், இன்றைய ஆப்கானிஸ்தானில் அமைந்துள்ள மங்கோலியப் பிரதேசங்களில் தொடர்ந்து தாக்குதல் நடத்தினார்.

மங்கோலிய படையெடுப்புகள்

1320 இல் ஜல்ஜு (துலுச்சா) கீழ் கராவுனாக்கள் கடுமையான எதிர்ப்பை சந்திக்காமல் ஜெஹ்லாம் பள்ளத்தாக்கு வழியாக காஷ்மீருக்குள் நுழைந்தனர். காஷ்மீர் மன்னன் சுஹதேவா, சுல்ஜுவை பெரிய அளவில் மீட்கும் தொகையை செலுத்தி திரும்பப் பெறும்படி வற்புறுத்த முயன்றான். அவர் எதிர்ப்பை ஒழுங்கமைக்கத் தவறிய பிறகு, சுஹதேவா கிஷ்த்வாருக்கு தப்பி ஓடினார். காஷ்மீர் மக்களை சுல்ஜுவின் கருணைக்கு விட்டுவிட்டார். தொடர்ந்து மங்கோலியர்கள் குடியிருப்புகளை எரித்தனர், ஆண்களை படுகொலை செய்தனர் மற்றும் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அடிமைகளாக்கினர். லார் கோட்டையில் அரசரின் தளபதியான ராமச்சந்திராவின் கீழ் அகதிகள் மட்டுமே பாதுகாப்பாக இருந்தனர். படையெடுப்பாளர்கள் குளிர்காலம் தொடங்கும் வரை எட்டு மாதங்கள் தொடர்ந்து கொள்ளையடித்தனர். சுல்ஜு பிரினால் வழியாகப் புறப்பட்டபோது, திவாசர் மாவட்டத்தில் கடுமையான பனிப்பொழிவு காரணமாக அவர் தனது பெரும்பாலான ஆட்களையும் கைதிகளையும் இழந்தார்.

சுல்தானகத்தில் துக்ளக் வம்சத்தால் கலஜிகள் மாற்றப்பட்ட பின்னர் அடுத்த பெரிய மங்கோலிய படையெடுப்பு நடந்தது. 1327 ஆம் ஆண்டில், தர்மாஹிரின் கீழ் இருந்த சகதாய் மங்கோலியர்கள், முந்தைய ஆண்டு சமாதான பேச்சுவார்த்தைக்கு டெல்லிக்கு தூதர்களை அனுப்பினர், எல்லைப்பற நகரங்களான லாம்கான் மற்றும் முல்தான்களை சூறையாடி டெல்லியை முற்றுகையிட்டனர். துக்ளக் ஆட்சியாளர் தனது சுல்தானகத்தை மேலும் அழிவுகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு பெரிய கப்பம் கொடுத்தார். முஹம்மது பின் துக்ளக், கொராசானை ஆக்கிரமித்த தர்மாஹிரினுக்கு எதிராக கூட்டணி அமைக்குமாறு இல்கான் அபு சயீதைக் கேட்டுக் கொண்டார், ஆனால் தாக்குதல் நடக்கவில்லை. தர்மாஹிரின் ஒரு பௌத்தர், அவர் பின்னர் இஸ்லாத்திற்கு மாறினார். சகதாய் கானேட்டில் ஏற்பட்ட மத பதட்டங்கள் மங்கோலியர்களிடையே பிளவு ஏற்படுத்தும் காரணியாக இருந்தது.

தமாஹிரின் டெல்லி முற்றுகைக்குப் பிறகு பெரிய அளவிலான படையெடுப்புகளோ அல்லது தாக்குதல்களோ இந்தியாவில் தொடங்கப்படவில்லை. இருப்பினும், மங்கோலிய சாகசக்காரர்களின் சிறிய குழுக்கள் வடமேற்கில் உள்ள பல உள்ளூர் சக்திகளுக்கு தங்கள் வாள்களை வாடகைக்கு எடுத்தனர். அமீர் கஜாகன் தனது கராயுனாக்களுடன் வட இந்தியாவைத் தாக்கினார். 1350 இல் டெல்லி சுல்தான் முகமது பின் துக்ளக்கின் நாட்டில் கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்கு உதவ பல ஆயிரம் படைகளை அனுப்பினார்.

திமூர் மற்றும் பாபர்

டெல்லி சுல்தான்கள் மங்கோலியா மற்றும் சீனாவில் உள்ள யுவான் வம்சத்துடனும், பெர்சியா மற்றும் மத்திய கிழக்கில் உள்ள இல்கானேட்டுடனும் நல்லுறவை வளர்த்துக் கொண்டனர். 1338 ஆம் ஆண்டில், டெல்லி சுல்தானகத்தின் சுல்தான் முகமது பின் துக்ளக்

மொராக்கோ பயணி இபின் பட்டுடாவை டோகோன் தெமுரின் (ஹூய்சோங் பேரரசர்) கீழ் யுவான் நீதிமன்றத்திற்கு தூதராக நியமித்தார். அவர் எடுக்கவிருந்த பரிசுகளில் 200 அடிமைகளும் அடங்குவர்.

இந்த நேரத்தில் சகதை கானேட் பிரிந்தது மற்றும் தைமூர் என்ற ஒரு லட்சிய மங்கோலிய துருக்கிய தலைவன் மத்திய ஆசியாவையும் பிராந்தியங்களையும் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தான். அவர் ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் இஸ்லாமியமயமாக்கல் என்ற இரட்டைக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றினார், பல்வேறு மங்கோலிய பழங்குடியினரை தனது பேரரசின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு மாற்றினார் மற்றும் தனது சொந்த இராணுவத்தில் துருக்கிய மக்களுக்கு முதன்மையானவர். தைமூர் சாகதை கானேட் மீது இஸ்லாமிய நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தினார் மற்றும் செங்கிஸ் கானின் ஷாமனிச சட்டங்களை விட ஷரியாவின் சட்டங்களுக்கு முதன்மை அளித்தார். அவர் 1398 இல் இந்தியா மீது படையெடுத்து போர் செய்து நாட்டின் செல்வத்தை கொள்ளையடித்தார்.

தைமூரின் பேரரசு உடைந்தது மற்றும் அவரது சந்ததியினர் மத்திய ஆசியாவைப் பிடிக்கத் தவறிவிட்டனர், இது பல அதிபர்களாகப் பிரிந்தது. மங்கோலிய சகதாயிகளின் வழித்தோன்றல்களும், தைமூர் பேரரசின் சந்ததியினரும் அருகருகே வாழ்ந்தனர், அவ்வப்போது சண்டையிட்டும், எப்போதாவது திருமணம் செய்தும் வந்தனர்

அத்தகைய திருமணத்தின் தயாரிப்புகளில் ஒன்று முகலாயப் பேரரசின் நிறுவனர் பாபர். அவரது தாயார் தாஷ்கண்டின் மங்கோலிய கான்களின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பாபர் தைமூரின் உண்மையான வழித்தோன்றல் மற்றும் அவரது நம்பிக்கைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார். செங்கிஸ் கானின் விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் குறைபாடுள்ளவை என்று அவர் நம்பினார், ஏனெனில் அவர் "அவர்களுக்கு தெய்வீக அதிகாரம் இல்லை."

இந்தியாவில் பாபரின் வருகை

பதினான்காம் நூற்றாண்டில், மங்கோலியப் பேரரசின் சிதைவு ஈரானையும் துராணையும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் இணைக்க தைமூர் வழிவகுத்தது. தைமூரின் பேரரசு ஈரான், ஆசியா மைனர் (நவீன துருக்கி), டிரான்ஸ்-ஓசியானா, ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பஞ்சாபின் சில பகுதிகள் உட்பட கீழ் வோல்காவிலிருந்து சிந்து நதி வரை பரவியது. 1404 இல், தைமூர் இறந்தார் மற்றும் அவரது பேரன் ஷாருக் மிர்சா அவரது பேரரசுக்குப் பிறகு வந்தார். தைமூர் கலைகள் மற்றும் கடிதங்களுக்கு ஆதரவளித்தார் மற்றும் அவர் சமர்கண்ட் மற்றும் ஹெராத் ஆகியவற்றை மேற்கு ஆசியாவின் கலாச்சார மையங்களாக உயர்த்தினார். பதினெந்தாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில், திமுரிட்களின் அதிகாரம் குறைந்தது.

அவரது காலத்தில் உருவாகிய பல்வேறு டிமுண்ட் பிரதேசங்கள், ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டும், பழிவாங்கும் விதமாகவும் இருந்தன. அவர்களின் முரண்பட்ட செயல்கள் இரண்டு புதிய சக்திகளுக்கு முன்னணிக்கு வர வாய்ப்பளித்தன: அ) உஸ்பெக்ஸ்: வடக்கில், உஸ்பெக்குகள் டிரான்ஸ்-ஓக்ஸியானாவிற்குள் தள்ளப்பட்டனர். உஸ்பெக்குகள் முஸ்லீம்களாக மாறியிருந்தாலும், திமுரிட்கள் அவர்களைக் கேவலமாகப் பார்த்தார்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் (திமுரிட்கள்) அவர்களை கலாச்சாரமற்ற காட்டுமிராண்டிகளாகக் கருதினர். ஆ) சஃபாவிட் வம்சம்: மேற்கில் (அதாவது ஈரான்), சஃபாவிட் வம்சம் தோன்றியது. அவர்கள் துறவிகளின் வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள், அவர்கள் தங்கள் வம்சாவளியை நபிக்குக் கண்டுபிடித்தனர்.

சஃபாவிட் வம்சம் முஸ்லிம்களிடையே வியா பிரிவை ஊக்குவித்தது மற்றும் வியா கருத்துக்களை ஏற்கத் தயாராக இல்லாத அனைவரையும் துன்புறுத்தியது. மறுபுறம், உஸ்பெக்ஸ் சுன்னிகள். எனவே, இந்த இரண்டு கூறுகளுக்கும் இடையிலான அரசியல் மோதல், மதவெறிக் கருத்துகளின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டது. ஈரானின் மேற்கில் ஒட்டோமான் துருக்கியர்களின் சக்தி அதிகரித்தது மற்றும் அவர்கள் கிழக்கு ஐரோப்பா மற்றும் ஈரான் மற்றும் ஈராக்கை ஆள விரும்பினர்.

ஜாஹிருதீன் முஹம்மது பாபர்

1494 இல், பாபர், 14 வயதில், ஃபர்கானாவுக்குப் பிறகு அரியணையேறினார். டிரான்ஸ்-ஓக்ஸியானாவில் ஃபர்கானா ஒரு சிறிய மாநிலமாக இருந்தது. உஸ்பெக் தலைவரான ஷைபானி கான், பாபரை தோற்கடித்து சமர்கண்டைக் கைப்பற்றினார். ஷைபானி கான், குறுகிய காலத்தில், பெரும்பாலான தைமுரிட் ராஜ்ஜியங்களை முற்றுகையிட்டு, பாபரை காபூலை நோக்கி நகர்த்தும்படி கட்டாயப்படுத்தினார். 1504 இல், பாபர் காபூலைக் கைப்பற்றினார்; அந்த நேரத்தில், காபூல் உலுக் பேக்கின் குழந்தை வாரிசின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது.

ஏறக்குறைய 15 ஆண்டுகள், பாபர் கடுமையாகப் போராடினார் மற்றும் உஸ்பெக்ஸிடமிருந்து தனது தாயகத்தை மீண்டும் கைப்பற்ற முயன்றார். உதவிக்காக அவர் ஹெராட்டின் ஆட்சியாளரை (அவர் அவரது மாமாவும் கூட) அணுகினார், ஆனால் அவர் எந்த நேர்மறையான பதிலையும் பெறவில்லை. ஷைபானி கான் ஹெராட்டை தோற்கடித்தார், இது உஸ்பெக் மற்றும் சஃபாவிட்களுக்கு இடையே நேரடி மோதலுக்கு வழிவகுத்தது, ஏனெனில் சஃபாவிட்களும் ஹெராட் மற்றும் அதன் சுற்றுப்புற பகுதியான கொராசன் மீது உரிமை கொண்டாடினர்.

1510 இல் நடந்த போரில் ஷைபானி கான் காசிம் கானால் தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். ஈரானிய சக்தியின் உதவியைப் பெற்று, பாபர் சமர்கண்டை மீட்க முயன்றார். இதன் விளைவாக, ஈரானிய தளபதிகள் பாபரை ஒரு சுதந்திர ஆட்சியாளராக

கருநாமல் ஈரானின் ஆளுநராக நடத்த விரும்பினர். தோல்விக்குப் பிறகு, உஸ்பெக்குகள் விரைவாக மீண்டனர்; இதன் விளைவாக, பாபர் மீண்டும் சமர்கண்டிலிருந்து தூக்கியெறியப்பட்டார், மேலும் அவர் மீண்டும் காபூலுக்குத் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. ஷா இஸ்மாயில் (ஈரானின் ஷா) ஓட்டோமான் சுல்தானால் ஒரு போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார்; புவி-அரசியல் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பாபரை இந்தியாவை நோக்கி நகர வைத்தது.

ஒருமுறை பாபர், தான் காபூலை வென்றதிலிருந்து (அதாவது 1504 இல்) பானிபட் வெற்றி வரை, ஹிந்துஸ்தானைக் கைப்பற்றுவதைப் பற்றி யோசிப்பதை நிறுத்தவே இல்லை என்று கூறினார். பாபரின் மூதாதையரான தைமூர், இந்தியாவில் இருந்து பல திறமையான கைவினைஞர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு பெரிய பொக்கிஷத்தை எடுத்துச் சென்றார். கைவினைஞர்கள் தைமூரின் ஆசிய சாம்ராஜ்யத்தை பலப்படுத்தவும் தலைநகரை அழகுபடுத்தவும் உதவினார்கள். அவர்கள் (கைவினைஞர்கள்) பஞ்சாபின் சில பகுதிகளை இணைக்க தைமூருக்கு உதவினார்கள்.

இந்திய வெற்றிக்கான காரணங்கள்

சமகால வரலாற்றாசிரியரான அபுல் ஃபஸ்ல், "பாபர் தனது இராணுவத்தின் தேவைகளுக்குப் போதுமான வருமானத்தை அளிக்காத பாதசூான், கந்தர் மற்றும் காபூலை ஆட்சி செய்தார்; உண்மையில், சில எல்லைப் பகுதிகளில், படைகளையும் நிர்வாகத்தையும் கட்டுப்படுத்துவதற்கான செலவு வருமானத்தை விட அதிகம்" பாபர் தனது பிரதேசமான காபூலில் உஸ்பெக் தாக்குதல் நடத்துவதைப் பற்றி எப்பொழுதும் அச்சத்துடன் இருந்தார், எனவே, இந்தியா ஒரு பாதுகாப்பான புகலிடமாகவும், உஸ்பெக்குகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளுக்கு பொருத்தமான தளமாகவும் கருதினார்.

அந்த நேரத்தில், வடமேற்கு இந்தியாவின் அரசியல் சூழ்நிலை பாபரின் (இந்தியாவுக்குள்) நுழைவதற்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக இருந்தது. 1517 இல், சிக்கந்தர் லோடி இறந்தார், அவருக்குப் பிறகு இப்ராஹிம் லோடி (அவரது மகன்) பதவியேற்றார். இப்ராஹிம் லோடி ஒரு லட்சிய பேரரசராக இருந்தார், அவர் ஒரு பெரிய மையப்படுத்தப்பட்ட பேரரசை உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகள் ஆப்கானிஸ்தான் தலைவரையும் ராஜபுத்திரர்களையும் கவலையடையச் செய்தன. தெளலத் கான் லோடி அவரது காலத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த தலைவர்களில் ஒருவர். அவர் பஞ்சாபின் ஆளுநராக இருந்த போதிலும், அவர் கிட்டத்தட்ட ஒரு சுதந்திர ஆட்சியாளராக இருந்தார். தெளலத் கான் இப்ராகிம் லோடியுடன் சமரசம் செய்ய விரும்பினார்; எனவே, அவர் தனது மகனை தனது (இப்ராஹிமின்) நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பினார். இருப்பினும், பீராவின் எல்லைப் பகுதிகளை இணைப்பதன் மூலம் தனது அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தவும் அவர் நோக்கமாக இருந்தார்.

1518-19 இல், பாபர் பீராவின் சக்திவாய்ந்த கோட்டையைக் கைப்பற்றி, இப்ராகிம் லோடி மற்றும் தெளலத் கானுக்கு கடிதங்கள் மற்றும் வாய்மொழி செய்திகளை அனுப்பினார். துருக்கியர்களுக்குச் சொந்தமான அனைத்துப் பகுதிகளையும் விட்டுக்கொடுக்குமாறு பாபர் அவர்களிடம் கேட்டார். தெளலத் கான் பாபரின் தூதரை லாசுகரில் தடுத்து வைத்தார், அவருக்கு பார்வையாளர்களை அனுமதிக்கவில்லை அல்லது இப்ராகிம் லோடியைச் சென்று சந்திக்க அனுமதிக்கவில்லை. தெளலத் கான் பாபரின் தூதுவரை பீராவிலிருந்து வெளியேற்றினார்.

1520-21 இல் மீண்டும் ஒருமுறை, பாபர் சிந்து நதியைக் கடந்து, பீரா மற்றும் சியால்கோட்டை (இந்துஸ்தானின் இரட்டை நுழைவாயில்களாகப் பிரபலமானது) எளிதாகப் பிடித்தார், பின்னர் லாசுகரும் அவரிடம் சரணடைந்தது. பீரா மற்றும் சியால்கோட்டைக் கைப்பற்றிய பிறகு, பாபர் மேலும் தொடர திட்டமிட்டார், ஆனால் கந்தரில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியின் காரணமாக, அவர் திரும்பி வந்தார். கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பாபர் மீண்டும் கந்தாரைக் கைப்பற்றினார். அவரது அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை அவரை இந்தியாவை நோக்கிச் செல்ல மீண்டும் ஊக்குவித்தது. தெளலத் கான் திலாவர் காளை (அவரது மகன்) பாபரின் தலைநகருக்கு அனுப்பி, பாபரை இந்தியா வருமாறு அழைத்தார். தெளலத் கான், இப்ராகிம் லோடிக்கு பதிலாக பாபரை பரிந்துரைத்தார், ஏனெனில் அவர் (இப்ராஹிம் லோடி) ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சியாளர். ராணா சங்கா (மேவாரின் ராணா), பெரும்பாலும் அதே நேரத்தில், இந்தியாவைத் தாக்குமாறு பாபருக்கு ஒரு செய்தியை அனுப்பினார். சக்திவாய்ந்த இராச்சியத்தில் இருந்து இரண்டு தூதரகங்கள் மீண்டும் இந்தியாவைக் கைப்பற்ற பாபரை நம்பவைத்தன.

1525 இல், பாபர் பெஷாவரில் இருந்தபோது, தவுலத் கான் லோடி பக்கத்தை மாற்றிவிட்டதாக அவருக்கு ஒரு செய்தி வந்தது. தெளலத் கான் 30,000-40,000 பேர் கொண்ட படையைச் சேகரித்து, பாபரின் வீரர்களை சியால்கோட்டில் இருந்து வெளியேற்றி, லாசுகர் நோக்கி முன்னேற முயன்றார். இருப்பினும், பாபர் வந்ததும், தெளலத் கானின் படை ஓடிவிடும்; இதன் விளைவாக, தெளலத் கான் சரணடைந்தார் மற்றும் மன்னிக்கப்பட்டார். பாபர் பஞ்சாபின் ஆட்சியாளரானார்.

கல்ஜி வம்சம்

கல்ஜி அல்லது கில்ஜி வம்சம் 1290 மற்றும் 1320 க்கு இடையில் கிட்டத்தட்ட மூன்று தசாப்தங்களாக இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதிகளை உள்ளடக்கிய டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆண்ட டர்கோ-ஆப்கானிய வம்சமாகும். டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆண்ட இரண்டாவது வம்சமாக ஜலால் உத் தின் ஃபிரூஸ் கல்ஜியால் நிறுவப்பட்டது. இந்தியா, துருக்கிய பிரபுக்களின் ஏகபோகத்திலிருந்து ஆப்கானியர்களுக்கு அதிகாரத்தை மாற்றுவதைக் குறிக்கும் ஒரு புரட்சியின் மூலம் அதிகாரத்திற்கு வந்தது. அதன் ஆட்சி இன்றைய தென்னிந்தியாவில் வெற்றி பெறுவதற்கும், இந்தியாவின் தொடர்ச்சியான மங்கோலிய படையெடுப்புகளை வெற்றிகரமாக தடுப்பதற்கும் உதவியாக இருந்தது.

தோற்றம்

கல்ஜி வம்சத்தின் கல்ஜிகள் துர்கோ-ஆப்கானிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள், அவர்களின் மூதாதையர்கள், கலாஜ், ஆரம்பத்தில் ஒரு துருக்கிய மக்களாக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது, அவர்கள் மத்திய ஆசியாவில் இருந்து ஹுனாஸ் மற்றும் ஹெப்தலைட்டுகளுடன் சேர்ந்து நவீன ஆப்கானிஸ்தானின் தெற்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு குடிபெயர்ந்தனர். 660CE க்கு முன்பே, அவர்கள் காபூல் பகுதியை புத்த துர்க் ஷாஹிகளாக ஆட்சி செய்தனர். ராதே ஷியாம் செளராசியாவின் கூற்றுப்படி, கல்ஜிகள் பல ஆப்கானிய பழக்கவழக்கங்களை மெதுவாகப் பெற்றனர், மேலும் அவர்கள் டெல்லி சுல்தானகத்தின் துருக்கிய பிரபுக்களால் ஆப்கானியர்களாக நடத்தப்பட்டனர்.

ஜலால்-உத்-தின் கல்ஜி

கல்ஜிகள் டெல்லியின் மம்லுக் வம்சத்தின் அடிமைகளாக இருந்தனர் மற்றும் டெல்லியின் சுல்தான் கியாஸ் உத் தின் பால்பனுக்கு முஸ்லீம் பிரபுக்களில் ஒரு சிறிய பகுதியாக பணியாற்றினார். கடைசி பெரிய துருக்கிய ஆட்சியாளரான பால்பன், தனது கீழ்ப்படியாத துருக்கிய அதிகாரிகள் மீது அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கான தனது போராட்டத்தில், நாற்பது பேரின் அதிகாரத்தை அழித்தார். இருப்பினும், இது துருக்கியர் அல்லாதவர்களின் அதிகாரத்தை எதிர்த்த பிரபுக்களின் துருக்கிய ஒருமைப்பாட்டை மறைமுகமாக சேதப்படுத்தியது. இது கல்ஜி மற்றும் இந்தோ-முஸ்லிம் பிரிவினரால் பாதிக்கப்படக்கூடியதாக இருந்தது, இது தொடர்ந்து அதிகரித்து வரும் மதம் மாறியவர்களின் எண்ணிக்கையால் வலுவடைந்து, தொடர்ச்சியான படுகொலைகள் மூலம் அதிகாரத்தை கைப்பற்றியது. மம்லுக் அதிகாரிகள் ஒருவர் பின் ஒருவராக கொல்லப்பட்டனர், துருக்கிய மம்லுக் வம்சத்தின் கடைசி ஆட்சியாளர் - 17 வயதான முயிஸ் உத் தின் கைகாபாத் - ஜலால் உத் தின் ஃபிரூஸ் கல்ஜியின் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பின் போது கைலு-கெரி அரண்மனையில் கொல்லப்பட்டார். ஜலாலுதீன் ஃபிரூஸ் கல்ஜி, அரியணை ஏறும் போது ஏறக்குறைய 70 வயதாக இருந்தவர், பொது மக்களுக்கு ஒரு மென்மையான, அடக்கமான மற்றும் கனிவான மன்னராக அறியப்பட்டார்.

ஜலாலுதீன் துருக்கிய பிரபுக்களின் எதிர்ப்பை முறியடித்து ஜனவரி 1290 இல் டெல்லியின் அரியணை ஏறினார். ஜலால்-உத்-தின் உலகளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை: அவரது ஆறு ஆண்டு ஆட்சியின் போது (1290-96), பால்பனின் மருமகன் அவரது அனுமானத்தின் காரணமாக கிளர்ச்சி செய்தார். அதிகாரம் மற்றும் மம்லுக் வம்சத்திற்கு சேவை செய்யும் பிரபுக்கள் மற்றும் தளபதிகளின் பின்தங்கிய நிலை. ஜலால்-உத்-தின் கிளர்ச்சியை அடக்கி சில தளபதிகளை தூக்கிலிட்டார், பின்னர் ரந்தம்போருக்கு எதிராக ஒரு தோல்வியுற்ற பயணத்தை வழிநடத்தினார் மற்றும் மத்திய இந்தியாவின் சிந்து நதிக்கரையில் இருந்த மங்கோலியப் படையை அவரது மருமகன் ஜுனா கானின் உதவியுடன் விரட்டினார்.

அலாவுதீன் கல்ஜி (1320-1412)

அலாவுதீன் கல்ஜி ஜலால்-உத்-தின்னின் மருமகன் ஆவார். அவர் டெக்கான் தீபகற்பம் மற்றும் மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தின் தலைநகரான தியோகிரியில் சோதனை செய்து, அவர்களின் புத்தையலை கொள்ளையடித்தார். அவர் 1296 இல் டெல்லிக்குத் திரும்பினார், ஜலால்-உத்-தின்னைக் கொண்டு சுல்தானாக ஆட்சியைப் பிடித்தார். அவர் தனது இந்திய-முஸ்லிம் கூட்டாளிகளான ஜாபர் கான் (போர் அமைச்சர்), நுஸ்ரத் கான் (டெல்லியின் வசீர்), அயன் அல் முல்க் முல்தானி, மாலிக் கர்ஃபூர், மாலிக் துக்ளக் மற்றும் மாலிக் நாயக் (குதிரையின் மாஸ்டர்) போன்றவர்களை நியமித்தார். ஆனால் துருக்கியர்கள் அல்லாதவர்கள், இதன் விளைவாக இந்திய-முஸ்லிம் அரசு உருவானது.

குஜராத்தின் வர்த்தக துறைமுகங்களுக்கு ஒரு வழியைப் பாதுகாப்பதற்காக, அயன் அல்-முல்க் முல்தானி மால்வாவின் பரமாரா இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற அனுப்பப்பட்டார். அதன் ராய் ஒரு பெரிய ராஜபுத் இராணுவத்துடன் அதைப் பாதுகாத்தார், ஆனால் அவர் மாகாணத்தின் ஆளுநரான முல்தானியால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பின்னர் குஜராத்தையே கைப்பற்ற நுஸ்ரத் கான் அனுப்பப்பட்டார், அங்கு அவர் சோலங்கி மன்னரை தோற்கடித்தார். நுஸ்ரத் கான் அதன் முக்கிய நகரங்களை கொள்ளையடித்து, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் புனரமைக்கப்பட்ட சோம்நாத் கோயில் போன்ற அதன் கோயில்களை சூறையாடினார். இங்குதான் நுஸ்ரத் கான் மாலிக் கஃபூரைக் கைப்பற்றினார், அவர் பின்னர் இராணுவ ஜெனரலாக மாறினார். அலாவுதீன் டெல்லி சுல்தானகத்தை தென்னிந்தியாவிற்கு விரிவுபடுத்தினார், மாலிக் கஃபூர் மற்றும் குஸ்ராவ் கான் போன்ற தளபதிகளின் உதவியுடன், அவர்கள் தோற்கடித்தவர்களிடமிருந்து பெரும் போர்ச் செல்வங்களை (அன்வதன்) சேகரித்தார். அவரது தளபதிகள் கைப்பற்றப்பட்ட ராஜ்ஜியங்களிலிருந்து போர்க் கொள்ளைகளைச் சேகரித்தனர் மற்றும் கானிமா (போரின்போது சேகரிக்கப்பட்ட கொள்ளை) மீது கும்ஸ் (ஐந்தில் ஒரு பங்கு) சுல்தானின் கருவூலத்திற்கு செலுத்தினர், இது கல்ஜி ஆட்சியை வலுப்படுத்த உதவியது.

அலாவுதீன் கல்ஜி 20 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார். அவர் ரன்தம்போர் (1301), சித்தோர்கர் (1303), மால்வா (1305) ஆகிய மாநிலங்களைத் தாக்கி கைப்பற்றினார் மற்றும் தெற்கில் அவர் நடத்திய போரின் போது செல்வம் நிறைந்த தேவகிரியை கொள்ளையடித்தார். இரண்டு மங்கோலிய தாக்குதல்களையும் அவர் தாக்கினார். அலாவுதீன் போருக்குப் பிறகு தாக்கப்பட்ட ராஜ்யங்களுக்கு எதிரான தனது கொடுங்கோலராகக் அறியப்பட்டார். வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரை ஒரு கொடுங்கோலராகக் குறிப்பிடுகின்றனர், மேலும் அலாவுதீன் கல்ஜி இந்த சக்திக்கு அச்சுறுத்தலாக இருப்பதாக சந்தேகிக்கப்படும் எவரும் அந்தக் குடும்பத்தின் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளுடன் கொல்லப்பட்டனர். 1298 ஆம் ஆண்டில், டெல்லிக்கு அருகில் சமீபத்தில் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறிய 15,000 முதல் 30,000 பேர் வரை ஒரே நாளில், ஒரு கிளர்ச்சியின் பயத்தின் காரணமாக படுகொலை செய்யப்பட்டனர். 1299-1300 ஆம் ஆண்டில், அவர் தனது சொந்த குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் மருமகன்களைக் கொன்றார், அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்ததாக சந்தேகித்த பிறகு, முதலில் அவர்களின் கண்களைப் பிடுங்கி, பின்னர் தலையை துண்டித்தார்.

1308 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீனின் லெப்டினன்ட் மாலிக் கஃபூர் வாரங்கலைக் கைப்பற்றினார், கிருஷ்ணா நதிக்கு தெற்கே உள்ள ஹொய்சாள்பேரரசைத் தூக்கியெறிந்து, தமிழ்நாட்டில் மதுரையைத் தாக்கினார். பின்னர் அவர் தென்னிந்தியாவின் தலைநகரங்களிலும் கோயில்களிலும் உள்ள கருவூலத்தை கொள்ளையடித்தார். இந்தக் கொள்ளைகளில், மனித வரலாற்றில் அறியப்பட்ட மிகப் பெரிய வைரங்களில் ஒன்றான கோஹினூரை உள்ளடக்கிய வாரங்கல் கொள்ளையும் அடங்கும். பின்னர் மாலிக் கஃபூர் 1311 இல் தில்லிக்குத் திரும்பினார், டெக்கான் தீபகற்பத்தில் இருந்து கொள்ளையடிக்கப்பட்ட மற்றும் போர்ச் சொத்துக்களை அவர் அலாவுதீன் கல்ஜியிடம் சமர்ப்பித்தார். இவர் ஒரு இந்து குடும்பத்தில் பிறந்த மாலிக் கஃபூரை, டெல்லி சுல்தானகத்தின் இராணுவத் தளபதியாவதற்கு முன்பு இஸ்லாத்திற்கு மாறியவர், அலாவுதீன் கில்ஜிக்கு மிகவும் பிடித்தவராகவும் இருந்தார்.

1311 ஆம் ஆண்டில், டெல்லி சுல்தானகத்தில் மங்கோலியர்களை படுகொலை செய்ய அலாவுதீன் உத்தரவிட்டார், அதில் 15,000 முதல் 30,000 மங்கோலிய குடியேறிகள், சமீபத்தில் இஸ்லாத்திற்கு மாறியவர்கள், கல்ஜி அவர்கள் தனக்கு எதிராக ஒரு எழுச்சியைத் திட்டமிட்டதாக சந்தேகித்ததால் கொல்லப்பட்டனர்.

கடைசி கல்ஜி சுல்தான்கள்

அலாவுதீன் கல்ஜி ஜனவரி 1316 இல் இறந்தார். அதன்பிறகு, சுல்தானகம் குழப்பம், ஆட்சிக்கவிழ்ப்பு மற்றும் அடுத்தடுத்து படுகொலைகளை கண்டது.[27] மாலிக் கஃபூர் சுல்தானானார், ஆனால் அமீர்களின் ஆதரவு இல்லாததால் சில மாதங்களில் கொல்லப்பட்டார்.

மாலிக் கஃபூரின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து அடுத்த மூன்று ஆண்டுகளில், மேலும் மூன்று சுல்தான்கள் வன்முறையில் ஆட்சியைப் பிடித்தனர் மற்றும்/அல்லது சதித்திட்டங்களில் கொல்லப்பட்டனர். முதலில், அமீர்கள் ஹைஹாப்-உத்-தின் உமர் என்ற ஆறு வயது சிறுவனை சுல்தானாகவும், அவனது இளம் சகோதரர் குதுப் உத் தின் முபாரக் ஷாவை ரீஜண்டாகவும் நியமித்தனர். குதுப் தனது தம்பியைக் கொன்று தன்னை சுல்தானாக நியமித்தார்; அமீர்கள் மற்றும் மாலிக் குலத்தின் ஆதரவை வென்றெடுக்க அவர் காசி மாலிக் குக்கு பஞ்சாபில் இராணுவத் தளபதி பதவியை வழங்கினார். மற்றவர்களுக்கு பல்வேறு அலுவலகங்களுக்கும் மரணத்திற்கும் இடையே ஒரு தேர்வு வழங்கப்பட்டது. நான்கு ஆண்டுகளுக்கும் குறைவாக தனது சொந்த பெயரில் ஆட்சி செய்த பிறகு, முபாரக் ஷா 1320 இல் அவரது தளபதிகளில் ஒருவரான குஸ்ராவ் கானால் கொல்லப்பட்டார். பஞ்சாபில் இன்னும் இராணுவத் தளபதியாக இருந்த காஜி மாலிக்கை ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்கு தலைமை தாங்கும்படி அமீர்ஸ் வற்புறுத்தினார். காஜி மாலிக்கின் படைகள் டெல்லி மீது அணிவகுத்து, குஸ்ரா கானைக் கைப்பற்றி, தலையை துண்டித்தனர். சுல்தானான பிறகு, காஜி மாலிக் தன்னை கியாத் அல்-தின் துக்ளக் என்று மறுபெயரிட்டு, துக்ளக் வம்சத்தின் முதல் ஆட்சியாளரானார்.

பொருளாதாரக் கொள்கை மற்றும் நிர்வாகம்

அலாவுதீன் கில்ஜி தனது வளர்ந்து வரும் இராணுவத்திற்கு பணம் செலுத்தவும், விரிவாக்கப் போர்களுக்கு நிதியளிப்பதற்காகவும் தனது கருவூலத்தை வலுப்படுத்த வரிக் கொள்கைகளை மாற்றினார். அவர் விவசாய வரிகளை 20% முதல் 50% வரை உயர்த்தினார் - தானியங்கள் மற்றும் விவசாய விளைபொருட்களில் (அல்லது ரொக்கம்), உள்ளூர் தலைவர்களால் வசூலிக்கப்படும் வரிகளுக்கான கொடுப்பனவுகள் மற்றும் கமிஷன்களை நீக்குதல், அவரது அதிகாரிகளிடையே சமூகமயமாக்கல் மற்றும் உன்னத குடும்பங்களுக்கு இடையேயான திருமணத்தைத் தடுக்க உதவியது. அவருக்கு எதிராக உருவாகும் எந்த எதிர்ப்பும்; அவர் தனது ராஜ்யத்தில் அதிகாரிகள், கவிஞர்கள் மற்றும் அறிஞர்களின் சம்பளத்தை வெட்டினார்.

வரிகள்

அலாவுதீன் கில்ஜி சுல்தானகத்தில் முஸ்லிம் அல்லாதவர்களுக்கு நான்கு வரிகளை அமல்படுத்தினார் - ஜிஸ்யா (தேர்தல் வரி), கராஜ் (நில வரி), காரி (வீட்டு வரி), மற்றும் சாரி (மேய்ச்சல் வரி). உள்ளூர் முஸ்லீம் ஜாகிர்தார்கள், குட்கள், முக்காதிகள், சௌதாரிகள் மற்றும் ஜமீன்தார்கள் ஆகியோரின் உதவியுடன் டெல்லியைச் சேர்ந்த அவரது வருவாய் அதிகாரிகள், சுல்தான்களின் தானியக் களஞ்சியங்களை நிரப்புவதற்காக, எந்தவொரு விவசாயியும் உற்பத்தி செய்யும் அனைத்து விளைச்சலில் பாதியை வலுக்கட்டாயமாக கைப்பற்ற வேண்டும் என்றும் அவர் ஆணையிட்டார். கிராமப்புற வரி வசூலுக்குப் பொறுப்பான இடைத்தரகர்களைத் தாக்கி வரி செலுத்துவதை அவரது அதிகாரிகள் அமல்படுத்தினர். மேலும், அலாவுதீன் கில்ஜி, மாநில குல்கே மற்றும் ரோதர்மண்ட் ஆகியோரிடம், "நீதிமன்றத்தில் உள்ள அறிவாளிகளிடம்" "சாதாரண மனிதனை நசுக்கும் பொருட்டு விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்க" கோரினார். அவர்களைக் கொடுமையான வறுமை நிலைக்குக் குறைத்து, செல்வத்தையும், கிளர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய உபரிச் சொத்துக்களையும் பறிக்க, அதே நேரத்தில், அவர் தனது அரசவைக்காரர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளிடமிருந்து அனைத்து நிலச் சொத்துக்களையும் பறிமுதல் செய்தார். முஸ்லீம் ஜாகிர்தார்களுக்கான வருவாய் ஒதுக்கீடுகளும் ரத்து செய்யப்பட்டன. வருவாய் மத்திய நிர்வாகத்தால் வசூலிக்கப்பட்டது. இனிமேல், மாநில குல்கே மற்றும் ரோதர்மண்ட், "எல்லோரும் கலகத்தை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாதபடி சம்பாதிப்பதில் மும்முரமாக இருந்தனர்."

அலாவுதீன் கில்ஜி வரிவிதிப்பு முறைகள் மற்றும் அதிகரித்த வரிகள் விவசாய உற்பத்தியைக் குறைத்தது மற்றும் சுல்தானகம் பாரிய பணவீக்கத்தைக் கண்டது. முஸ்லீம் அதிகாரிகள் மற்றும் படைவீரர்களுக்கு அவர் வெட்டி நிர்ணயம் செய்த சம்பளத்தை ஈடுசெய்யும் வகையில், அலாவுதீன் அனைத்து விவசாய விளைபொருட்கள், கால்நடைகள் மற்றும் அடிமைகள் மீதான விலைக் கட்டுப்பாடுகளையும், எங்கு, எப்படி, யாரால் முடியும் என்பதற்கான கட்டுப்பாடுகளையும் அறிமுகப்படுத்தினார். ஷஹானா-இ-மண்டி என்ற சந்தைகள்

உருவாக்கப்பட்டன. முஸ்லீம் வணிகர்களுக்கு இந்த மண்டியில் அதிகாரப்பூர்வ விலையில் வாங்கவும் மறுவிற்பனை செய்யவும் பிரத்தியேக அனுமதியும் ஏகபோகமும் வழங்கப்பட்டது. இந்த வணிகர்களைத் தவிர வேறு யாரும் விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கவோ நகரங்களில் விற்கவோ முடியாது. அலாவுதீன் மண்டியைக் கண்காணிக்கும் முன்ஹியான்களின் (உளவுகாரர்கள், இரகசியப் போலீஸ்) ஒரு விரிவான வலையமைப்பைப் பயன்படுத்தினார், மேலும் அதிகாரப்பூர்வ கட்டுப்பாட்டு விலையை விட வித்தியாசமான விலையில் எதையும் வாங்க அல்லது விற்க முயற்சிக்கும் எவரையும் கைப்பற்றும் அதிகாரம் இருந்தது. இந்த மண்டி விதிகளை மீறுபவர்கள் தங்கள் சதையை வெட்டுவது போன்ற கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர். கைப்பற்றப்பட்ட பயிர்கள் மற்றும் தானியங்கள் வடிவில் வசூலிக்கப்படும் வரிகள் சுல்தானின் தானியக் களஞ்சியங்களில் சேமிக்கப்பட்டன. காலப்போக்கில், விவசாயிகள் வருமானத்திற்காக விவசாயத்தை விட்டுவிட்டு வாழ்வாதாரத்திற்கு மாறினர், இதனால் வட இந்தியாவில் பொது உணவு விநியோகம் மோசமடைந்தது, பற்றாக்குறை அதிகரித்தது மற்றும் டெல்லி சுல்தானகம் பெருகிய முறையில் மோசமான மற்றும் நீண்ட கால பஞ்சங்களைக் கண்டது. சுல்தான் யாரும் தனிப்பட்ட முறையில் உணவை சேமித்து வைப்பதை தடை செய்தார். பற்றாக்குறை பெருகியதால் அலாவுதீனால் ரேஷன் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது; எவ்வாறாயினும், பிரபுக்கள் மற்றும் அவரது இராணுவம் ஒரு குடும்ப ஒதுக்கீட்டு அடிப்படையிலான உணவு விநியோக முறையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. இந்தப் பஞ்சங்களின் போது, கல்ஜியின் சுல்தானிய தானியக் களஞ்சியங்களும், விலைக் கட்டுப்பாடுகளுடன் கூடிய மொத்த மண்டி அமைப்பும் அவரது ராணுவம், நீதிமன்ற அதிகாரிகள் மற்றும் டெல்லியில் உள்ள நகர்ப்புற மக்களுக்குப் போதுமான உணவை உறுதி செய்தன. கல்ஜி ஏற்படுத்திய விலைக் கட்டுப்பாடுகள் விலைகளைக் குறைத்தது, ஆனால் குறைந்த விலையில் இருந்து சாதாரண மக்கள் பயனடையாத அளவிற்கு ஊதியங்களைக் குறைத்தது. அலாவுதீன் கல்ஜியின் மரணத்திற்குப் பிறகு விலைக் கட்டுப்பாட்டு அமைப்பு வீழ்ச்சியடைந்தது, பல்வேறு விவசாயப் பொருட்களின் விலைகள் மற்றும் கூலிகள் சில ஆண்டுகளில் நான்கு மடங்காக அதிகரித்தன.

அடிமைத்தனம்

சுல்தானகத்தின் தலைநகரான டெல்லிக்குள், அலாவுதீன் கல்ஜியின் ஆட்சியின் போது, குறைந்தபட்சம் பாதி மக்கள் அடிமைகளாக முஸ்லீம் பிரபுக்கள், அமீர்கள், நீதிமன்ற அதிகாரிகள் மற்றும் தளபதிகளுக்கு வேலையாட்களாகவும், துணைக் மனைவிகளாகவும், காவலர்களாகவும் பணிபுரிந்தனர். கல்ஜி வம்சத்தின் போது இந்தியாவில் அடிமைத்தனம், பின்னர் இஸ்லாமிய வம்சங்கள், இரண்டு குழுக்களை உள்ளடக்கியது - இராணுவ பிரச்சாரத்தின் போது கைப்பற்றப்பட்ட நபர்கள் மற்றும் வரி செலுத்தத் தவறியவர்கள். அடிமைத்தனம் மற்றும் கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் அமைப்பு கல்ஜி வம்சத்தின் போது பரவலாக மாறியது; ஆண் அடிமைகள் பண்டா, கைத், குலாம் அல்லது பர்தா என்றும், பெண் அடிமைகள் பாண்டி, கனிஸ் அல்லது லாண்டி என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

கட்டிடக்கலை

துக்களக் வம்சத்தின் போது செழித்தோங்கிய ஒரு பாணி மற்றும் கட்டுமானப் அமைப்பில் ஆரம்பகால இந்தோ-முகமதிய கட்டிடக்கலைக்கு அலாவுதீன் கல்ஜி பெருமை சேர்த்துள்ளார். கல்ஜி வம்சத்தின் போது முடிக்கப்பட்ட பணிகளில், அலை தர்வாசா - குதுப் வளாகத்தின் தெற்கு நுழைவாயில், ராப்ரியில் உள்ள இக்கா மற்றும் டெல்லியில் உள்ள ஜமாத் கானா மஸ்ஜித் ஆகியவை அடங்கும். 1311 இல் கட்டி முடிக்கப்பட்ட அலை தர்வாசா, குதுப் மினார் மற்றும் அதன் நினைவுச்சின்னங்கள் யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய தளத்தின் ஒரு பகுதியாக 1993 இல் சேர்க்கப்பட்டது.

சர்ச்சைக்குரிய வரலாற்று ஆதாரங்கள்

கல்ஜி வம்சத்தைப் பற்றிய வரலாற்றுக் கணக்குகளின் நம்பகத்தன்மை குறித்து வரலாற்றாசிரியர்கள் கேள்வி எழுப்பியுள்ளனர். 1260 முதல் 1349 வரையிலான உண்மையான முதன்மை ஆதாரங்கள் மற்றும் வரலாற்று பதிவுகள் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஒரு விதிவிலக்கு, டெல்லி சுல்தானகத்தின் 1302 முதல் 1303 வரையிலான பாரசீகத்தின் வசாஃப் என்பவரின் குறுகிய அத்தியாயம், இது ஜாமி அல்-தவாரிக்கில் நகலெடுக்கப்பட்டது, மேலும் இது பால்பன் ஆட்சியின் ஆரம்பம், ஜலால்-உத்-தின் சிலியின் ஆட்சியின் ஆரம்பம் மற்றும் அதன் அடுத்தடுத்த சூழ்நிலைகளை உள்ளடக்கியது. அலாவுதீன் கல்ஜி. அமீர் குஸ்ரு என்றும் அழைக்கப்படும் யாமின் அல்-தின் அபுல் ஹசனின் அரை கற்பனைக் கவிதை (மத்னவி), அவரது முதலாளியான ஆட்சி செய்யும் சுல்தானுக்கு பாராட்டுக்கள் நிறைந்தது. குஸ்ருவின் புகழ்ச்சி நிறைந்த கதைக் கவிதை, கல்ஜி வம்ச வரலாற்றின் ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் இது சர்ச்சைக்குரிய ஆதாரமாகும். மூன்று வரலாற்று ஆதாரங்கள், கல்ஜி வம்சத்தின் முடிவுக்கு 30 முதல் 115 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, மிகவும் சுதந்திரமானதாகக் கருதப்படுகின்றன, ஆனால் கால இடைவெளியைக் கருத்தில் கொண்டு கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன. இவை 1349 இன் இசாமியின் காவியம், 1357 இன் தியா-யி பரனியின் படைப்பு மற்றும் 1434 இன் சிர்ஹிண்டியின் கணக்கு, இது இப்போது தொலைந்து போன உரை அல்லது கல்ஜியின் அரசவையில் உள்ளவர்களின் நினைவுகளை நம்பியிருக்கலாம்.

அலாவுதீன் கல்ஜி (1320-1412)

அலாவுதீன் கில்ஜி அல்லது அலாவுதீன் கில்ஜி (1296-1316), அலி குர்ஷாஸ்ப் என்று அழைக்கப்படுபவர், இந்திய துணைக் கண்டத்தில் டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆண்ட கல்ஜி வம்சத்தின் பேரரசர் ஆவார். வருவாய்கள், விலைக் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் சமூகம் தொடர்பான பல குறிப்பிடத்தக்க நிர்வாக மாற்றங்களை அலாவுதீன் ஏற்படுத்தினார். இந்தியாவின் பல மங்கோலிய படையெடுப்புகளையும் வெற்றிகரமாக முறியடித்தார்.

அலாவுதீன் அவரது முன்னோடி ஜலாலுதீனின் மருமகன் மற்றும் மருமகன் ஆவார். ஜலாலுதீன் மம்லுக்குகளை பதவி நீக்கம் செய்து டெல்லியின் சுல்தானாக ஆனபோது, அலாவுதீனுக்கு அமீர்-இ-துசுக் (சம்பிரதாயத்தின் மாஸ்டர் பதவிக்கு சமம்) பதவி வழங்கப்பட்டது. ஜலாலுதீனுக்கு எதிரான கிளர்ச்சியை அடக்கிய பிறகு, அலாவுதீன் 1291 இல் காராவின் கவர்னர் ஆனார்.

அடுத்த சில ஆண்டுகளில், ஜாரன்-மஞ்சூர் (1297-1298), சிவிஸ்தான் (1298), கிளி (1299), டெல்லி (1303) மற்றும் அம்ரோஹா (1305) ஆகிய இடங்களில் மங்கோலிய படையெடுப்புகளை சகதை காணேட்டிலிருந்து அலாவுதீன் வெற்றிகரமாக முறியடித்தார். 1306 ஆம் ஆண்டில், அவரது படைகள் ராவி ஆற்றங்கரைக்கு அருகில் மங்கோலியர்களுக்கு எதிராக ஒரு தீர்க்கமான வெற்றியைப் பெற்றன, பின்னர் இன்றைய ஆப்கானிஸ்தானில் உள்ள மங்கோலியப் பகுதிகளை தூறையாடியது. மங்கோலியர்களுக்கு எதிராக அவரது இராணுவத்தை வெற்றிகரமாக வழிநடத்திய இராணுவத் தளபதிகளில் ஜாபர் கான், உலுக் கான் மற்றும் அவரது அடிமை ஜெனரல் மாலிக் கஃபூர் ஆகியோர் அடங்குவர்.

அலாவுதீன் குஜராத் (1299 இல் படையெடுப்பு மற்றும் 1304 இல் இணைக்கப்பட்டது), ஜெய்சல்மர் (1299), ரன்தம்பூர் (1301), சித்தோர் (1303), மால்வா (1305), சிவானா (1308), மற்றும் ஜலோர் (1311) ஆகிய ராஜ்யங்களைக் கைப்பற்றினார். இந்த வெற்றிகள் பரமராக்கள், வகேலாக்கள், ரணஸ்தம்பபுர மற்றும் ஜலோரின் சஹமனாக்கள், குஹிலாக்களின் ராவல் கிளை, மற்றும் யஜ்வபாலர்கள் உட்பட பல இந்து வம்சங்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தன. அவரது அடிமை ஜெனரல் மாலிக் கஃபூர் விந்தியத்தின் தெற்கே பல படையெடுப்பை நடத்தினார், தேவகிரி (1308), வாரங்கல் (1310) மற்றும் துவாரசமுத்திரம் (1311) ஆகியவற்றிலிருந்து கணிசமான அளவு செல்வத்தைப் பெற்றார். இந்த வெற்றிகள் யாதவ மன்னன் ராமச்சந்திரா, காகதீய மன்னன் பிரதாபருத்ரா மற்றும் ஹொய்சாள மன்னன் மூன்றாம் பல்லால ஆகியோர் அலாவுதீனின் துணை நதிகளாக மாற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. கஃபூர் பாண்டிய ராஜ்ஜியத்தையும் (1311) தாக்கி, ஏராளமான செல்வங்களையும் பல யானைகள் மற்றும் குதிரைகளையும் பெற்றார்.

அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி ஆண்டுகளில், அலாவுதீனுக்கு ஒரு நோய் இருந்தது, மேலும் நிர்வாகத்தை கையாள மாலிக் கஃபூரை நம்பியிருந்தார். 1316 இல் அவர் இறந்த பிறகு, மாலிக் கஃபூர் அலாவுதீனின் மகன் ஷிஹாபுதீனையும் அவரது இந்து மனைவி ஜாத்யபாலியையும் ஒரு பொம்மை மன்னராக நியமித்தார். அவரது மூத்த மகன் குத்புதீன் முபாரக் ஷா இறந்த சிறிது நேரத்திலேயே ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

சமகால வரலாற்றாசிரியர்கள் அலாவுதீனின் குழந்தைப் பருவத்தைப் பற்றி அதிகம் எழுதவில்லை. 16ஆம்/17ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் ஹாஜி-உத்-தபீரின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீனுக்கு 34 வயது, ரந்தம்போருக்கு (1300-1301). இது சரியென்றால், அலாவுதீனின் பிறப்பு 1266-1267 என்று குறிப்பிடலாம். அவரது அசல் பெயர் அலி குர்ஷாஸ்ப். இவர் கல்ஜி வம்சத்தின் நிறுவனர் சுல்தான் ஜலாலுதீனின் மூத்த சகோதரரான ஷிஹாபுதீன் மசூதின் மூத்த மகன் ஆவார். அவருக்கு மூன்று சகோதரர்கள் இருந்தனர்: அல்மாஸ் பெக் (பின்னர் உலுக் கான்), குத்புக் டிகின் மற்றும் முஹம்மது.

ஷிஹாபுதீனின் மரணத்திற்குப் பிறகு அலாவுதீன் ஜலாலுதீனால் வளர்க்கப்பட்டார். அலாவுதீன் மற்றும் அவரது இளைய சகோதரர் அல்மாஸ் பெக் இருவரும் ஜலாலுதீனின் மகள்களை மணந்தனர். ஜலாலுதீன் டெல்லியின் சுல்தானான பிறகு, அலாவுதீன் அமீர்-இ-துசுக் (மாஸ்டர் ஆஃப் செரிமனிஸுக்கு சமம்) ஆக நியமிக்கப்பட்டார், அதே நேரத்தில் அல்மாஸ் பேக்கிற்கு அகுர்-பேக் (குதிரையின் மாஸ்டர் என்பதற்கு சமமானவர்) பதவி வழங்கப்பட்டது.

ஜலாலுதீனின் மகளுக்கு திருமணம்

அலாவுதீன் ஜலாலுதீனின் மகள் மலிகா-இ-ஜஹானை 1290-ல் கல்ஜி புரட்சிக்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே மணந்தார். இருப்பினும் அந்தத் திருமணம் மகிழ்ச்சியாக இல்லை. ஜலாலுதீன் ஒரு மன்னராக உயர்ந்த பிறகு திடீரென்று இளவரசி ஆனதால், அவள் மிகவும் திமிர்பிடித்து, அலாவுதீனின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முயன்றாள். ஹாஜி-உத்-தபீரின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீன் மஹ்ரு என்ற பெயருடைய இரண்டாவது பெண்ணை மணந்தார், அவர் அல்ப் கான் என்ற மாலிக் சஞ்சரின் சகோதரி ஆவார். மலிகா-இ-ஜஹான் தனது கணவர் இரண்டாவது மனைவியை எடுத்துக் கொண்டதால் பெரிதும் கோபமடைந்தார். டபீரின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீனுக்கும் அவரது முதல் மனைவிக்கும் இடையே தவறான புரிதலுக்கு இதுவே முக்கிய காரணம். ஒருமுறை, அலாவுதீனும் மஹ்ருவும் தோட்டத்தில் ஒன்றாக இருந்தபோது, ஜலாலுதீனின் மகள் பொறாமையால் மஹ்ருவைத் தாக்கினாள். பதிலுக்கு, அலாவுதீன் அவளைத் தாக்கினார். இந்த சம்பவம் ஜலாலுதீனிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது, ஆனால் சுல்தான் அலாவுதீனுக்கு எதிராக எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. சுல்தான் மீது பெரும் செல்வாக்கு செலுத்திய அவரது மாமியாருடன் அலாவுதீன் நல்லுறவில் இருக்கவில்லை. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் ஃபிரிஷ்தாவின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீன் நாட்டின் தொலைதூர பகுதியில் ஒரு சுதந்திர ராஜ்யத்தை அமைக்க திட்டமிட்டுள்ளதாக ஜலாலுதீனை எச்சரித்தார். அவள் அலாவுதீனை உன்னிப்பாகக் கண்காணித்து, அவனிடம் தன் மகளின் திமிர்த்தனமான நடத்தையை ஊக்குவித்தார்.

காரா ஆளுநர்

1291 இல், காரா மாலிக் சாஜ்ஜுவின் ஆளுநரின் கிளர்ச்சியை நசுக்குவதில் அலாவுதீன் முக்கிய பங்கு வகித்தார். இதன் விளைவாக, ஜலாலுதீன் அவரை 1291 இல் காராவின் புதிய ஆளுநராக நியமித்தார். காராவில் உள்ள மாலிக் சஜ்ஜுவின் முன்னாள் அமீர்க்கள் (தாழ்ந்த பிரபுக்கள்) ஜலாலுதீனை ஒரு பலவீனமான மற்றும் திறமையற்ற ஆட்சியாளராகக் கருதினர், மேலும் டெல்லியின் அரியணையைக் கைப்பற்ற அலாவுதீனைத் தூண்டினர். இது, அவரது மகிழ்ச்சியற்ற இல்லற வாழ்க்கையுடன் இணைந்து, அலாவுதீனை ஜலாலுதீனை அரியணையில் இருந்து அகற்றுவதில் உறுதியாக இருந்தது.

ஜலாலுதீனுக்கு எதிரான சதி

ஜலாலுதீனுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய அலாவுதீனைத் தூண்டும் அதே வேளையில், மாலிக் சஜ்ஜுவின் ஆதரவாளர்கள் அவருக்கு ஒரு பெரிய இராணுவத்தை உருவாக்குவதற்கும் வெற்றிகரமான சதியை நடத்துவதற்கும் அவருக்கு ஏராளம் பணம் தேவை என்று வலியுறுத்தினர். மாலிக் சஜ்ஜுவின் கிளர்ச்சி வளங்கள் இல்லாததால் தோல்வியடைந்தது. ஜலாலுதீனை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான தனது திட்டத்திற்கு நிதியளிக்க, அலாவுதீன் அண்டை இந்து சாம்ராஜ்யங்களை தாக்க முடிவு செய்தார். 1293 ஆம் ஆண்டில், பல படையெடுப்புகளால் பலவீனமடைந்த மால்வாவின் பரமாரா இராச்சியத்தில் உள்ள பணக்கார நகரமான பில்சாவை அவர் தாக்கினார். பில்சாவில், தக்காணப் பகுதியில் உள்ள தெற்கு யாதவ சாம்ராஜ்யத்தின் அபரிமிதமான செல்வத்தைப் பற்றியும், அவர்களின் தலைநகரான தேவகிரிக்குச் செல்லும் வழிகள் பற்றியும் அறிந்து கொண்டார். எனவே, யாதவ ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிய தகவலை மறைக்காமல், சுல்தானின் நம்பிக்கையைப் பெறுவதற்காக அவர் பில்சாவிடமிருந்து கொள்ளையடிக்கப்பட்டதை ஜலாலுதீனிடம் சமாளித்தார். மகிழ்ச்சியடைந்த ஜலாலுதீன் அவருக்கு அரிஸ்-இ மாமாலிக் (போர் மந்திரி) பதவியை வழங்கினார், மேலும் அவரை அவாத்தின் ஆளுநராகவும் ஆக்கினார். கூடுதலாக, கூடுதல் துருப்புக்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதற்கு வருவாய் உபரியைப் பயன்படுத்த அலாவுதீனின் கோரிக்கையை சுல்தான் ஏற்றுக்கொண்டார்.

பல வருட திட்டமிடல் மற்றும் தயாரிப்புக்குப் பிறகு, அலாவுதீன் 1296 இல் தேவகிரியை வெற்றிகரமாகச் வென்றார். விலைமதிப்பற்ற உலோகங்கள், நகைகள், பட்டுப் பொருட்கள், யானைகள், குதிரைகள் மற்றும் அடிமைகள் உட்பட ஏராளமான செல்வத்துடன் தேவகிரியை விட்டு வெளியேறினார். அலாவுதீனின் வெற்றிச் செய்தி ஜலாலுதீனுக்கு எட்டியதும், சுல்தான் குவாலியருக்கு வந்தான், அலாவுதீன் கொள்ளையடித்ததை அவனிடம் அளிப்பான் என்று நம்பினான். இருப்பினும், அலாவுதீன் அனைத்து செல்வங்களுடனும் நேரடியாக காராவிற்கு அணிவகுத்துச் சென்றார். அஹ்மத் சாப் போன்ற ஜலாலுதீனின் ஆலோசகர்கள் அலாவுதீனை சந்தேரியில் இடைமறிக்க பரிந்துரைத்தனர், ஆனால் ஜலாலுதீனுக்கு அவரது மருமகன் மீது

நம்பிக்கை இருந்தது. காராவிலிருந்து டெல்லிக்கு செல்வத்தை அலாவுதீன் கொண்டு செல்வார் என்று நம்பிய அவர் டெல்லி திரும்பினார். காராவை அடைந்த பிறகு, அலாவுதீன் சுல்தானுக்கு மன்னிப்பு கடிதம் அனுப்பினார், மேலும் அவர் இல்லாத நேரத்தில் அவரது எதிரிகள் சுல்தானின் மனதில் அவருக்கு எதிராக விஷம் ஊற்றியிருக்கலாம் என்று கவலை தெரிவித்தார். அவர் சுல்தானின் கையொப்பமிடப்பட்ட மன்னிப்பு கடிதத்தை கோரினார், அதை சுல்தான் உடனடியாக தூதர்கள் மூலம் அனுப்பினார். காராவில், ஜலாலுதீனின் தூதர்கள் அலாவுதீனின் இராணுவ பலம் மற்றும் சுல்தானை அகற்றுவதற்கான அவரது திட்டங்களைப் பற்றி அறிந்து கொண்டனர். இருப்பினும், அலாவுதீன் அவர்களை தடுத்து நிறுத்தி, சுல்தானுடன் தொடர்பு கொள்வதைத் தடுத்தார்.

இதற்கிடையில், ஜலாலுதீனின் மகளை மணந்த அலாவுதீனின் இளைய சகோதரர் அல்மாஸ் பெக் (பின்னர் உலுக் கான்), அலாவுதீனின் விசுவாசத்தை சுல்தானுக்கு உறுதி செய்தார். சுல்தான் அவரை தனிப்பட்ட முறையில் மன்னிக்காவிட்டால், குற்ற உணர்ச்சியால் அலாவுதீன் தற்கொலை செய்து கொள்வார் என்று கூறி, ஜலாலுதீனை காராவுக்குச் சென்று அலாவுதீனை சந்திக்கும்படி அவர் சமாதானப்படுத்தினார். ஒரு ஏமாற்றுக்கார ஜலாலுதீன் தன் படையுடன் காராவுக்குப் புறப்பட்டான். காராவை நெருங்கிய பிறகு, அஹ்மத் சாப்பை தனது பிரதான இராணுவத்தை தரைவழியாக காராவிற்கு அழைத்துச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார், அதே நேரத்தில் அவர் சுமார் 1,000 வீரர்களுடன் கங்கை நதியைக் கடக்க முடிவு செய்தார். 20 ஜூலை 1296 அன்று, அலாவுதீன் ஜலாலுதீனை சுல்தானை வாழ்த்துவது போல் நடத்துக் கொண்டு, தன்னைப் புதிய அரசராக அறிவித்தார். ஜலாலுதீனின் தோழர்களும் கொல்லப்பட்டனர், அஹ்மத் சாப்பின் இராணுவம் டெல்லிக்கு பின்வாங்கியது.

தில்லிக்கு அணிவகுப்பு

ஜூலை 1296 இல் அலி குர்ஷாஸ்ப் என்று அழைக்கப்பட்ட அலாவுதீன், காராவில் அலாவுதுன்யா வாட் டின் முஹம்மது ஷா-உஸ் சுல்தான் என்ற பட்டத்துடன் புதிய மன்னராக முறையாக அறிவிக்கப்பட்டார். இதற்கிடையில், ஜலாலுதீனின் தலை அவாத்திற்கு அனுப்பப்படுவதற்கு முன்பு அவரது முகாமில் ஈட்டியில் அணிவகுத்துச் செல்லப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு நாட்களில், அலாவுதீன் காராவில் ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை அமைத்தார். அவர் ஏற்கனவே இருந்த அமீர்களை மாலிக்குகளாக உயர்த்தினார், மேலும் தனது நெருங்கிய நண்பர்களை புதிய அமீர்களாக நியமித்தார்.

அப்போது, கனமழை பெய்து, கங்கை, யமுனை நதிகளில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் அலாவுதீன் டெல்லிக்கு அணிவகுத்துச் செல்வதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தார், மேலும் உடற்தகுதி சோதனைகள் அல்லது பின்னணி சோதனைகள் இல்லாமல், முடிந்தவரை அதிகமான வீரர்களை நியமிக்குமாறு தனது அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிட்டார். பொது அரசியல் கருத்தில்

மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதே அவரது நோக்கமாக இருந்தது, தன்னை மிகப்பெரிய மக்கள் ஆதரவுடன் சித்தரிப்பதன் மூலம். தன்னை ஒரு தாராள மன்னனாக சித்தரிக்க, காராவில் ஒரு கூட்டத்தில் இருந்த ஒரு மஞ்சனிக்கிலிருந்து (கவண்) சுட 5 மான் தங்கத் துண்டுகளை அவர் கட்டளையிட்டார்.

அவரும் நுஸ்ரத் கான் தலைமையிலான அவரது இராணுவத்தின் ஒரு பிரிவு, படவுன் மற்றும் பாரான் (நவீன புலந்த்ஷாஹர்) வழியாக டெல்லிக்கு அணிவகுத்தது. மற்றைய பிரிவினர், ஜாபர் கான் தலைமையில், கோயில் (நவீன அலிகார்) வழியாக டெல்லிக்கு அணிவகுத்துச் சென்றனர். அலாவுதீன் டெல்லிக்கு அணிவகுத்துச் சென்றபோது, தங்கம் விநியோகிக்கும்போது அவர் ராணுவ வீரர்களை ஆள் சேர்ப்பதாக நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் செய்தி பரவியது. இராணுவம் மற்றும் இராணுவம் அல்லாத பின்னணியில் இருந்து பலர் அவருடன் இணைந்தனர். அவர் படவுனை அடைந்த நேரத்தில், அவரிடம் 56,000-வலிமையான குதிரைப்படை மற்றும் 60,000-வலிமையான காலாட்படை இருந்தது. பாரனில், அலாவுதீனுக்கு முன்னதாக அவரை எதிர்த்த ஏழு சக்திவாய்ந்த ஜலாலுதீனின் பிரபுக்கள் இணைந்தனர். இந்த பிரபுக்கள் தாஜால் முல்க் குச்சி, மாலிக் அபாஜி அகுர்-பெக், மாலிக் அமீர் அலி திவானா, மாலிக் உஸ்மான் அமீர்-அகுர், மாலிக் அமீர் கான், மாலிக் உமர் சுர்கா மற்றும் மாலிக் ஹிரன்மார். அலாவுதீன் அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் 30 முதல் 50 மான்கள் தங்கத்தையும், ஒவ்வொரு வீரர்களுக்கும் 300 வெள்ளி டாங்கிகளையும் (சுத்தி நாணயங்கள்) கொடுத்தார்.

யமுனை ஆற்றில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டதால் டெல்லிக்கு அலாவுதீனின் அணிவகுப்பு தடைபட்டது. இதற்கிடையில், டெல்லியில், ஜலாலுதீனின் விதவை மல்கா-இ-ஜஹான் தனது இளைய மகன் காதர் காளை புதிய மன்னராக ருக்னூத்தி என்ற பட்டத்துடன் நியமித்தார்.

அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைத்தல்

ஆரம்பத்தில், அலாவுதீன் தாராளமான மானியங்கள் மற்றும் நன்கொடைகள் அளித்து, அரசாங்கப் பதவிகளில் பலரை நியமித்து அதிகாரத்தை பலப்படுத்தினார். அவர் மம்லூக்குகளால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகள், ஜலாலுதீனால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் அவரால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் இடையே அதிகாரத்தை சமநிலைப்படுத்தினார். அவர் சுல்தானகத்தின் இராணுவத்தின் பலத்தை அதிகரித்தார், மேலும் ஒவ்வொரு சிப்பாயும் ஒன்றரை வருட சம்பளத்தை பணமாக வழங்கினார். சுல்தானாக அலாவுதீனின் முதல் ஆண்டில், வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பரனி, டெல்லி மக்கள் இதுவரை கண்டிராத மகிழ்ச்சியான ஆண்டு என்று எழுதினார்.

இந்த நேரத்தில், ஜலாலுதீனின் அனைத்து முன்னாள் பிரதேசங்களிலும் அலாவுதீனால் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. பஞ்சாப் பகுதியில், அவரது அதிகாரம் ராவி ஆற்றின் கிழக்கே உள்ள பகுதிகளில் மட்டுமே இருந்தது. லாகூருக்கு அப்பால் உள்ள பகுதி மங்கோலிய தாக்குதல்களாலும், கோகர் கிளர்ச்சிகளாலும் பாதிக்கப்பட்டது. டெல்லியிலிருந்து தப்பியோடியவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த ஜலாலுதீனின் மகன் அர்காலியால் முல்தான்

கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. நவம்பர் 1296 இல், முல்தானைக் கைப்பற்ற அலாவுதீன் உலுக் கான் மற்றும் ஜாபர் கான் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினார். அவரது உத்தரவின் பேரில், நுஸ்ரத் கான் ஜலாலுதீனின் குடும்பத்தில் எஞ்சியிருந்தவர்களைக் கைது செய்தார், கண்மூடித்தனமாக கொன்றார்.

முல்தானைக் கைப்பற்றிய சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, அலாவுதீன் நுஸ்ரத் காளை தனது வசீராக (பிரதம மந்திரி) நியமித்தார். டெல்லியின் மீது தனது கட்டுப்பாட்டை வலுப்படுத்திக் கொண்ட சல்தான், தனக்கு சொந்தமாக நியமிக்கப்படாத அதிகாரிகளை நீக்கத் தொடங்கினார். 1297 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீனுடன் சேர ஜலாலுதீனின் குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறிய பிரபுக்கள் (மாலிக்குகள்), கைது செய்யப்பட்டனர், கண்மூடித்தனமாக அல்லது கொல்லப்பட்டனர். அலாவுதீன் முன்பு கொடுத்த பணம் உட்பட அவர்களது சொத்துக்கள் அனைத்தும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. இந்த பறிமுதல்களின் விளைவாக, நுஸ்ரத் கான் அரசு கருவூலத்திற்கு பெரும் தொகையைப் பெற்றார். மாலிக் குத்புதீன் அலவி, மாலிக் நசிருதீன் ராணா, மாலிக் அமீர் ஜமால் கல்ஜி ஆகிய மூன்று மாலிக்குகள் மட்டுமே ஜலாலுதீனின் காலத்தில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். மீதமுள்ள பழைய பிரபுக்கள் புதிய பிரபுக்களால் மாற்றப்பட்டனர், அவர்கள் அலாவுதீனுக்கு மிகவும் விசுவாசமாக இருந்தனர்.

இதற்கிடையில், காராவில் அலாவுதீனின் ஆளுநராக இருந்த அலா-உல் முல்க், காராவில் அலாவுதீன் விட்டுச் சென்ற அனைத்து அதிகாரிகள், யானைகள் மற்றும் செல்வங்களுடன் டெல்லி வந்தார். அலாவுதீன் அலா-உல் முல்க்கை டெல்லியின் கொத்வாலாக நியமித்து, துருக்கியல்லாத முனிசிபல் ஊழியர்களை தனது பொறுப்பில் வைத்தார். அலா-உல் முல்க் மிகவும் பருமனாக இருந்ததால், காராவின் கவர்னர் பதவி, பறிமுதல் செய்யப்பட்டதால் டெல்லியில் பிரபலமடையாத நுஸ்ரத் கானிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

மங்கோலிய படையெடுப்புகள் மற்றும் வடக்கு வெற்றிகள், 1297-1306

1297 குளிர்காலத்தில், சகதை கானேட்டின் ஒரு நோயன் தலைமையிலான மங்கோலியர்கள் பஞ்சாபைத் தாக்கி, கதூர் வரை முன்னேறினர். உலுக் கான் தலைமையிலான அலாவுதீனின் படையக 6 பிப்ரவரி 1298 இல் மங்கோலியர்களை தோற்கடித்தன. அமீர் குஸ்ரோவின் கூற்றுப்படி, போரில் 20,000 மங்கோலியர்கள் கொல்லப்பட்டனர், மேலும் பலர் டெல்லியில் கைதிகளாகக் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர் கொல்லப்பட்டனர். 1298-99 இல், மற்றொரு மங்கோலிய இராணுவம் (ஒருவேளை நெருடேரி தப்பியோடியவர்கள்) சிந்து மீது படையெடுத்து, சிவிஸ்தான் கோட்டையை ஆக்கிரமித்தது. இந்த நேரத்தில், அலாவுதீனின் தளபதி ஜாபர் கான் படையெடுப்பாளர்களை தோற்கடித்து, கோட்டையை மீண்டும் கைப்பற்றினார்.

1299 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், அலாவுதீன் குஜராத்தின் மீது படையெடுக்க உலுக் கான் மற்றும் நுஸ்ரத் கான் ஆகியோரை அனுப்பினார், அங்கு வகேலா மன்னன் கர்ணன் பலவீனமான எதிர்ப்பை வழங்கினார். அலாவுதீனின் இராணுவம் சோம்நாத் உட்பட பல நகரங்களைக்

கொள்ளையடித்தது, அங்கு அது புகழ்பெற்ற இந்து கோவிலை இழிவுபடுத்தியது. டெல்லி இராணுவம் வகேலா ராணி கமலா தேவி மற்றும் அடிமை மாலிக் கஃபூர் உட்பட பலரையும் கைப்பற்றியது, பின்னர் அலாவுதீனின் தெற்கு பிரச்சாரங்களை வழிநடத்தியது. இராணுவம் தில்லிக்குத் திரும்பும் பயணத்தின் போது, ஜெனரல்கள் வலுக்கட்டாயமாக அவர்களிடம் இருந்து கொள்ளையடிக்கும் (கும்ஸ்) ஒரு பங்கைப் பிரித்தெடுக்க முயன்றதை அடுத்து, அதன் மங்கோலிய வீரர்கள் சிலர் ஜலோருக்கு அருகே ஒரு தோல்வியுற்ற கலகத்தை நடத்தினர். அலாவுதீனின் நிர்வாகம் டெல்லியில் கலகக்காரர்களின் குடும்பங்களுக்கு கொடூரமான தண்டனைகளை வழங்கியது, குழந்தைகளை அவர்களின் தாய்மார்களுக்கு முன்னால் கொன்றது உட்பட. ஜியாவுதீன் பரானி கூறுகையில், ஆண்களின் குற்றங்களுக்கு மனைவி மற்றும் குழந்தைகளை தண்டிக்கும் வழக்கம் டெல்லியில் நடந்த இந்த சம்பவத்தின் மூலம் தொடங்கியது.

1299 ஆம் ஆண்டில், சகதை ஆட்சியாளர் துவா டெல்லியை கைப்பற்ற குதலுக் குவாஜாவின் தலைமையில் ஒரு மங்கோலியப் படையை அனுப்பினார். தொடர்ந்து நடந்த கிலி போரில், அலாவுதீன் தனிப்பட்ட முறையில் டெல்லி படைகளை வழிநடத்தினார், ஆனால் அவரது ஜெனரல் ஜாபர் கான் அவரது உத்தரவுக்காக காத்திருக்காமல் மங்கோலியர்களை தாக்கினார். ஜஃபர் கான் படையெடுப்பாளர்களுக்கு பலத்த சேதத்தை ஏற்படுத்தினாலும், அவரும் அவரது பிரிவில் இருந்த மற்ற வீரர்களும் போரில் கொல்லப்பட்டனர். குதலுக் குவாஜாவும் பலத்த காயம் அடைந்தார், மங்கோலியர்கள் பின்வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

அதே நேரத்தில், அலாவுதீன் குஜராத் மற்றும் மால்வாவிற்கு பாதுகாப்பான தளத்திற்காகவும், தெற்கில் மேலும் படையெடுப்புகளுக்காகவும் ராஜபுத்திர சாம்ராஜ்யங்களை அடிபணியச் செய்ய இன்றைய ராஜஸ்தான் மாநிலத்தை நோக்கி தனது கவனத்தைத் திருப்பினார். கிபி 1299 இல், ஜெய்த் சிங் இன் கீழ் பாட்டிகளால் ஆளப்பட்ட ஜெய்சல்மேர் கோட்டையை அலாவுதீன் முற்றுகையிட்டார். நீண்ட முற்றுகையைத் தொடர்ந்து உணவு மற்றும் வளங்களின் பற்றாக்குறை காரணமாக, இறுதியில் முலராஜாவின் தலைமையில் முற்றுகையிடப்பட்ட ராஜபுத்திரர்கள் சகாவை நிகழ்த்தினர். ஜெளஹரும் மனிதர்களும் சாகும் வரை சண்டையிட்டனர். இவ்வாறு, அலாவுதீன் வெற்றிகரமாக பத்திகளின் பிரதேசங்களுக்குள் ஊடுருவினார். ஜெய்சல்மேரைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அது இன்னும் சில ஆண்டுகள் கல்ஜியின் கீழ் இருந்தது.

1301 இல், அலாவுதீன் உலுக் கான் மற்றும் நுஸ்ரத் கான் ஆகியோருக்கு ரந்தம்போர் மீது படையெடுக்க உத்தரவிட்டார், அதன் மன்னர் ஹம்மிரதேவா ஜாலோருக்கு அருகே கலகத்தின் தலைவர்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்தார். முற்றுகையின் போது நுஸ்ரத் கான் கொல்லப்பட்ட பிறகு, அலாவுதீன் தனிப்பட்ட முறையில் முற்றுகை நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பேற்றார், ஜூலை 1301 இல் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். ரந்தம்பூர் பிரச்சாரத்தின் போது, அலாவுதீன் மூன்று தோல்வியுற்ற கிளர்ச்சிகளை எதிர்கொண்டார். எதிர்காலத்தில் எழும் கிளர்ச்சிகளை ஒடுக்க, அவர் உளவுத்துறை மற்றும் கண்காணிப்பு அமைப்பை நிறுவினார், அத்துடன் டெல்லியில் ஒரு

முழு தடையை ஏற்படுத்தினார், தனது பிரபுக்கள் ஒருவருக்கொருவர் வலையமைப்பதைத் தடுக்க சட்டங்களை நிறுவினார், மேலும் பொது மக்களிடமிருந்து செல்வத்தையும் பறிமுதல் செய்தார்.

1302-1303 குளிர்காலத்தில், அலாவுதீன் காகடியா தலைநகர் வாரங்கலைக் கொள்ளையடிக்க ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார். இதற்கிடையில், ரத்னசிம்மனால் ஆளப்பட்ட குஹில சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரான சித்தோரைக் கைப்பற்ற அவனே மற்றொரு படையை வழிநடத்தினான். எட்டு மாத நீண்ட முற்றுகைக்குப் பிறகு அலாவுதீன் சித்தோரைக் கைப்பற்றினார். அவரது அரசவை உறுப்பினர் அமீர் குஸ்ருவின் கூற்றுப்படி, இந்த வெற்றிக்குப் பிறகு 30,000 உள்ளூர் இந்துக்களை படுகொலை செய்ய உத்தரவிட்டார். ரத்னசிம்மனின் அழகிய ராணி பத்மினியைப் பிடிக்க அலாவுதீன் சித்தூர் மீது படையெடுத்ததாக சில பிற்கால புராணங்கள் கூறுகின்றன, ஆனால் பெரும்பாலான நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த புராணக்கதைகளின் நம்பகத்தன்மையை நிராகரித்துள்ளனர்.

ஏகாதிபத்தியப் படைகள் சித்தூர் மற்றும் வாரங்கல் பிரச்சாரங்களில் மும்முரமாக இருந்தபோது, ஆகஸ்ட் 1303 இல் மங்கோலியர்கள் டெல்லி மீது மற்றொரு படையெடுப்பைத் தொடங்கினர். அலாவுதீன் படையெடுப்பாளர்களுக்கு முன்பாக டெல்லியை அடைய முடிந்தது, ஆனால் வலுவான பாதுகாப்பிற்குத் தயாராக போதுமான நேரம் இல்லை. இதற்கிடையில், வாரங்கல் பிரச்சாரம் தோல்வியுற்றது (ஜியாவுதீன் பரனியின் கூற்றுப்படி கனமழை காரணமாக), இராணுவம் பல ஆட்களையும் அதன் சாமான்களையும் இழந்தது. இந்த இராணுவமோ அல்லது அலாவுதீனின் மாகாண ஆளுநர்கள் அனுப்பிய வலுவூட்டல்களோ மங்கோலியர்களால் அமைக்கப்பட்ட தடுப்புகளால் நகரத்திற்குள் நுழைய முடியவில்லை. இந்த கடினமான சூழ்நிலையில், அலாவுதீன் கட்டுமானத்தில் உள்ள சிரி கோட்டையில் பலத்த பாதுகாப்பு முகாமில் தஞ்சம் புகுந்தார். மங்கோலியர்கள் சில சிறிய மோதல்களில் அவரது படைகளை ஈடுபடுத்தினர், ஆனால் எந்த இராணுவமும் தீர்க்கமான வெற்றியை அடையவில்லை. படையெடுப்பாளர்கள் டெல்லியையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் துறையாடினர், ஆனால் இறுதியில் சிரியை உடைக்க முடியாமல் பின்வாங்க முடிவு செய்தனர். 1303 ஆம் ஆண்டின் மங்கோலியப் படையெடுப்பு இந்தியாவின் மிகத் தீவிரமான படையெடுப்புகளில் ஒன்றாகும், மேலும் அது மீண்டும் வருவதைத் தடுக்க பல நடவடிக்கைகளை எடுக்க அலாவுதீனைத் தூண்டியது. அவர் இந்தியாவிற்கு மங்கோலிய வழித்தடங்களில் கோட்டைகள் மற்றும் இராணுவ இருப்பை பலப்படுத்தினார். ஒரு வலுவான இராணுவத்தை பராமரிப்பதற்கு போதுமான வருவாய் வருவதை உறுதிசெய்ய தொடர்ச்சியான பொருளாதார சீர்திருத்தங்களையும் அவர் செயல்படுத்தினார்.

1304 ஆம் ஆண்டில், குஜராத்தின் இரண்டாவது படையெடுப்பிற்கு அலாவுதீன் உத்தரவிட்டதாகத் தெரிகிறது, இதன் விளைவாக வகேலா இராச்சியம் டெல்லி சுல்தானகத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. 1305 ஆம் ஆண்டில், அவர் மத்திய இந்தியாவில் மால்வா மீது படையெடுப்பைத் தொடங்கினார், இதன் விளைவாக பரமார மன்னன் மஹாலகதேவாவின் தோல்வி மற்றும் மரணம்

ஏற்பட்டது. மால்வாவின் வடகிழக்கில் உள்ள பகுதியை ஆண்ட யஜ்வபால வம்சமும் அலாவுதீனின் படையெடுப்பில் வீழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது.

டிசம்பர் 1305 இல், மங்கோலியர்கள் மீண்டும் இந்தியா மீது படையெடுத்தனர். தில்லி நகரைத் தாக்குவதற்குப் பதிலாக, படையெடுப்பாளர்கள் தென்கிழக்கே இமயமலை அடிவாரத்தில் கங்கை சமவெளிக்கு சென்றனர். அலாவுதீனின் 30,000 பேர் கொண்ட குதிரைப்படை, மாலிக் நாயக் தலைமையில், அம்ரோஹா போரில் மங்கோலியர்களை தோற்கடித்தது. பல மங்கோலியர்கள் சிறைபிடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர்; 16 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர் ஃபிரிஷ்தா, அலாவுதீனால் நியமிக்கப்பட்ட சிரி கோட்டையை கட்ட 8,000 மங்கோலியர்களின் தலைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று கூறுகிறார்.

1306 ஆம் ஆண்டில், துவாவால் அனுப்பப்பட்ட மற்றொரு மங்கோலிய இராணுவம் ராவி நதி வரை முன்னேறியது, வழியில் உள்ள பிரதேசங்களை சூறையாடியது. மாலிக் கஃபூர் தலைமையிலான அலாவுதீனின் படைகள் மங்கோலியர்களை உறுதியாக தோற்கடித்தன. அடுத்த ஆண்டு துவா இறந்தார், அதன் பிறகு மங்கோலியர்கள் அலாவுதீனின் ஆட்சியின் போது இந்தியாவிற்கு மேலும் எந்த பயணத்தையும் தொடங்கவில்லை. மாறாக, அலாவுதீனின் திபால்பூர் கவர்னர் மாலிக் துக்ளக், இன்றைய ஆப்கானிஸ்தானில் அமைந்துள்ள மங்கோலியப் பகுதிகளை தொடர்ந்து சோதனை செய்தார்.

மார்வார் மற்றும் தெற்கு படையெடுத்தல்

1308 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீன் மாலிக் கஃபூரை தேவகிரி மீது படையெடுக்க அனுப்பினார், அவரது மன்னர் ராமச்சந்திர 1296 இல் வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட கப்பம் செலுத்துவதை நிறுத்தினார், மேலும் பாக்லானாவில் வகேலா மன்னர் கர்ணனுக்கு அடைக்கலம் அளித்தார். கஃபூருக்கு அலாவுதீனின் குஜராத் கவர்னர் அல்ப் கான் ஆதரவு அளித்தார், அவருடைய படைகள் பக்லானாவை ஆக்கிரமித்து, கர்ணனின் மகள் தேவலாதேவியைக் கைப்பற்றின (பின்னர் அலாவுதீனின் மகன் கிஸ்ர் காளை மணந்தார்). தேவகிரியில், கஃபூர் எளிதான வெற்றியைப் பெற்றார், மேலும் ராமச்சந்திரா அலாவுதீனின் வாழ்நாள் முழுவதும் அடிமையாக இருக்க ஒப்புக்கொண்டார்.

இதற்கிடையில், அலாவுதீனின் இராணுவத்தின் ஒரு பகுதி பல ஆண்டுகளாக மார்வார் பகுதியில் உள்ள சிவனா கோட்டையை முற்றுகையிட்டு தோல்வியடைந்தது. ஆகஸ்ட்-செப்டம்பர் 1308 இல், அலாவுதீன் சிவானாவில் முற்றுகை நடவடிக்கைகளுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பேற்றார். டெல்லி இராணுவம் கோட்டையைக் கைப்பற்றியது, மேலும் 1308 நவம்பரில் தற்காத்து வந்த ஆட்சியாளர் சீதலாதேவா கொல்லப்பட்டார்.

தேவகிரியில் இருந்து பெறப்பட்ட கொள்ளை அலாவுதீனைத் தூண்டியது, வட இந்தியாவைக் கொள்ளையடித்த வெளிநாட்டுப் படைகளிடமிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டு, ஏராளமான செல்வத்தை

குவித்திருந்த மற்ற தென் ராஜ்யங்களின் மீது படையெடுப்பைத் திட்டமிடத் தூண்டியது. 1309 இன் பிற்பகுதியில், காகடியா தலைநகர் வாரங்கலைக் கொள்ளையடிக்க மாலிக் கஃபூரை அனுப்பினார். தேவகிரியின் ராமச்சந்திராவின் உதவியால், கஃபூர் ஜனவரி 1310 இல் காகதீயா எல்லைக்குள் நுழைந்தார், வாரங்கலைக்குச் செல்லும் வழியில் நகரங்களையும் கிராமங்களையும் சூறையாடினார். வாரங்கலின் ஒரு மாத கால முற்றுகைக்குப் பிறகு, காகதீய மன்னன் பிரதாபருத்ரா அலாவுதீனின் துணையாக மாற ஒப்புக்கொண்டார், மேலும் படையெடுப்பாளர்களிடம் ஏராளமான செல்வத்தை (ஒருவேளை கோவூர் வைரம் உட்பட) ஒப்புக் கொடுப்பதாகவும் வாக்களித்தார்.

இதற்கிடையில், சிவானாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அலாவுதீன் டெல்லிக்குத் திரும்புவதற்கு முன்பு, மார்வாரின் மற்ற பகுதிகளை அடிபணியச் செய்யுமாறு தனது தளபதிகளுக்கு உத்தரவிட்டார். மார்வாரில் அவரது தளபதிகளின் தாக்குதல்கள் ஜலோரின் சஹாமானா ஆட்சியாளரான கன்ஹதேவாவுடன் மோதலுக்கு வழிவகுத்தது. 1311 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீனின் தளபதி மாலிக் கமாலுதீன் குர்க் கன்ஹதேவாவை தோற்கடித்து கொன்ற பிறகு ஜலோர் கோட்டையை கைப்பற்றினார்.

வாரங்கல் முற்றுகையின் போது, மேலும் தெற்கே அமைந்துள்ள ஹொய்சாள மற்றும் பாண்டிய பேரரசுகளின் செல்வத்தைப் பற்றி மாலிக் கஃபூர் அறிந்து கொண்டார். டெல்லி திரும்பிய பிறகு, அங்கு ஒரு பயணத்தை வழிநடத்த அலாவுதீனின் அனுமதியைப் பெற்றார். நவம்பர் 1310 இல் தில்லியிலிருந்து தனது அணிவகுப்பைத் தொடங்கிய கஃபூர், 1311 இன் தொடக்கத்தில் அலாவுதீனின் துணை கொண்டு ராமச்சந்திரா மற்றும் பிரதாபருத்ராவின் ஆதரவுடன் தக்காணத்தைக் கடந்தார்.

இந்த நேரத்தில், பாண்டிய ராஜ்யம் இரண்டு சகோதரர்களான வீர மற்றும் சுந்தரருக்கு இடையே வாரிசுப் போரில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தது, இதைப் பயன்படுத்தி, ஹொய்சாள மன்னன் பல்லால பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்தான். கஃபூரின் அணிவகுப்பைப் பற்றி அறிந்த பல்லால, தனது தலைநகரான துவாரசமுத்திரத்திற்கு விரைந்தார். இருப்பினும், அவரால் ஒரு வலுவான எதிர்ப்பைக் காட்ட முடியவில்லை, மேலும் ஒரு குறுகிய முற்றுகைக்குப் பிறகு ஒரு சண்டையை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார், அவர் தனது செல்வத்தை ஒப்படைத்து அலாவுதீனின் அடிமையாக மாற ஒப்புக்கொண்டார்.

துவாரசமுத்திரத்திலிருந்து, மாலிக் கஃபூர் பாண்டிய ராஜ்யத்திற்கு அணிவகுத்துச் சென்றார், அங்கு அவர் மதுரை வரை சென்ற பல நகரங்களைத் தாக்கினார். வீரா மற்றும் சுந்தர இருவரும் தங்கள் தலைமையகத்தை விட்டு வெளியேறினர், இதனால், கஃபூரால் அவர்களை அலாவுதீனின் அடிமையாக மாற்ற முடியவில்லை. இருந்தபோதிலும், டெல்லி இராணுவம் பல பொக்கிஷங்கள், யானைகள் மற்றும் குதிரைகளைக் கொள்ளையடித்தது. தில்லி வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பரனி, துவாரசமுத்திரம் மற்றும் பாண்டிய ராஜ்யத்திலிருந்து இந்தச் செல்வத்தைக் கைப்பற்றியதை முஸ்லிம்கள் டெல்லியைக் கைப்பற்றியதில் இருந்து மிகப்பெரியது என்று விவரித்தார்.

இந்த பிரச்சாரத்தின் போது, மங்கோலிய தளபதி அபாச்சி பாண்டியர்களுடன் கூட்டணி வைக்க சதி செய்தார், இதன் விளைவாக, அலாவுதீன் அவரை டெல்லியில் தூக்கிலிட உத்தரவிட்டார். இது, அலாவுதீனுக்கு எதிரான அவர்களின் பொதுவான மனக்குறைகளுடன் சேர்ந்து, இஸ்லாத்திற்கு மாறிய பிறகு இந்தியாவில் குடியேறிய மங்கோலியர்களிடையே வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது. மங்கோலியத் தலைவர்களில் ஒரு பகுதியினர் அலாவுதீனைக் கொல்லத் திட்டமிட்டனர், ஆனால் அலாவுதீனின் முகவர்களால் சதி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அலாவுதீன் தனது பேரரசில் மங்கோலியர்களை பெருமளவில் படுகொலை செய்ய உத்தரவிட்டார், இது பரணியின் கூற்றுப்படி, 20,000 அல்லது 30,000 மங்கோலியர்களின் மரணத்திற்கு வழிவகுத்தது.

இதற்கிடையில், தேவகிரியில், ராமச்சந்திரா இறந்த பிறகு, அவரது மகன் அலாவுதீனின் ஆட்சியைக் கவிழ்க்க முயன்றார். மாலிக் கஃபூர் 1313 இல் மீண்டும் தேவகிரி மீது படையெடுத்து, அவரை தோற்கடித்து, தேவகிரியின் ஆளுநரானார்.

டெல்லி சுல்தானகம் நிர்வாகம்

அலாவுதீன் அவரது வம்சத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளர். தில்லி சுல்தானகத்தின் முந்தைய ஆட்சியாளர்களைப் போலல்லாமல், அவர்கள் ஏற்கனவே இருந்த நிர்வாக அமைப்பை பெரிதும் நம்பியிருந்தனர், அலாவுதீன் பெரிய அளவிலான சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார். மங்கோலிய படையெடுப்புகள் மற்றும் பல கிளர்ச்சிகளை எதிர்கொண்ட பிறகு, அவர் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை பராமரிக்க பல சீர்திருத்தங்களை செயல்படுத்தினார் மற்றும் அவருக்கு எதிராக ஒரு கிளர்ச்சியை ஒழுங்கமைக்கும் திறன் கொண்டவர்களை பலவீனப்படுத்தினார். அலாவுதீனின் வருவாய் சீர்திருத்தங்கள் இந்துக்களை "கிளர்ச்சியை வளர்க்கும் செல்வத்தையும் சொத்துக்களையும் பறித்து" அவர்களை அடிபணியச் செய்யும் சுல்தானின் விருப்பத்திற்கும் பரணி காரணம் என்று கூறுகிறார். சரித்திராசிரியர் சதீஷ் சந்திராவின் கூற்றுப்படி, அலாவுதீனின் சீர்திருத்தங்கள், பயம் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலான நல்ல அரசாங்கத்தின் அடிப்படை மற்றும் அவரது இராணுவ அபிவிருத்திகளின் அடிப்படையிலானவை: பெரும்பாலான நடவடிக்கைகள் அவரது கைகளில் அதிகாரத்தை மையப்படுத்தவும் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை ஆதரிக்கவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

அலாவுதீனின் சில நிலச் சீர்திருத்தங்கள் அவரது வாரிசுகளால் தொடரப்பட்டன, மேலும் ஷேர்ஷா சூரி மற்றும் அக்பர் போன்ற பிற்கால ஆட்சியாளர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட விவசாய சீர்திருத்தங்களின் அடிப்படையாக அமைந்தது. இருப்பினும், அவர் இறந்த சில மாதங்களுக்குப் பிறகு அவரது மகன் குத்புதீன் முபாரக் ஷாவால் விலைக் கட்டுப்பாடு உட்பட அவரது பிற விதிமுறைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன.

வருவாய் சீர்திருத்தங்கள்

அலாவுதீனின் காலத்தில் கிராமப்புற மற்றும் விவசாய உற்பத்தி கிராம தலைவர்களான பாரம்பரிய இந்து அதிகாரிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. அவர்களின் ஆணவம் மற்றும் அவர்களின் நேரடி மற்றும் மறைமுக எதிர்ப்பை அவர் தனது ஆட்சியை பாதிக்கும் முக்கிய சிரமமாக கருதினார். அவர் தனது நீதிமன்றத்தில் சதித்திட்டங்களைப் பற்றி பேச வேண்டியிருந்தது.

அவரது ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் கிராமப்புறங்களில் சில ஆரம்ப சதிகள் மற்றும் இந்து கிளர்ச்சிகளுக்குப் பிறகு, அவர் சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் பிரச்சினையின் வேரைத் தகர்த்தார். அவர் தனது அரண்மனைகள் மற்றும் பிரபுக்களின் அனைத்து நில சொத்துக்களையும் எடுத்துக் கொண்டார், மேலும் மத்திய அதிகாரிகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வருவாய் ஒதுக்கீட்டை ரத்து செய்தார். இனிமேல், "எல்லோரும் சம்பாதிப்பதில் மும்முரமாக இருந்தனர், அதனால் யாரும் கிளர்ச்சியை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாது". மேலும், "இந்துக்களை நசுக்குவதற்கும், கலகத்தை வளர்க்கும் செல்வத்தையும் சொத்துக்களையும் பறிப்பதற்கும் சில விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகளை வழங்க வேண்டும். குதிரை சவாரி செய்ய முடியாத அளவுக்கு இந்து குறைக்கப்பட வேண்டும். , நேர்த்தியான ஆடைகளை அணியுங்கள் அல்லது வாழ்க்கையின் ஏதேனும் ஆடம்பரங்களை அனுபவிக்கவும் என்றார்."

அலாவுதீன், கங்கா-யமுனா டோப் பகுதியில் உள்ள இக்தாக்கள், நில மானியங்கள் மற்றும் குடிமக்கள் ஆகியவற்றை நீக்கி, நேரடியாக ஆளுகை செய்யப்பட்ட கிரீடப் பிரதேசத்தின் கீழ் பெருமளவிலான வளமான நிலத்தைக் கொண்டு வந்தார். அவர் வட இந்தியாவின் கணிசமான பகுதியில் விவசாய விளைபொருட்களுக்கு 50% கராஜ் வரி விதித்தார்: அந்த நேரத்தில் டெல்லியில் ஆதிக்கம் செலுத்திய ஹனாஃபி பள்ளி இஸ்லாம் அனுமதித்த அதிகபட்ச தொகை இதுவாகும்.

அலாவுதீன் இடைத்தரகர் இந்து கிராமப்புற தலைவர்களையும் அகற்றினார், மேலும் விவசாயிகளிடமிருந்து நேரடியாக கராஜ் சேகரிக்கத் தொடங்கினார். அவர் விவசாயத்திற்கு கூடுதல் வரி விதிக்கவில்லை, மேலும் இடைத்தரகர்கள் வருவாய் வசூலிப்பதற்காக பெற்ற வெட்டுக்களை ஒழித்தார். நிலப்பரப்புக்கு விகிதாசாரமாக வரி விதிக்க வேண்டும் என்ற அலாவுதீனின் கோரிக்கையால், அதிக நிலம் உள்ள பணக்கார மற்றும் சக்திவாய்ந்த கிராமங்கள் அதிக வரி செலுத்த வேண்டியிருந்தது. அவர் கிராமப்புறத் தலைவர்களை மற்றவர்களைப் போலவே வரி செலுத்தும்படி வற்புறுத்தினார், மேலும் விவசாயிகள் மீது சட்டவிரோத வரிகளை விதிக்க தடை விதித்தார். எந்தவொரு கிளர்ச்சியையும் தடுக்க, அவரது நிர்வாகம் கிராமப்புற தலைவர்களின் செல்வம், குதிரைகள் மற்றும் ஆயுதங்களை பறித்தது. இந்த தலைவர்களை அடக்குவதன் மூலம், அலாவுதீன் தன்னை கிராமப்புற சமுதாயத்தின் நலிந்த பிரிவினரின் பாதுகாவலராக முன்னிறுத்திக் கொண்டார். எவ்வாறாயினும், விவசாயிகள் நில உரிமையாளர்களின் கோரிக்கைகளிலிருந்து விடுபட்ட

நிலையில், அரசால் விதிக்கப்பட்ட அதிக வரிகள், ஒரு சாகுபடியாளர் "அவரது சாகுபடி மற்றும் அவரது உணவுத் தேவைகளை மேற்கொள்வதற்கு அரிதாகவே போதுமானதாக" இருந்தது.

இந்த நிலம் மற்றும் விவசாய சீர்திருத்தங்களைச் செயல்படுத்த, அலாவுதீன் வலுவான மற்றும் திறமையான வருவாய் நிர்வாக அமைப்பை அமைத்தார். அவரது அரசாங்கம் பல கணக்காளர்கள், சேகரிப்பாளர்கள் மற்றும் முகவர்களை நியமித்தது. இந்த அதிகாரிகள் நல்ல ஊதியம் பெற்றவர்கள், ஆனால் லஞ்சம் வாங்குவது கண்டறியப்பட்டால் கடுமையான தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். கணக்கு புத்தகங்கள் தணிக்கை செய்யப்பட்டு சிறிய முரண்பாடுகள் கூட தண்டிக்கப்பட்டன. இதன் விளைவு பெரிய நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் சிறிய அளவிலான விவசாயிகள் தங்கள் மதிப்பிடப்பட்ட வரிகளை செலுத்துவதில் தவறிவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் இருந்தனர்.

அலாவுதீனின் அரசாங்கம் அதன் முஸ்லீம் அல்லாத குடிமக்கள் மீது ஜிஸ்யா வரியை விதித்தது, மேலும் அவரது முஸ்லீம் குடிமக்கள் ஜகாத்தை வழங்க கடமைப்பட்டுள்ளனர். இஸ்லாமிய சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்படாத குடியிருப்புகள் (கரி) மற்றும் மேய்ச்சல் (சராய்) ஆகியவற்றிற்கும் அவர் வரி விதித்தார். கூடுதலாக, அலாவுதீன் தனது படைவீரர்களிடமிருந்து ஐந்தில் நான்கில் ஒரு பங்கைக் கோரினார், பாரம்பரிய ஐந்தில் ஒரு பங்கிற்கு (கும்ஸ்) பதிலாக.

பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள்

அலாவுதீன் பல்வேறு வகையான சந்தைப் பொருட்களுக்கான விலைக் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளை அமல்படுத்தினார். அலாவுதீனின் அரசவைத் தலைவர் அமீர் குஸ்ரு மற்றும் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் எழுத்தாளர் ஹமித் கலந்தர் ஆகியோர் அலாவுதீன் இந்த மாற்றங்களை பொது நலனுக்காக அறிமுகப்படுத்தியதாகக் கூறுகின்றனர். இருப்பினும், அலாவுதீன் தனது வீரர்களுக்கு குறைந்த சம்பளத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்காக விலைகளைக் குறைக்க விரும்புவதாகவும், இதனால் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை பராமரிக்க விரும்புவதாகவும் பரணி கூறுகிறார். மேலும், இந்து வர்த்தகர்கள் இலாபவெறியில் ஈடுபட்டதாகவும், அலாவுதீனின் சந்தைச் சீர்திருத்தங்கள் இந்துக்களை தண்டிக்க சுல்தானின் விருப்பத்தின் விளைவாகும் என்றும் பரணி கூறுகிறார்.

பொருட்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நிலையில் விற்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய, அலாவுதீன் சந்தை மேற்பார்வையாளர்களையும் உளவாளிகளையும் நியமித்து, அவர்களிடமிருந்து சுயாதீனமான அறிக்கைகளைப் பெற்றார். கறுப்புச் சந்தையைத் தடுக்க, அவரது நிர்வாகம் விவசாயிகள் மற்றும் வணிகர்கள் தானியங்களைச் சேமிப்பதைத் தடைசெய்தது, மேலும் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் தானியக் களஞ்சியங்களை நிறுவியது, அங்கு தானியங்களில் அரசாங்கத்தின் பங்கு சேமிக்கப்பட்டது. தில்லிக்கு தானியங்களை விரைவாகக் கொண்டு செல்ல போக்குவரத்துத் தொழிலாளர்களை யமுனை நதிக்கரையில் குறிப்பிட்ட தூரத்தில் உள்ள கிராமங்களில் மீண்டும் குடியேறுமாறு அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தியது.

ஹமித் கலந்தர் ஆகியோர் அலாவுதீன் இந்த மாற்றங்களை பொது நலனுக்காக அறிமுகப்படுத்தியதாகக் கூறுகின்றனர். இருப்பினும், அலாவுதீன் தனது வீரர்களுக்கு குறைந்த சம்பளத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்காக விலைகளைக் குறைக்க விரும்புவதாகவும், இதனால் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை பராமரிக்க விரும்புவதாகவும் பரணி கூறுகிறார். மேலும், இந்து வர்த்தகர்கள் இலாபவெறியில் ஈடுபட்டதாகவும், அலாவுதீனின் சந்தைச் சீர்திருத்தங்கள் இந்துக்களை தண்டிக்க சுல்தானின் விருப்பத்தின் விளைவாகும் என்றும் பரணி கூறுகிறார்.

பொருட்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட விலையில் விற்கப்படுவதை உறுதி செய்வதற்காக, அலாவுதீன் சந்தை மேற்பார்வையாளர்களையும் உளவாளிகளையும் நியமித்து, அவர்களிடமிருந்து சுயாதீனமான அறிக்கைகளைப் பெற்றார். கறுப்புச் சந்தையைத் தடுக்க, அவரது நிர்வாகம் விவசாயிகள் மற்றும் வணிகர்கள் தானியங்களைச் சேமிப்பதைத் தடைசெய்தது, மேலும் அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் தானியக் களஞ்சியங்களை நிறுவியது, அங்கு தானியங்களில் அரசாங்கத்தின் பங்கு சேமிக்கப்பட்டது. தில்லிக்கு தானியங்களை விரைவாகக் கொண்டு செல்ல போக்குவரத்துத் தொழிலாளர்களை யமுனை நதிக்கரையில் குறிப்பிட்ட தூரத்தில் உள்ள கிராமங்களில் மீண்டும் குடியேறுமாறு அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தியது.

அலாவுதீன் 4 ஜனவரி 1316 அன்று இரவு இறந்தார். "சிலரின்" கூற்றுப்படி, கஃபர் அவரைக் கொன்றதாக பரணி கூறுகிறார். இரவின் முடிவில், கஃபர் அலாவுதீனின் உடலை சிரி இடத்திலிருந்து கொண்டு வந்து அலாவுதீனின் சமாதியில் (அலாவுதீனின் மரணத்திற்கு முன்பே கட்டப்பட்டது) அடக்கம் செய்தார். இந்த கல்லறை ஜமா மசூதிக்கு வெளியே அமைந்துள்ளதாக கூறப்படுகிறது. ஆனால் இந்த இரண்டு கட்டமைப்புகளையும் உறுதியாக அடையாளம் காண முடியாது. வரலாற்றாசிரியர் பனார்சி பிரசாத் சக்ஷேனாவின் கூற்றுப்படி, இந்த இரண்டு கட்டமைப்புகளின் பாழடைந்த அடித்தளங்கள் சிரியில் உள்ள மேடுகளில் ஒன்றின் கீழ் இருக்கலாம்.

அடுத்த நாள், கஃபர் அலாவுதீனின் இளம் மகன் ஷஹாபுதீனை ஒரு பொம்மை மன்னராக நியமித்தார். இருப்பினும், கஃபர் விரைவில் கொல்லப்பட்டார், அலாவுதீனின் மூத்த மகன் முபாரக் கான் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினார்.

அலாவுதீனின் கல்லறை மற்றும் அவருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மதரசஸா டெல்லியில் உள்ள குத்ப் வளாகம், மெஹ்ராலியின் பின்புறம் உள்ளது.

கட்டிடக்கலை

1296 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீன் ஹவுஸ்-இ-அலை (பின்னர் ஹவுஸ்-இ-காஸ்) நீர்த்தேக்கத்தைக் கட்டினார், அது 70 ஏக்கர் பரப்பளவைக் கொண்டது மற்றும் கல்-கொத்துச் சுவரைக் கொண்டிருந்தது. படிப்படியாக, அது சேற்றால் நிரம்பியது, மேலும் 1354 இல் ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக்கால் அழிக்கப்பட்டது. 1398 இல் தில்லி மீது படையெடுத்த திமூரின் சுயசரிதை நினைவுக்

குறிப்புகள், இந்த நீர்த்தேக்கம் ஆண்டு முழுவதும் நகரத்திற்கு நீர் ஆதாரமாக இருந்தது என்று குறிப்பிடுகிறது.

14 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், அலாவுதீன் சிரி கோட்டையை கட்டினார். கோட்டைச் சுவர்கள் முக்கியமாக இடிபாடுகளைப் பயன்படுத்தி (சேற்றில்) கட்டப்பட்டன, இருப்பினும் சாம்பல் கொத்து (சுண்ணாம்பு மற்றும் சுண்ணாம்பு பூச்சுகளில்) சில தடயங்கள் உள்ளன. அலாவுதீன் 1303 மங்கோலிய படையெடுப்பின் போது சிரியில் முகாமிட்டார், மங்கோலியர்கள் வெளியேறிய பிறகு, அவர் தனது முகாம் இருந்த இடத்தில் கஸ்ர்-இ-ஹசார் சிதூன் அரண்மனையை கட்டினார். தைமூரின் காலத்தில் கோட்டையான சிரி நகரம் இருந்தது, அதன் நினைவுக் குறிப்புகள் ஏழு வாயில்களைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறுகின்றன. இது 1545 இல் ஷெர்ஷா தூரியால் அழிக்கப்பட்டது, மேலும் அதன் இடிந்த சுவர்களில் சில மட்டுமே இப்போது எஞ்சியிருக்கின்றன.

அலாவுதீன் அலாய் தர்வாஸாவை நியமித்தார், இது 1311 இல் கட்டி முடிக்கப்பட்டது, மேலும் குதுப் அல்-தின் ஐபக் கட்டிய குவாத்-உல்-இஸ்லாம் மசூதிக்கு செல்லும் தெற்கு நுழைவாயிலாக செயல்படுகிறது.[142] குதுப் மினார் அளவுக்கு இருமடங்காக இருக்கும் அலை மினார் கட்டுமானத்தையும் அவர் தொடங்கினார், ஆனால் அவர் இறந்தபோது திட்டம் கைவிடப்பட்டது.

சௌசத் கம்பாவிற்கு அருகில் உள்ள லால் மஹால் (சிவப்பு அரண்மனை) மணற்கல் கட்டிடத்தின் கட்டுமானமும் அலாவுதீனுக்குக் காரணம் என்று கூறப்படுகிறது, ஏனெனில் அதன் கட்டிடக்கலை மற்றும் வடிவமைப்பு அலை தர்வாஸாவைப் போலவே உள்ளது.

1311 ஆம் ஆண்டில், அலாவுதீன் 1229 ஆம் ஆண்டில் ஷம்சுதீன் இல்துட்மிஷ் என்பவரால் கட்டப்பட்ட 100 ஏக்கர் ஹவுஸ்-இ-ஷமாசி நீர்த்தேக்கத்தை பழுதுபார்த்தார், மேலும் அதன் மையத்தில் ஒரு குவிமாடத்தையும் கட்டினார்.

சமயம் மற்றும் பிற சமூகங்களுடனான உறவுகள் பற்றிய பார்வைகள்

அவரது முன்னோடிகளைப் போலவே, அலாவுதீனும் ஒரு சன்னி முஸ்லிம். அவரது நிர்வாகம் இஸ்மாயிலி (ஷியா) சிறுபான்மையினரை துன்புறுத்தியது, மரபுவழி சன்னிகள் அவர்களின் "ரகசிய கூட்டங்களில்" உடலுறவை அனுமதிப்பதாக பொய்யாக குற்றம் சாட்டிய பிறகு. அலாவுதீன் அவர்களுக்கு எதிராக 1311 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் ஒரு விசாரணைக்கு உத்தரவிட்டார். இந்த விசாரணை மரபுவழி உலமாவால் நடத்தப்பட்டது, அவர் பல இஸ்மாயிலிகளை குற்றவாளிகளாகக் கண்டறிந்தார். அலாவுதீன் குற்றவாளிகளை இரண்டாக வெட்ட உத்தரவிட்டார்.

ஜியாவுதீன் பரனி, அவர் இறந்து அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு எழுதுகிறார், அலாவுதீன் முஸ்லீம் உலமாக்களை ஆதரிக்கவில்லை என்றும், "இஸ்லாத்தின் மீதான அவரது நம்பிக்கை படிப்பறிவற்ற மற்றும் அறியாதவர்களின் நம்பிக்கையைப் போல உறுதியாக இருந்தது" என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அலாவுதீன் ஒருமுறை புதிய மதத்தை நிறுவ நினைத்ததாக அவர் மேலும்

கூறுகிறார். இஸ்லாமிய தீர்க்கதரிசி முஹம்மதுவின் நான்கு ரஷிதுன் கலீபாக்கள் இஸ்லாத்தைப் பரப்ப உதவியது போல், அலாவுதீன் தனக்கும் நான்கு காண்கள் (உலுக், நுஸ்ரத், ஜாபர் மற்றும் ஆல்ப்) இருப்பதாக நம்பினார், அவர்களின் உதவியுடன் அவர் ஒரு புதிய மதத்தை நிறுவ முடியும். பரணியின் மாமா அலாவுல் முல்க் இந்த யோசனையை கைவிடும்படி அவரை சமாதானப்படுத்தினார், மனித ஞானத்தின் அடிப்படையில் அல்ல, கடவுளின் வெளிப்பாட்டின் அடிப்படையில் மட்டுமே ஒரு புதிய மதத்தை கண்டுபிடிக்க முடியும் என்று கூறினார். அலாவுல் முல்க், செங்கிஸ் கான் போன்ற பெரிய வெற்றியாளர்களால் கூட இஸ்லாமைத் தகர்க்க முடியவில்லை என்றும், புதிய மதத்தை நிறுவியதற்காக அலாவுதீனுக்கு எதிராக மக்கள் கிளர்ச்சி செய்வார்கள் என்றும் வாதிட்டார். அலாவுதீன் ஒரு மதத்தை நிறுவ நினைத்தார் என்ற பரணியின் கூற்று பல பிற்கால வரலாற்றாசிரியர்கள் மற்றும் பிற்கால வரலாற்றாசிரியர்களால் மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்பட்டுள்ளது. வரலாற்றாசிரியர் பனார்சி பிரசாத் சக்ஷேனா இந்த கூற்றின் நம்பகத்தன்மையை சந்தேகிக்கிறார், அலாவுதீனின் சமகால எழுத்தாளர்களால் இது ஆதரிக்கப்படவில்லை என்று வாதிடுகிறார்.

இந்துக்களுடன் உறவு

சில சமயங்களில், இந்துத் தலைவர்களுக்கு எதிரான முஸ்லீம் வெறியையும், ஜிம்மிகளை நடத்துவதையும் அவர் பயன்படுத்திக் கொண்டார். பாரசீக வரலாற்றாசிரியர் வசாஃப், அவர் குஜராத்திற்கு எதிராக ஒரு புனிதப் போராக ஒரு பயணத்தை அனுப்பியதாகவும், அது "வெற்றியின் மோகத்தால்" தூண்டப்படவில்லை என்றும் கூறுகிறார். அமீர் குஸ்ருவின் மஸ்னவி தேவல் தேவி-கிஸ்ர் கான், முதல் படையெடுப்பிற்கு ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நடந்த இரண்டாவது படையெடுப்பில் குஜராத் இணைக்கப்பட்டது, முதல் ஒரு கொள்ளைச் சோதனை என்று குறிப்பிடுகிறது. கம்பாட்டில், குடிமக்கள் ஆச்சரியத்தில் சிக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. வசாஃப் கூறுகிறார், "முஹம்மதியப் படைகள் இஸ்லாத்திற்காக, தூய்மையற்ற நிலம் முழுவதும், வலது மற்றும் இடதுபுறத்தில் இரக்கமின்றி கொல்லவும் படுகொலை செய்யவும் தொடங்கின, மேலும் இரத்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது."

அலாவுதீனும் அவரது தளபதிகளும் அவர்களது இராணுவ பிரச்சாரத்தின் போது பல இந்து கோவில்களை அழித்தார்கள். இந்த கோவில்களில் பில்சா (1292), தேவகிரி (1295), விஜாப்பூர் (1298-1310), சோம்நாத் (1299), ஜெயின் (1301), சிதம்பரம் (1311) மற்றும் மதுரை (1311) ஆகியவை அடங்கும்.

அவர் தனது மேலாதிக்கத்தை ஏற்கத் தயாராக இருந்த இந்துத் தலைவர்களுடன் சமரசம் செய்து கொண்டார். 1305 ஆம் ஆண்டு ஆவணத்தில், அலாவுதீன் கீழ்ப்படிதலுள்ள இந்து ஜமீன்தார்களை (நிலப்பிரபுத்துவ நிலப்பிரபுக்கள்) அன்பாக நடத்தினார் என்றும், அவர்கள் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமான உதவிகளை அவர்களுக்கு வழங்கினார் என்றும் குஸ்ரு குறிப்பிடுகிறார். குஸ்ரு தனது கவிதை நடையில், இந்த நேரத்தில், ஹிந்த் சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்த

அனைத்து அவமானகரமான இந்துக்களும் போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்டார்கள், மற்ற இந்துக்கள் அலாவுதீனுக்கு முன் தலை குனிந்தனர். 1312 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 19 ஆம் தேதி நடைபெற்ற நீதிமன்றத்தை விவரிக்கும் குஸ்ரு, அலாவுதீனுக்கு முன் குனிந்த இந்துத் தலைவர்களின் திலகங்களால் நிலம் காவி நிறமாக மாறியதாக எழுதுகிறார். இந்துக்களுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளும் இந்த கொள்கையானது ஒரு சிறிய ஆனால் குரல் கொடுக்கும் முஸ்லீம் தீவிரவாதிகளால் பெரிதும் விமர்சிக்கப்பட்டது, இது பரணியின் எழுத்துக்களில் இருந்து தெரிகிறது.

மரபுவழி உலமாக்களின் அறிவுரைகளை அலாவுதீன் கேட்பது அரிது. இஸ்லாமிய அரசின் கீழ் இந்துக்களின் நிலை குறித்து அவர் கேட்டதற்கு, காஜி முகிஸ் பதிலளித்தார், இந்துக்கள் "வரிகளை மிகவும் மரியாதையுடன் பணிவுடன் மற்றும் பணிவுடன் செலுத்த வேண்டும். ஆட்சியர் வாயில் எச்சில் துப்ப வேண்டுமா? , தயக்கமின்றி அதைத் திறக்க வேண்டும், அதனால் அந்த அதிகாரி அதில் எச்சில் துப்பலாம்... அவரது இந்த அதீத சாந்தம் மற்றும் பணிவின் நோக்கம்... இந்த இனத்தின் மீது உள்ள அதீத பணிவுணர்வைக் காட்டுவதாகும்.எல்லாம் வல்ல இறைவன் (உள்ளே) இந்த இந்துக்கள் உண்மையான தீர்க்கதரிசியின் கொடிய எதிரிகள் என குரான்) அவர்களை முற்றிலுமாக சீரழிக்கக் கட்டளையிடுகிறது.முஸ்தபா அவர்களைக் கொல்வது, கொள்ளையடிப்பது மற்றும் சிறையில் அடைப்பது குறித்து கட்டளையிட்டார், அவர்கள் உண்மையான நம்பிக்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும், இல்லையெனில் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். அல்லது சிறையில் அடைத்து, அவர்களின் சொத்துக்கள் மற்றும் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் பறிமுதல் செய்ய வேண்டும்."

"இந்துக்கள் ஒருபோதும் முசல்மானுக்கு அடிபணியவும் கீழ்ப்படிதலாகவும் இருக்க மாட்டார்கள்" என்று அவர் நம்பினார். அவர் அவர்களை வறுமையில் ஆழ்த்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார் மற்றும் அது நியாயமானது என்று அவர் உணர்ந்தார், ஏனெனில் தலைவர்களும் முகமதுகளும் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள், ஆனால் ஒருபோதும் வரி செலுத்தவில்லை. அவரது தீவிரமான மற்றும் விரிவான வெற்றிகள், மௌலானா ஷம்சுதீன் துர்க், அப்துல் மாலிக் இசாமி மற்றும் வசாஃப் உட்பட உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் அவரை துன்புறுத்துபவர்களாக பார்க்க வழிவகுத்தது. பரணி, தனது சாதனைகளைச் சுருக்கமாகக் கூறும்போது, அவரது ஆட்சியின் கடைசி தசாப்தத்தில் இந்துக்களின் பணிவும் கீழ்ப்படிதலும் ஒரு நிறுவப்பட்ட உண்மை என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்துக்கள் தரப்பில் இத்தகைய சமர்ப்பணம் "இதற்கு முன்பு பார்த்தது இல்லை, இனியும் காணப்படாது" என்று அவர் கூறுகிறார்.

மம்லுக் வம்சத்தின் கீழ், உயர் அதிகாரத்துவத்தில் உறுப்பினராக இருப்பது இந்திய முஸ்லீம்களுக்கு கடினமாக இருந்தது மற்றும் இந்துக்களுக்கு சாத்தியமற்றது. இருப்பினும் இது கல்ஜிகளின் கீழ் மாறியதாகத் தெரிகிறது. மங்கோலியர்களை விரட்ட அலாவுதீன் ஒரு இந்து அதிகாரியான மாலிக் நாயக், அகுர்-பெக் மைசாராவின் கீழ் 30,000 வலிமையான இராணுவத்தை அனுப்பியதாக குஸ்ரு காசைனுல் ஃபதுவில் கூறுகிறார். இகாட் காணின் கிளர்ச்சியின் போது,

சுல்தானின் உயிர் இந்து வீரர்களால் (பைக்ஸ்) காப்பாற்றப்பட்டது. ஏகாதிபத்திய இராணுவத்தில் முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் அதிக அளவில் இருப்பதால், டெல்லியைச் சுற்றி வளைத்த மங்கோலிய குதலுக் குவாஜாவை விரட்ட அலாவுல் முல்க் டெல்லியை விட்டு வெளியேற வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்தினார்.

சமணர்களுடனான உறவுகள்

ஜெயின் ஆதாரங்களின்படி, அலாவுதீன் சமண முனிவர்களுடன் கலந்துரையாடினார் மற்றும் ஒருமுறை ஆச்சார்யா மகாசேனாவை டெல்லிக்கு வரவழைத்தார். இந்த காலகட்டத்தில் வட இந்தியாவில் கற்றறிந்த திகம்பிரச்சாரியார் இல்லை மற்றும் மகாசேனா சமணர்களால் நம்பிக்கையைப் பாதுகாக்க வற்புறுத்தப்பட்டார். அலாவுதீன் அவரது ஆழ்ந்த கற்றல் மற்றும் துறவறம் ஆகியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டார். ஒரு திகம்பர ஜெயின் புரஞ்சந்திரர் அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர் மற்றும் சுல்தான் ஸ்வேதாம்பர முனிவர்களுடன் தொடர்புகளைப் பேணி வந்தார். சமணக் கவிஞர் ஆச்சார்யா ராமச்சந்திர சூரியும் அவரால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

1336-1337 இல் முடிக்கப்பட்ட காரதரகச்சா பட்டாவலி, ஜபாலிபுராவை (ஜாலோர்) கைப்பற்றியபோது 1313 இல் ஒரு மத கண்காட்சியை அழித்தது உட்பட அவரது ஆட்சியின் கீழ் ஜைனர்கள் மீதான அட்டுழியங்களை விவரிக்கிறது. ஒரு வருடம் கழித்து நிலைமைகள் மாறிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. ஜைன ஸ்ரீமாலா வணிகர்கள் வட இந்தியாவில் பரவியதாகவும், 1314 ஆம் ஆண்டில், அஜ்மீர் மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறம் இருந்தபோதிலும், 1314 ஆம் ஆண்டில், ஒரு ஸ்ரீமாலாவின் மகன்கள் மற்றும் பலர் தங்கள் உறவினர்களுடன் ஒரு பெரிய யாத்ரீகர்களுடன் பலுடியில் ஒரு கோவிலுக்குச் செல்ல முடிந்தது என்று அர்த்தகதனகாவில் பனாரசிதாஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

சில சமயங்களில், இந்துத் தலைவர்களுக்கு எதிரான முஸ்லீம் வெறியையும், ஜிம்மிகளை நடத்துவதையும் அவர் பயன்படுத்திக் கொண்டார். பாரசீக வரலாற்றாசிரியர் வசாஃப், அவர் குஜராத்திற்கு எதிராக ஒரு புனிதப் போராக ஒரு பயணத்தை அனுப்பியதாகவும், அது "வெற்றியின் மோகத்தால்" தூண்டப்படவில்லை என்றும் கூறுகிறார். அமீர் குஸ்ருவின் மஸ்னவி தேவல் தேவி-கிஸ்ர் கான், முதல் படையெடுப்பிற்கு ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நடந்த இரண்டாவது படையெடுப்பில் குஜராத் இணைக்கப்பட்டது, முதல் ஒரு கொள்ளைச் சோதனை என்று குறிப்பிடுகிறது. கம்பாட்டில், குடிமக்கள் ஆச்சரியத்தில் சிக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. வசாஃப் கூறுகிறார், "முஹம்மதியப் படைகள் இஸ்லாத்திற்காக, தூய்மையற்ற நிலம் முழுவதும், வலது மற்றும் இடதுபுறத்தில் இரக்கமின்றி கொல்லவும் படுகொலை செய்யவும் தொடங்கின, மேலும் இரத்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது."

அலாவுதீனும் அவரது தளபதிகளும் அவர்களது இராணுவ பிரச்சாரத்தின் போது பல இந்து கோவில்களை அழித்தார்கள். இந்த கோவில்களில் பில்சா (1292), தேவகிரி (1295), விஜயப்பூர் (1298-1310), சோம்நாத் (1299), ஜெயின் (1301), சிதம்பரம் (1311) மற்றும் மதுரை (1311) ஆகியவை அடங்கும்.

அவர் தனது மேலாதிக்கத்தை ஏற்கத் தயாராக இருந்த இந்துத் தலைவர்களுடன் சமரசம் செய்து கொண்டார். 1305 ஆம் ஆண்டு ஆவணத்தில், அலாவுதீன் கீழ்ப்படிதலுள்ள இந்து ஜமீன்தார்களை (நிலப்பிரபுத்துவ நிலப்பிரபுக்கள்) அன்பாக நடத்தினார் என்றும், அவர்கள் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமான உதவிகளை அவர்களுக்கு வழங்கினார் என்றும் குஸ்ரு குறிப்பிடுகிறார். குஸ்ரு தனது கவிதை நடையில், இந்த நேரத்தில், ஹிந்த் சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்த அனைத்து அவமானகரமான இந்துக்களும் போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்டார்கள், மற்ற இந்துக்கள் அலாவுதீனுக்கு முன் தலை குனிந்தனர். 1312 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 19 ஆம் தேதி நடைபெற்ற நீதிமன்றத்தை விவரிக்கும் குஸ்ரு, அலாவுதீனுக்கு முன் குனிந்த இந்துத் தலைவர்களின் திலகங்களால் நிலம் காவி நிறமாக மாறியதாக எழுதுகிறார். இந்துக்களுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளும் இந்த கொள்கையானது ஒரு சிறிய ஆனால் குரல் கொடுக்கும் முஸ்லீம் தீவிரவாதிகளால் பெரிதும் விமர்சிக்கப்பட்டது, இது பரணியின் எழுத்துக்களில் இருந்து தெரிகிறது.

மரபுவழி உலமாக்களின் அறிவுரைகளை அலாவுதீன் கேட்பது அரிது. இஸ்லாமிய அரசின் கீழ் இந்துக்களின் நிலை குறித்து அவர் கேட்டதற்கு, காஜி முகிஸ் பதிலளித்தார், இந்துக்கள் "வரிகளை மிகவும் மரியாதையுடன் பணிவுடன் மற்றும் பணிவுடன் செலுத்த வேண்டும். ஆட்சியர் வாயில் எச்சில் துப்ப வேண்டுமா? , தயக்கமின்றி அதைத் திறக்க வேண்டும், அதனால் அந்த அதிகாரி அதில் எச்சில் துப்பலாம்... அவரது இந்த அதீத சாந்தம் மற்றும் பணிவின் நோக்கம்... இந்த இனத்தின் மீது உள்ள அதீத பணிவுணர்வைக் காட்டுவதாகும். எல்லாம் வல்ல இறைவன் (உள்ளே) இந்த இந்துக்கள் உண்மையான தீர்க்கதரிசியின் கொடிய எதிரிகள் என குரான்) அவர்களை முற்றிலுமாக சீரழிக்கக் கட்டளையிடுகிறது. முஸ்தபா அவர்களைக் கொல்வது, கொள்ளையடிப்பது மற்றும் சிறையில் அடைப்பது குறித்து கட்டளையிட்டார், அவர்கள் உண்மையான நம்பிக்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும், இல்லையெனில் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். அல்லது சிறையில் அடைத்து, அவர்களின் சொத்துக்கள் மற்றும் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் பறிமுதல் செய்ய வேண்டும்."

"இந்துக்கள் ஒருபோதும் முசல்மானுக்கு அடிபணியவும் கீழ்ப்படிதலாகவும் இருக்க மாட்டார்கள்" என்று அவர் நம்பினார். அவர் அவர்களை வறுமையில் ஆழ்த்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார் மற்றும் அது நியாயமானது என்று அவர் உணர்ந்தார், ஏனெனில் தலைவர்களும் முகமதுகளும் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள், ஆனால் ஒருபோதும் வரி செலுத்தவில்லை. அவரது தீவிரமான மற்றும் விரிவான வெற்றிகள், மௌலானா ஷம்சுதீன் துர்க், அப்துல் மாலிக் இசாமி மற்றும் வசாஃப் உட்பட உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் அவரை துன்புறுத்துபவர்களாக பார்க்க வழிவகுத்தது. பரணி, தனது சாதனைகளைச் சுருக்கமாகக்

கூறும்போது, அவரது ஆட்சியின் கடைசி தசாப்தத்தில் இந்துக்களின் பணிவும் கீழ்ப்படிதலும் ஒரு நிறுவப்பட்ட உண்மை என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்துக்கள் தரப்பில் இத்தகைய சமர்ப்பணம் "இதற்கு முன்பு பார்த்தது இல்லை, இனியும் காணப்படாது" என்று அவர் கூறுகிறார்.

மம்லுக் வம்சத்தின் கீழ், உயர் அதிகாரத்துவத்தில் உறுப்பினராக இருப்பது இந்திய முஸ்லீம்களுக்கு கடினமாக இருந்தது மற்றும் இந்துக்களுக்கு சாத்தியமற்றது. இருப்பினும் இது கல்ஜிகளின் கீழ் மாறியதாகத் தெரிகிறது. மங்கோலியர்களை விரட்ட அலாவுதீன் ஒரு இந்து அதிகாரியான மாலிக் நாயக், அகுர்-பெக் மைசாராவின் கீழ் 30,000 வலிமையான இராணுவத்தை அனுப்பியதாக குஸ்ரூ காசைனூல் :புதுவில் கூறுகிறார். இகாட் கானின் கிளர்ச்சியின் போது, சுல்தானின் உயிர் இந்து வீரர்களால் (பைக்ஸ்) காப்பாற்றப்பட்டது. ஏகாதிபத்திய இராணுவத்தில் முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் அதிக அளவில் இருப்பதால், டெல்லியைச் சுற்றி வளைத்த மங்கோலிய குதலுக் குவாஜாவை விரட்ட அலாவுல் முல்க் டெல்லியை விட்டு வெளியேற வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்தினார்.

சமணர்களுடனான உறவுகள்

ஜெயின் ஆதாரங்களின்படி, அலாவுதீன் சமண முனிவர்களுடன் கலந்துரையாடினார் மற்றும் ஒருமுறை ஆச்சார்யா மகாசேனாவை டெல்லிக்கு வரவழைத்தார். இந்த காலகட்டத்தில் வட இந்தியாவில் கற்றறிந்த திகம்பிரச்சாரியார் இல்லை மற்றும் மகாசேனா சமணர்களால் நம்பிக்கையைப் பாதுகாக்க வற்புறுத்தப்பட்டார். அலாவுதீன் அவரது ஆழ்ந்த கற்றல் மற்றும் துறவறம் ஆகியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டார். ஒரு திகம்பர ஜெயின் புரஞ்சந்திரர் அவருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர் மற்றும் சுல்தான் ஸ்வேதாம்பர முனிவர்களுடன் தொடர்புகளைப் பேணி வந்தார். சமணக் கவிஞர் ஆச்சார்யா ராமச்சந்திர தூரியும் அவரால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

1336-1337 இல் முடிக்கப்பட்ட காரதரகச்சா பட்டாவலி, ஜபாலிபுராவை (ஜாலோர்) கைப்பற்றியபோது 1313 இல் ஒரு மத கண்காட்சியை அழித்தது உட்பட அவரது ஆட்சியின் கீழ் ஜைனர்கள் மீதான அட்டுழியங்களை விவரிக்கிறது. ஒரு வருடம் கழித்து நிலைமைகள் மாறிவிட்டதாகத் தெரிகிறது. ஜைன ஸ்ரீமாலா வணிகர்கள் வட இந்தியாவில் பரவியதாகவும், 1314 ஆம் ஆண்டில், அஜ்மீர் மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறம் இருந்தபோதிலும், 1314 ஆம் ஆண்டில், ஒரு ஸ்ரீமாலாவின் மகன்கள் மற்றும் பலர் தங்கள் உறவினர்களுடன் ஒரு பெரிய யாத்ரீகர்களுடன் பலுடியில் ஒரு கோவிலுக்குச் செல்ல முடிந்தது என்று அர்த்தகதனகாவில் பனாரசிதாஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

கியாசுதீன் துக்களக்

அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, காஜி மாலிக் தன்னை கியாசுதீன் துக்களக் என்று மறுபெயரிட்டார் - இதனால் துக்களக் வம்சத்தைத் தொடங்கி பெயரிட்டார். கியாசுதீன் துக்களக்

அறிஞர்களின் படைப்புகளில் துக்ளக் ஷா என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறார். அவர் கலப்பு துர்கோ-இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்; அவரது தாயார் ஒரு ஜாட் பிரபு மற்றும் அவரது தந்தை இந்திய துருக்கிய அடிமைகளின் வழித்தோன்றலாக இருக்கலாம்.

கியாசுதீன் துக்ளக் தனக்கு சேவையாற்றி ஆட்சிக்கு வர உதவிய கல்ஜி வம்சத்தைச் சேர்ந்த மாலிக்குகள், அமீர்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் வெகுமதி அளித்தார். அவர் தனது முன்னோடியான குஸ்ரோ கானுக்கு சேவை செய்தவர்களை தண்டித்தார். கல்ஜி வம்சத்தின் போது முஸ்லீம்கள் மீதான வரி விகிதத்தை அவர் குறைத்தார், ஆனால் இந்துக்கள் மீதான வரிகளை உயர்த்தினார், அவர் தனது நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பரானி எழுதினார், அதனால் அவர்கள் செல்வத்தால் கண்முடித்தனமாக அல்லது கலகத்திற்கு ஆளாக மாட்டார்கள்.

அவர் டெல்லிக்கு கிழக்கே ஆறு கிலோமீட்டர் தொலைவில் ஒரு நகரத்தை கட்டினார், மங்கோலியர்களின் தாக்குதல்களுக்கு எதிராக ஒரு கோட்டை மிகவும் தற்காப்புக்குரியதாகக் கருதப்பட்டு அதை துக்ளகாபாத் என்று அழைத்தார். 1321 ஆம் ஆண்டில், அவர் தனது மூத்த மகன் உலுக் காளை, பின்னர் முகமது பின் துக்ளக் என்று அழைக்கப்பட்டார், இந்து ராஜ்யங்களான அரங்கல் மற்றும் திலாங் (தற்போது தெலுங்கானாவின் ஒரு பகுதி) ஆகியவற்றைக் கொள்ளையடிக்க தியோகிருக்கு அனுப்பினார். அவரது முதல் முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு, கியாசுதீன் துக்ளக் தனது மகனுக்காக பெரிய இராணுவப் படைகளை அனுப்பினார். இம்முறை உலுக் காள் வெற்றி பெற்றார். அரங்கல் வீழ்ந்தது, சுல்தான்பூர் என மறுபெயரிடப்பட்டது, மேலும் அனைத்து கொள்ளையடிக்கப்பட்ட செல்வம், அரசு கருவூலம் மற்றும் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்கள் கைப்பற்றப்பட்ட இராச்சியத்திலிருந்து டெல்லி சுல்தானகத்திற்கு மாற்றப்பட்டனர்.

லுக்னௌதியில் (வங்காளம்) உள்ள முஸ்லீம் பிரபுத்துவம் கியாசுதீன் துக்ளக்கை தனது ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை விரிவுபடுத்தவும், ஷம்சுதீன் பிர்ரோஸ் ஷாவைத் தாக்கி கிழக்கு நோக்கி வங்காளத்திற்கு விரிவுபடுத்தவும் அழைப்பு விடுத்தார், அவர் 1324-1325 AD க்கு மேல் டெல்லியை தனது மகன் உலுக் காணின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து, பின்னர் வழிநடத்தினார். லுக்னௌதிக்கு அவனது படை. இந்தப் பிரச்சாரத்தில் கியாசுதீன் துக்ளக் வெற்றி பெற்றார். அவரும் அவரது விருப்பமான மகன் மஹ்முத் கானும் லக்னௌதியில் இருந்து டெல்லிக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது, கியாசுதீன் துக்ளக்கின் மூத்த மகன் உலுக் காள், அஸ்திவாரம் இல்லாமல் கட்டப்பட்ட மற்றும் இடிந்து விழும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு மர அமைப்பில் (குஷக்) அவரைக் கொல்ல திட்டமிட்டார், அது ஒரு விபத்தாகத் தோன்றியது. கியாசுதீன் துக்ளக் தில்லியில் இருந்து திரும்பியதும் அவர்களை அகற்ற முடிவு செய்ததாக து.பி பிரசங்கரும் உலுக் கானும் தூதர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டதாக வரலாற்று ஆவணங்கள் கூறுகின்றன. கியாசுதீன் துக்ளக், மஹ்முத் கானுடன் கி.பி. 1325 இல் இடிந்து விழுந்த குஷக் குழிக்குள் இறந்தார், அதே சமயம்

அவரது மூத்த மகன் துக்களக் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரப்பூர்வ வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர் குஷக் மீது மின்னல் தாக்கியதால் அவரது மரணம் குறித்து மாற்று விரைவான கணக்கை வழங்குகிறார். மற்றொரு உத்தியோகபூர்வ வரலாற்றாசிரியர், அல்-பதானி 'அப்துல்-கதிர் இப்னு முலுக்-ஷா, மின்னல் அல்லது வானிலை பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை, ஆனால் யானைகள் ஓடுவதுதான் கட்டமைப்பு சரிவின் காரணத்தை விளக்குகிறார்; விபத்து முன்சூட்டியே திட்டமிடப்பட்டது என்ற வதந்தியின் குறிப்பை அல்-பதோனி உள்ளடக்கியுள்ளது.

முகமது பின் துக்களக்

முஹம்மது பின் துக்களக்கின் ஆட்சியின் போது, டெல்லி சுல்தானகம் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளுக்கு தற்காலிகமாக விரிவடைந்தது, புவியியல் எல்லையின் அடிப்படையில் அதன் உச்சம். மால்வா, குஜராத், மஹாரத்தா, திலாங், கம்பீலா, துர்-சமுந்தர், மாபர், லக்னௌதி, சிட்டகாங், சுனர்கவ் மற்றும் திருஹட் ஆகிய இடங்களைத் தாக்கி கொள்ளையடித்தார். அவரது தொலைதூர பிரச்சாரங்கள் விலை உயர்ந்தவை, இருப்பினும் முஸ்லீம் அல்லாத ராஜ்யங்கள் மீதான ஒவ்வொரு தாக்குதலும் கைப்பற்றப்பட்ட மக்களிடமிருந்து புதிய கொள்ளையடிக்கப்பட்ட செல்வத்தையும் மீட்கும் தொகையையும் கொண்டு வந்தன. விரிவாக்கப்பட்ட பேரரசை தக்கவைத்துக்கொள்வது கடினமாக இருந்தது, மேலும் இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும் கிளர்ச்சிகள் வாடிக்கையாகிவிட்டன.

மக்கள் எதையும் செலுத்த மறுக்கும் அளவிற்கு அவர் வரிகளை உயர்த்தினார். கங்கை மற்றும் யமுனை நதிகளுக்கு இடையே உள்ள இந்தியாவின் வளமான நிலங்களில், சுல்தான் முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் மீதான நில வரி விகிதத்தை சில மாவட்டங்களில் பத்து மடங்கும், சில மாவட்டங்களில் இருபது மடங்கும் அதிகரித்தார். நில வரிகளுடன், திம்மிகள் (முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள்) அவர்கள் அறுவடை செய்த பயிர்களில் பாதி அல்லது அதற்கு மேற்பட்டதை விட்டுவிட்டு பயிர் வரி செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இந்த கூர்மையான உயர் பயிர் மற்றும் நில வரி இந்து விவசாயிகளின் முழு கிராமங்களையும் விவசாயத்தை விட்டுவிட்டு காடுகளுக்குத் தப்பிக்க வழிவகுத்தது; அவர்கள் எதையும் வளர்க்கவோ அல்லது வேலை செய்யவோ மறுத்துவிட்டனர். பலர் கொள்ளையர் குலங்களாக மாறினர். தொடர்ந்து பஞ்சங்கள் வந்தன. கைதுகள், சித்திரவதைகள் மற்றும் வெகுஜன தண்டனைகளை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம் சுல்தான் கசப்புடன் பதிலளித்தார், அவர் "களைகளை வெட்டுவது" போல் மக்களைக் கொன்றார். முஹம்மது பின் துக்களக் முஸ்லிமல்லாதவர்களிடம் மட்டுமல்ல, சில குறிப்பிட்ட முசல்மான்களிடமும் கொடூரமானவராகவும் கடுமையாகவும் இருந்தார் என்பதை வரலாற்று ஆவணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவர் வழக்கமாக சயீத்கள் (ஷியா), சூஃபிகள், கலாந்தர்கள் மற்றும் பிற முஸ்லீம் அதிகாரிகளை தூக்கிலிட்டார். அவரது நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பார்னி குறிப்பிட்டார்,

முசுமது பின் துக்ளக் இன்றைய இந்திய மாநிலமான மகாராஷ்டிராவில் உள்ள தியோகிரி நகரத்தை (தெளலதாபாத் என மறுபெயரிட்டார்), டெஹ்லி சுல்தானகத்தின் இரண்டாவது நிர்வாகத் தலைநகராகத் தேர்ந்தெடுத்தார். அவர் தனது அரச குடும்பம், பிரபுக்கள், சையதுகள், வேக்குகள் மற்றும் 'உலேமாக்கள் உட்பட டெஹ்லியின் முஸ்லீம் மக்களை கட்டாயமாக இடம்பெயர்ந்து தெளலதாபாத்தில் குடியேற உத்தரவிட்டார். முழு முஸ்லீம் உயரடுக்கினரையும் தெளலதாபாத்திற்கு மாற்றியதன் நோக்கம், உலக வெற்றிக்கான அவரது பணியில் அவர்களை சேர்ப்பதாகும். இஸ்லாமிய மத அடையாளத்தை பேரரசின் சொல்லாட்சிக்கு ஏற்பப் பிரச்சாரம் செய்பவர்களாக அவர்களது பங்கை அவர் கண்டார், மேலும் சூஃபிகள் வற்புறுத்துவதன் மூலம் தக்காணத்தில் வசிப்பவர்கள் பலரை முஸ்லீம்களாக மாற்ற முடியும். தெளலதாபாத்திற்கு செல்ல விரும்பாத பிரபுக்களை துக்ளக் கொடூரமாக தண்டித்தார், அவர்கள் தனது உத்தரவை பின்பற்றாதது கிளர்ச்சிக்கு சமமாக இருந்தது. ஃபெரிஷ்டாவின் கூற்றுப்படி, மங்கோலியர்கள் பஞ்சாபிற்கு வந்தபோது, தெளலதாபாத் நிர்வாக மையமாக இருந்த போதிலும், சுல்தான் உயரடுக்கினரை டெஹ்லிக்குத் திருப்பி அனுப்பினார். உயரடுக்கினரை தெளலதாபாத்திற்கு மாற்றியதன் ஒரு விளைவு, சுல்தான் மீது பிரபுக்களின் வெறுப்பு, நீண்ட காலமாக அவர்களின் மனதில் நிலைத்திருந்தது. மற்ற விளைவு என்னவென்றால், அவர் ஒரு நிலையான முஸ்லீம் உயரடுக்கை உருவாக்கி, டெஹ்லிக்குத் திரும்பாத தெளலதாபாத்தின் முஸ்லீம் மக்கள்தொகையின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தார், இது இல்லாமல் விஜயநகரத்திற்கு சவால் விடும் வகையில் பஹ்மானிய இராச்சியத்தின் எழுச்சி சாத்தியமில்லை. டெக்கான் பகுதியில் முசுமது பின் துக்ளக்கின் சாகசங்கள் இந்து மற்றும் ஜெயின் கோவில்களை அழித்தல் மற்றும் இழிவுபடுத்துதல் போன்ற பிரச்சாரங்களைக் குறிக்கின்றன, உதாரணமாக சுயம்பு சிவன் கோவில் மற்றும் ஆயிரம் தூண் கோவில்.

முஹம்மது பின் துக்ளக்கிற்கு எதிரான கிளர்ச்சிகள் 1327 இல் தொடங்கி, அவரது ஆட்சியில் தொடர்ந்தன, காலப்போக்கில் சுல்தானகத்தின் புவியியல் எல்லை குறிப்பாக 1335 க்குப் பிறகு சுருங்கியது. டெல்லி சுல்தானகத்தின் தாக்குதல்களுக்கு நேரடியான பதிலடியாக விஜயநகரப் பேரரசு தென்னிந்தியாவில் உருவானது. விஜயநகரப் பேரரசு தென்னிந்தியாவை டெல்லி சுல்தானகத்திடம் இருந்து விடுவித்தது. 1336 இல் முசுனூரி நாயக்கரின் கப்பய நாயக்கர் துக்ளக் இராணுவத்தை தோற்கடித்து டெல்லி சுல்தானகத்திடம் இருந்து வாரங்கலை மீண்டும் கைப்பற்றினார். 1338 இல் அவரது சொந்த மருமகன் மால்வாவில் கிளர்ச்சி செய்தார், அவரைத் தாக்கி, பிடித்து, உயிருடன் தோலுரித்தார். 1339 வாக்கில், உள்ளூர் முஸ்லீம் ஆளுநர்களின் கீழ் இருந்த கிழக்குப் பகுதிகள் மற்றும் இந்து மன்னர்கள் தலைமையிலான தெற்குப் பகுதிகள் கிளர்ச்சி செய்து டெல்லி சுல்தானகத்திலிருந்து சுதந்திரம் அறிவித்தன. முசுமது பின் துக்ளக்கிடம் சுருங்கும் ராஜ்ஜியத்திற்கு பதிலடி கொடுக்க வளமோ ஆதரவோ இல்லை. 1347 வாக்கில், தெற்காசியாவின் தக்காணப் பகுதியில் பஹ்மானிய சுல்தானகம் ஒரு சுதந்திரமான மற்றும் போட்டியிடும் முஸ்லீம் இராச்சியமாக மாறியது.

முக்கமது பின் துக்ளக் ஒரு அறிவுஜீவி, குரான், ஃபிக்ஹ், கவிதை மற்றும் பிற துறைகளில் விரிவான அறிவைக் கொண்டிருந்தார். அவர் தனது உறவினர்கள் மற்றும் வாசிகள் (அமைச்சர்கள்) மீது ஆழ்ந்த சந்தேகம் கொண்டிருந்தார், தனது எதிரிகளுடன் மிகவும் கடுமையாக இருந்தார், மேலும் பொருளாதார எழுச்சியை ஏற்படுத்தும் முடிவுகளை எடுத்தார். உதாரணமாக, இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கான அவரது விலையுயர்ந்த பிரச்சாரங்களுக்குப் பிறகு, அரசின் கருவூலத்தில் விலைமதிப்பற்ற உலோக நாணயங்கள் காலியாக இருந்தன. எனவே அவர் வெள்ளி நாணயங்களின் முக்கமதிப்பு கொண்ட அடிப்படை உலோகங்களிலிருந்து நாணயங்களைத் தயாரிக்க உத்தரவிட்டார் - சாதாரண மக்கள் தங்கள் வீடுகளில் இருந்த அடிப்படை உலோகத்திலிருந்து போலி நாணயங்களை அச்சிட்டதால் அந்த முடிவு தோல்வியடைந்தது.

முஹம்மது பின் துக்ளக்கின் அரசவையில் இருந்த வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவூதீன் பர்னி, இந்துக்களின் வீடுகள் நாணயமாகிவிட்டதாகவும், ஹிந்துஸ்தான் மாகாணங்களில் உள்ள மக்கள் அவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட வரிகள் மற்றும் ஜிஸ்யாவை செலுத்துவதற்காக கோடிக்கணக்கான மதிப்புள்ள போலி செப்பு நாணயங்களை தயாரித்ததாகவும் எழுதினார். துக்ளக் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைந்தது, மேலும் ஒரு தசாப்த கால பஞ்சத்தைத் தொடர்ந்து கிராமப்புறங்களில் ஏராளமான மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். முஹம்மது பின் துக்ளக்கின் ஆட்சியின் போது டெல்லி மற்றும் இந்தியாவின் பெரும்பாலான பகுதிகள் கடுமையான பஞ்சத்தை எதிர்கொண்டதாக வரலாற்றாசிரியர் வால்ஃபோர்ட் விவரித்தார், அடிப்படை உலோக நாணய சோதனைக்குப் பிறகு ஆண்டுகளில். துக்ளக் வெள்ளி நாணயத்தை அதிகரிக்க பித்தளை மற்றும் தாமிரத்தின் டோக்கன் நாணயங்களை அறிமுகப்படுத்தினார், இது மோசடியை எளிதாக்குவதற்கும் கருவூலத்திற்கு இழப்பதற்கும் வழிவகுத்தது. மேலும், புதிய பித்தளை மற்றும் செப்பு நாணயங்களுக்கு தங்கம் மற்றும் வெள்ளியை வியாபாரம் செய்ய மக்கள் தயாராக இல்லை. இதன் விளைவாக, சுல்தான் அந்தச் சீட்டைத் திரும்பப் பெற வேண்டியதாயிற்று, "துக்ளகாபாத் சுவர்களுக்குள் காசுகள் மலைகள் குவியும் வரை பெரும் செலவில் உண்மையான மற்றும் போலியான இரண்டையும் திரும்ப வாங்கினார்."

முஹம்மது பின் துக்ளக் குராசன் மற்றும் ஈராக் (பாபிலோன் மற்றும் பெர்சியா) மற்றும் சீனாவின் மீது தாக்குதல் நடத்த திட்டமிட்டு இந்த பகுதிகளை சுன்னி இஸ்லாத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தார். குராசன் தாக்குதலுக்காக, 300,000 குதிரைகள் கொண்ட குதிரைப்படை டெல்லி அருகே ஒரு வருடத்திற்கு மாநில கருவூலத்தின் செலவில் சேகரிக்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் குராசனிடமிருந்து வந்ததாகக் கூறிக்கொள்ளும் உளவாளிகள் இந்த நிலங்களைத் தாக்கி அடக்குவது பற்றிய தகவல்களுக்கு வெகுமதிகளை சேகரித்தனர். இருப்பினும், இரண்டாம் ஆண்டு தயாரிப்புகளில் பாரசீக நிலங்கள் மீதான தாக்குதலைத் தொடங்குவதற்கு முன்பே, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இருந்து அவர் சேகரித்த கொள்ளைகள் காலியாகிவிட்டன, பெரிய இராணுவத்தை ஆதரிக்க முடியாத மாகாணங்கள் மிகவும் மோசமாக இருந்தன, மேலும் வீரர்கள்

ஊதியம் இல்லாமல் அவரது சேவையில் இருக்க மறுத்துவிட்டனர். . சீனா மீதான தாக்குதலுக்காக, முகமது பின் துக்ளக் 100,000 வீரர்களை, தனது படையின் ஒரு பகுதியை இமயமலைக்கு அனுப்பினார். இருப்பினும், இந்துக்கள் இமயமலை வழியாக செல்லும் பாதைகளை மூடிவிட்டு பின்வாங்குவதற்கான பாதையை தடுத்தனர். காங்க்ராவின் பிருத்வி சந்த் II தோல்வி

பெரோஸ் ஷா துக்ளக்

முஹம்மது பின் துக்ளக் இறந்த பிறகு, இணை உறவினரான மஹ்மூத் இபின் முஹம்மது ஒரு மாதத்திற்கும் குறைவாக ஆட்சி செய்தார். அதன்பிறகு, முகமது பின் துக்ளக்கின் 45 வயதான மருமகன் ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக் அவருக்குப் பதிலாக அரியணையை ஏற்றார். இவரது ஆட்சி 37 ஆண்டுகள் நீடித்தது. ஃபிரூஸ் ஷா, அவரது தாத்தாவைப் போலவே, துர்கோ-இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர். அவரது துருக்கிய தந்தை சிபா ரஜப், நைலா என்ற இந்து இளவரசியுடன் மோகம் கொண்டார். முதலில் அவரை திருமணம் செய்ய மறுத்துவிட்டார். அவரது தந்தையும் திருமண முன்மொழிவை மறுத்துவிட்டார். சுல்தான் முஹம்மது பின் துக்ளக் மற்றும் சிபா ரஜப் ஆகியோர் ஒரு வருடத்திற்கு முன்கூட்டிய வரிகள் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினர் மற்றும் திபால்பூர் மக்களின் அனைத்து சொத்துக்களையும் கைப்பற்றும் அச்சுறுத்தலுடன் ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினர். ராஜ்ஜியம் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டது, மீட்கும் கோரிக்கையை சந்திக்க முடியவில்லை. இளவரசி, தனது குடும்பத்தினருக்கும் மக்களுக்கும் எதிரான மீட்கும் கோரிக்கைகளைப் பற்றி அறிந்த பிறகு, இராணுவம் தனது மக்களுக்கு துயரத்தை நிறுத்தினால், தன்னை தியாகம் செய்தார். சிபா ரஜப் மற்றும் சுல்தான் இந்த திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். சிபா ரஜப் மற்றும் நைலா திருமணம் செய்து கொண்டனர் மற்றும் ஃபிரோஸ் ஷா அவர்களின் முதல் மகன்.

முஹம்மது துக்ளக் மற்றும் ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக்கின் முதல் ஆறு வருடங்கள் இருவருக்கும் சேவை செய்த நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர் ஜியாவுதீன் பர்னி, முஹம்மதுவின் சேவையில் இருந்த அனைவரும் ஃபிரோஸ் ஷாவால் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டனர் என்று குறிப்பிட்டார். பர்னி தனது இரண்டாவது புத்தகத்தில், இஸ்லாத்தின் ஆட்சி டெல்லிக்கு வந்ததில் இருந்து ஃபிரூஸ் ஷா மிகவும் மென்மையான இறையாண்மை என்று குறிப்பிடுகிறார். முஸ்லீம் வீரர்கள், முந்தைய ஆட்சிகளைப் போல தொடர்ந்து போருக்குச் செல்லாமல், தங்களுக்கு உரிமையுள்ள இந்துக் கிராமங்களிலிருந்து வசூலித்த வரிகளை அனுபவித்து வந்தனர். அஃபிஃப் போன்ற பிற நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக்கின் மீதான பல சதிகள் மற்றும் படுகொலை முயற்சிகளைப் பதிவு செய்கிறார்கள், அதாவது அவரது முதல் உறவினர் மற்றும் முகமது பின் துக்ளக்கின் மகள்.

ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக் 1359 இல் வங்காளத்துடன் 11 மாதங்கள் போர் தொடுத்து பழைய இராச்சிய எல்லையை மீண்டும் பெற முயன்றார். இருப்பினும், வங்காளம் வீழ்ச்சியடையவில்லை,

மேலும் டெல்லி சுல்தானகத்திற்கு வெளியே இருந்தது. ஃபிரூஸ் ஷா துக்களக் இராணுவத்தில் ஓரளவு பலவீனமாக இருந்தார், முக்கியமாக இராணுவத்தில் திறமையற்ற தலைமை காரணமாக.

படித்த சுல்தான், ஃபிரோஸ் ஷா ஒரு நினைவுக் குறிப்பை விட்டுச் சென்றார். அதில், டெல்லி சுல்தானகத்தில் தனது முன்னோர்களால் நடைமுறையில் இருந்த சித்திரவதைகள், துண்டித்தல், கண்களைக் கிழித்தல், உயிருடன் அறுத்தல், மக்களின் எலும்புகளை நசுக்குதல் போன்ற சித்திரவதைகளைத் தடை செய்ததாக எழுதினார். கைகள் மற்றும் கால்களில், மற்றவற்றுடன். சுன்னி சுல்தான், ரஃபாவிஸ் ஷியா முஸ்லீம் மற்றும் மஹதி பிரிவினர் மக்களை மதமாற்றம் செய்யும் முயற்சிகளை அவர் சகித்துக் கொள்ளவில்லை என்றும், அவரது படைகள் அந்த கோவில்களை அழித்த பிறகு தங்கள் கோவில்களை மீண்டும் கட்ட முயற்சிக்கும் இந்துக்களை அவர் பொறுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றும் எழுதினார். தண்டனையாக, சுல்தான் எழுதினார், அவர் பல ஷியாக்கள், மஹதிகள் மற்றும் இந்துக்களை (சியாசத்) கொலை செய்தார். ஷம்ஸ்-ஐ சிராஜ் அஃபிஃப், அவரது நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர், ஃபிரோஸ் ஷா துக்களக் முஸ்லிம் பெண்களை துரோகத்திற்கு மாற்றியதற்காக ஒரு இந்து பிராமணரை உயிருடன் எரித்ததையும் பதிவு செய்தார். ஃபிரோஸ் ஷா துக்களக் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில், ஹிந்துக்களை சன்னி இஸ்லாமாக மாற்றியதன் மூலம், மதம் மாறுபவர்களுக்கு வரி மற்றும் ஜிஸ்யாவிலிருந்து விலக்கு அளிப்பதாக அறிவித்து, புதிய மதம் மாறியவர்களுக்கு பரிசுகள் மற்றும் கௌரவங்களை வழங்குவதன் மூலம் தனது சாதனைகளை பட்டியலிட்டுள்ளார். அதே நேரத்தில், அவர் வரி மற்றும் ஜிஸ்யாவை உயர்த்தினார், அதை மூன்று நிலைகளில் மதிப்பீடு செய்தார், மேலும் வரலாற்று ரீதியாக அனைத்து இந்து பிராமணர்களுக்கும் ஜிஸ்யா வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்த அவரது முன்னோடிகளின் நடைமுறையை நிறுத்தினார். அவர் தனது சேவையிலும் அமீர்களின் (முஸ்லிம் பிரபுக்களின்) அடிமைகளின் எண்ணிக்கையையும் பெரிதும் விரிவுபடுத்தினார். ஃபிரோஸ் ஷா துக்களக் ஆட்சியானது சித்திரவதையின் தீவிர வடிவங்களைக் குறைப்பதன் மூலம் குறிக்கப்பட்டது, சமூகத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு ஆதரவை நீக்கியது, ஆனால் அதிகரித்த சகிப்புத்தன்மை மற்றும் இலக்கு குழுக்களின் துன்புறுத்தல். கி.பி 1376 இல் அவரது வாரிசின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஃபிரூஸ் ஷா ஷரியாவை கடுமையாக அமல்படுத்தத் தொடங்கினார்.

அவரது ஆட்சிகள்.

ஃபிரூஸ் ஷா உடல் நலக்குறைவால் அவதிப்பட்டார், மேலும் அவரது ஆட்சி முகமது பின் துக்களக்கின் ஆட்சியை விட கருணை மிக்கதாக அவரது நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர்களால் கருதப்பட்டது. ஃபிரூஸ் ஷா ஆட்சிக்கு வந்தபோது, இந்தியா வீழ்ச்சியடைந்த பொருளாதாரம், கைவிடப்பட்ட கிராமங்கள் மற்றும் நகரங்கள் மற்றும் அடிக்கடி பஞ்சங்களால் பாதிக்கப்பட்டது. யமுனா-ககர் மற்றும் யமுனை-சட்லெஜ் நதிகளை இணைக்கும் நீர்ப்பாசன கால்வாய், பாலங்கள், மதரஸாக்கள் (மத பள்ளிகள்), மசூதிகள் மற்றும் பிற இஸ்லாமிய கட்டிடங்கள் உட்பட பல

உள்கட்டமைப்பு திட்டங்களை அவர் மேற்கொண்டார். மதுதிகளுக்கு அருகில் லட்டுகள் (பண்டைய இந்து மற்றும் புத்த தூண்கள்) நிறுவதல் உட்பட, இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையை ஆதரித்த பெருமை ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக் ஆகும். 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பாசனக் கால்வாய்கள் தொடர்ந்து பயன்பாட்டில் இருந்தன. 1388 இல் ஃபெரோஸ் இறந்த பிறகு, துக்ளக் வம்சத்தின் அதிகாரம் தொடர்ந்து மங்கியது, மேலும் திறமையான தலைவர்கள் அரியணைக்கு வரவில்லை. ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக்கின் மரணம் ராஜ்ஜியத்தின் அராஜகத்தையும் சிதைவையும் உருவாக்கியது. அவரது இறப்பிற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில், அவரது சந்ததியினரிடையே உள்நாட்டுப் பூசல் ஏற்கனவே வெடித்தது.

உள்நாட்டுப் போர்கள்

வயதான ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக் இறப்பதற்கு நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கி.பி 1384 இல் முதல் உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தது, அதே நேரத்தில் ஃபிரோஸ் ஷா இறந்து ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கி.பி 1394 இல் இரண்டாவது உள்நாட்டுப் போர் தொடங்கியது. இசுலாமிய வரலாற்றாசிரியர்களான சிர்ஹிண்டி மற்றும் பிஹாமத்கானி ஆகியோர் இந்த காலகட்டத்தின் விரிவான கணக்கை வழங்குகிறார்கள். இந்த உள்நாட்டுப் போர்கள் முதன்மையாக சன்னி இஸ்லாம் பிரபுத்துவத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கு இடையே இருந்தன, ஒவ்வொன்றும் இறையாண்மையையும் நிலத்தையும் தீமிகளுக்கு வரி விதிக்கவும் குடியரிமை பெற்ற விவசாயிகளிடமிருந்து வருமானத்தைப் பெறவும் முயன்றன.

ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக்கின் விருப்பமான பேரன் 1376 இல் இறந்தார். அதன்பிறகு, ஃபிரூஸ் ஷா தனது வசீர்களின் உதவியுடன் ஒரியாவை முன்னெப்போதையும் விட அதிகமாகத் தேடிப் பின்பற்றினார். அவர் 1384 இல் நோய்வாய்ப்பட்டார். அதற்குள், 1351 இல் ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக்கை ஆட்சியில் அமர்த்திய முஸ்லீம் பிரபுக்கள் இறந்துவிட்டனர், மேலும் அவர்களின் சந்ததியினர் முஸ்லீம் அல்லாத விவசாயிகளிடமிருந்து வரிகளைப் பெறுவதற்கான செல்வத்தையும் உரிமையையும் பெற்றனர். கான் ஜஹான் II, டெல்லியில் ஒரு வசீர், ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக்கின் விருப்பமான வசீர் கான் ஜஹான் I இன் மகன் ஆவார், மேலும் அவரது தந்தை கி.பி 1368 இல் இறந்த பிறகு ஆட்சிக்கு வந்தார். அவர் இளம் வசீர், ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக்கின் மகன் முகமது ஷாவுடன் வெளிப்படையான போட்டியில் இருந்தார். மேலும் அமீர்களை நியமித்து உதவிகளை வழங்கியதால் வாசிரின் சக்தி வளர்ந்தது. அவர் தனது கொள்ளு பேரனுக்கு தனது வாரிசாக பெயரிட சல்தானை வற்புறுத்தினார். பின்னர் கான் ஜஹான் II ஃபிரூஸ் ஷா துக்ளக்கை சமாதானப்படுத்த முயன்றார், எஞ்சியிருக்கும் அவரது ஒரே மகனை நீக்கினார். சல்தான் தனது மகனை பணிநீக்கம் செய்வதற்கு பதிலாக, வாசிரை பணிநீக்கம் செய்தார். அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட நெருக்கடி, முதல் உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்தது, வாசிரை கைது செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து டெல்லியிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் கிளர்ச்சி மற்றும் உள்நாட்டுப் போர்

ஏற்பட்டது. முகமது ஷாவும் கிபி 1387 இல் வெளியேற்றப்பட்டார். சுல்தான் ஃபிரூஸ் ஷா துக்கக் கி.பி 1388 இல் இறந்தார். துக்கக் கான் ஆட்சியைப் பிடித்தார், ஆனால் மோதலில் இறந்தார். 1389 இல், அபுக்கர் ஷா ஆட்சியைப் பிடித்தார், ஆனால் அவரும் ஒரு வருடத்தில் இறந்தார். சுல்தான் முஹம்மது ஷாவின் கீழ் உள்நாட்டுப் போர் தொடர்ந்தது, மேலும் கி.பி 1390 வாக்கில், கான் ஜஹான் II உடன் இணைந்ததாக அல்லது சந்தேகிக்கப்படும் அனைத்து முஸ்லீம் பிரபுக்களையும் கைப்பற்றி தூக்கிலிட வழிவகுத்தது.

உள்நாட்டுப் போர் நடந்துகொண்டிருந்தபோது, வடஇந்தியாவின் இமயமலை அடிவாரத்தில் உள்ள பெரும்பான்மையான இந்து மக்கள் சுல்தானின் அதிகாரிகளுக்கு ஜிஸ்யா மற்றும் கராஜ் வரிகளை செலுத்துவதை நிறுத்தினர். 1390 கி.பி.யில் இந்தியாவின் தெற்கு டோப் பகுதியில் (இப்போது எட்டாவா) இந்துக்கள் கிளர்ச்சியில் இணைந்தனர். சுல்தான் முஹம்மது ஷா 1392 இல் டெல்லி மற்றும் தெற்கு டோப் அருகே கிளர்ச்சி செய்த இந்துக்களைத் தாக்கி, விவசாயிகளை பெருமளவில் தூக்கிலிட்டு, எட்டாவாவை தரைமட்டமாக்கினார். இருப்பினும், அதற்குள், இந்தியாவின் பெரும்பகுதி சிறிய முஸ்லீம் சுல்தான்கள் மற்றும் இந்து ராஜ்யங்களின் ஒட்டுவேலைக்கு மாறிவிட்டது. 1394 இல், லாகூர் பகுதி மற்றும் வடமேற்கு தெற்காசியாவில் (இப்போது பாகிஸ்தான்) இந்துக்கள் மீண்டும் சுயராஜ்யத்தை உறுதிப்படுத்தினர். முகமது ஷா அவர்களைத் தாக்குவதற்காக ஒரு படையைக் குவித்தார், அவரது மகன் ஹுமாயூன் காணைத் தளபதியாகக் கொண்டு. ஜனவரி 1394 இல் டெல்லியில் ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, சுல்தான் முகமது ஷா இறந்தார். அவரது மகன், ஹுமாயூன் கான் ஆட்சியைப் பிடித்தார், ஆனால் இரண்டு மாதங்களில் கொலை செய்யப்பட்டார். ஹுமாயூன் கானின் சகோதரர் நசீர்-அல்-தின் மஹ்மூத் ஷா ஆட்சியைப் பிடித்தார் - ஆனால் அவர் முஸ்லீம் பிரபுக்கள், வாசிர்கள் மற்றும் அமீர்களிடமிருந்து சிறிய ஆதரவை அனுபவித்தார். ஏற்கனவே சுருங்கிப்போன சுல்தானகத்தின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து கிழக்கு மற்றும் மேற்கு மாகாணங்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டை சுல்தானகம் இழந்துவிட்டது. டெல்லியில், முஸ்லீம் பிரபுக்களின் பிரிவுகள் அக்டோபர் 1394 கி.பி.க்குள் உருவாக்கப்பட்டது, இது இரண்டாவது உள்நாட்டுப் போரைத் தூண்டியது.

1394 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் முதல் சுல்தான் அதிகார இருக்கையிலிருந்து சில கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள ஃபிரோசாபாத்தில் இரண்டாவது சுல்தானான நசீர்-அல்-தின் நுஸ்ரத் ஷாவை டார்தார் கான் நிறுவினார். இரு சுல்தான்களும் தெற்காசியாவின் சரியான ஆட்சியாளர் என்று கூறினர், ஒவ்வொன்றும் ஒரு சிறிய இராணுவத்துடன், கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. முஸ்லீம் பிரபுக்களின் கூட்டம். ஒவ்வொரு மாதமும் சண்டைகள் நடந்தன, இரட்டை வேடம் போடுவதும் அமீர்களின் பக்கங்களை மாற்றுவதும் சகஜமாகிவிட்டன, மேலும் இரு சுல்தான் பிரிவுகளுக்கிடையேயான உள்நாட்டுப் போர் 1398 வரை தைமூர் படையெடுப்பு வரை தொடர்ந்தது.

தைமூரின் படையெடுப்பு

1398 ஆம் ஆண்டில் துர்கோ-மங்கோலிய படையெடுப்பாளர் திமூர் (டமர்லேன்) சுல்தானகத்தின் நான்கு படைகளை தோற்கடித்தபோது வம்சத்தின் மிகக் குறைந்த புள்ளி வந்தது. படையெடுப்பின் போது, டமர்லேன் டெல்லிக்குள் நுழைவதற்கு முன்பு சுல்தான் மஹ்மூத் கான் தப்பி ஓடிவிட்டார். எட்டு நாட்கள் டெல்லி சூறையாடப்பட்டது, அதன் மக்கள் தொகை படுகொலை செய்யப்பட்டது, மேலும் 100,000 கைதிகளும் கொல்லப்பட்டனர்.

டெல்லி சுல்தானகத்தை கைப்பற்றியது திமூரின் மிகப்பெரிய வெற்றிகளில் ஒன்றாகும், அந்த நேரத்தில் டெல்லி உலகின் பணக்கார நகரங்களில் ஒன்றாகும். தில்லி தைமூரின் இராணுவத்திடம் வீழ்ந்த பிறகு, துருக்கிய-மங்கோலியர்களுக்கு எதிராக அதன் குடிமக்களால் கிளர்ச்சிகள் ஏற்படத் தொடங்கின, இது நகரச் சுவர்களுக்குள் பதிலடியாக இரத்தக்களரி படுகொலையை ஏற்படுத்தியது. டெல்லிக்குள் மூன்று நாட்கள் குடிமக்கள் எழுச்சிக்குப் பிறகு, நகரம் அதன் குடிமக்களின் அழுகிய உடல்களால் துடித்தது, அவர்களின் தலைகள் கட்டமைப்புகள் போல அமைக்கப்பட்டன மற்றும் தைமூரின் வீரர்களால் பறவைகளுக்கு உணவாக உடல்கள் விடப்பட்டன. திமூரின் தில்லியின் படையெடுப்பு மற்றும் அழிவு இந்தியாவை இன்னும் தின்று கொண்டிருந்த குழப்பத்தைத் தொடர்ந்தது, மேலும் நகரம் கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக சந்தித்த பெரும் இழப்பிலிருந்து மீள முடியாது.

திமூர் புறப்படுவதற்கு முன், திமூர் அடுத்த சயீத் வம்சத்தின் வருங்கால நிறுவனரான கிஜர் காளை டெல்லியில் தனது வைஸ்ராயாக நியமித்தார் என்று நம்பப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில், கிசர் கான் முல்தான், திபால்பூர் மற்றும் சிந்துவின் சில பகுதிகளில் மட்டுமே தனது கட்டுப்பாட்டை நிறுவ முடியும். விரைவில் அவர் துக்ளக் வம்சத்திற்கு எதிரான தனது பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினார்,

துக்ளக் வம்சத்தின் கீழ் அடிமைத்தனம்

ஒவ்வொரு இராணுவ படையெடுப்பும் முஸ்லீம் அல்லாத ராஜ்யங்கள் மீதான சோதனையும் கொள்ளை மற்றும் அடிமைகளை கைப்பற்றியது. கூடுதலாக, சுல்தான்கள் ஒரு சந்தையை (அல்-நக்ஹாஸ்) வெளிநாட்டு மற்றும் இந்திய அடிமைகளின் வர்த்தகத்திற்காக ஆதரித்தனர். துக்ளக் வம்சத்தின் அனைத்து சுல்தான்களின் ஆட்சியின் கீழ் இந்த சந்தை செழித்தது, குறிப்பாக கியாசுதீன் துக்ளக், முகமது துக்ளக் மற்றும் ஃபிரோஸ் துக்ளக்.

இபின் பதூதாவின் நினைவுக் குறிப்பு, அவர் இரண்டு அடிமைப் பெண்களுடன் தலா ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையாக இருந்தார், ஒருவர் கிரேக்கத்திலிருந்து ஒருவர் மற்றும் டெல்லி

சுல்தானகத்தில் அவர் தங்கியிருந்தபோது வாங்கியவர். இந்தியாவில் ஒரு முஸ்லீம் பெண்ணை மணந்ததன் மூலம் அவர் பெற்ற மகளுக்கு இது கூடுதலாகும். முஹம்மது துக்ளக் தனது தூதர்களான அடிமைப் பையன்களையும் அடிமைப் பெண்களையும் சீனா போன்ற பிற நாடுகளுக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பியதாகவும் இபின் பதூதா பதிவு செய்துள்ளார்.

முஸ்லீம் பிரபுக்கள் மற்றும் கிளர்ச்சிகள்

துக்ளக் வம்சம் முஸ்லீம் பிரபுக்களால் பல கிளர்ச்சிகளை அனுபவித்தது, குறிப்பாக முகமது பின் துக்ளக் காலத்திலும், ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக் போன்ற பிற ஆட்சியாளர்களின் காலத்திலும். துக்ளக்ஸ் குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் முஸ்லீம் உயர்குடியினரை இக்தா' (விவசாய மாகாணங்கள், ஒப்பந்தத்தின் கீழ்) நியமித்து தங்கள் விரிவாக்கப்பட்ட சாம்ராஜ்யத்தை நிர்வகிக்க முயன்றனர். முஸ்லீம் விவசாயிகள் மற்றும் உள்ளூர் பொருளாதாரம், சுல்தானின் கருவூலத்தில் ஒரு நிலையான தொகை மற்றும் வரிகளை குறிப்பிட்ட கால அடிப்படையில் டெபாசிட் செய்யவும், ஒப்பந்தம் விவசாயிகளிடம் இருந்து வசூலிக்கும் வரியில் குறிப்பிட்ட தொகையை தங்கள் வருமானமாக வைத்திருக்க அனுமதித்தது, ஆனால் ஒப்பந்தத்திற்கு அதிகமாக தேவைப்பட்டது. வரி மற்றும் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட சொத்துக்கள் முஸ்லிமல்லாதவர்களிடமிருந்து 20:80 விகிதத்தில் நயீப் மற்றும் சுல்தானுக்கு இடையில் பிரிக்கப்பட்டன (ஃபிரோஸ் ஷா இதை 80:20 விகிதமாக மாற்றினார்) படைவீரர்களையும் அதிகாரிகளையும் உதவிக்கு வைத்திருக்க நயிப் உரிமை பெற்றிருந்தார். சுல்தானுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்ட பிறகு, நயீப் முஸ்லீம் அமீர்களுடனும் இராணுவத் தளபதிகளுடனும் துணை ஒப்பந்தங்களில் ஈடுபடுவார், ஒவ்வொருவரும் திம்மிகளிடமிருந்து விளைபொருட்கள் மற்றும் சொத்துக்களை சேகரிக்க அல்லது கைப்பற்றுவதற்கு சில கிராமங்கள் மீது உரிமையை வழங்கினர்.

விவசாயிகளிடமிருந்து வரி வசூலிக்கும் முறை மற்றும் முஸ்லீம் பிரபுக்களிடையே பகிர்ந்தளிக்கும் முறையானது ஊழல், கைதுகள், மரணதண்டனை மற்றும் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. உதாரணமாக, ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக்கின் ஆட்சியில், ஷம்சால்டின் தம்கானி என்ற முஸ்லீம் பிரபு, குஜராத்தின் இக்தா' மீது ஒப்பந்தம் செய்து, கி.பி. பின்னர் அவர் தனது முஸ்லீம் அமீர்களின் கூட்டத்தை நிலைநிறுத்தித் தொகையை வசூலிக்க முயன்றார், ஆனால் தோல்வியடைந்தார். அவர் வசூலித்த தொகையை கூட டெல்லிக்கு செலுத்தவில்லை. ஷம்சால்டின் தம்கானி மற்றும் குஜராத்தின் முஸ்லீம் பிரபுக்கள் பின்னர் டெல்லி சுல்தானகத்திலிருந்து கிளர்ச்சி மற்றும் பிரிவினை அறிவித்தனர். இருப்பினும், குஜராத்தின் வீரர்களும் விவசாயிகளும் முஸ்லீம் பிரபுக்களுக்காக போரில் ஈடுபட மறுத்துவிட்டனர். ஷம்சால்டின் தம்கானி கொல்லப்பட்டார். முகமது ஷா துக்ளக் ஆட்சியின் போது, இதே போன்ற கிளர்ச்சிகள் மிகவும் பொதுவானவை. அவரது சொந்த மருமகன் கி.பி. 1338 இல் மால்வாவில்

கிளர்ச்சி செய்தார்; முகமது ஷா துக்ளக் மால்வாவைத் தாக்கி, அவனது மருமகனைக் கைப்பற்றி, பின்னர் பொதுவெளியில் உயிருடன் தோலுரித்தான்.

வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

முகமது பின் துக்ளக்கின் ஆட்சியில் தக்காணம், வங்காளம், சிந்து மற்றும் முல்தான் மாகாணங்கள் சுதந்திரமடைந்தன. தைமுரின் படையெடுப்பு துக்ளக் சாம்ராஜ்யத்தை மேலும் பலவீனப்படுத்தியது மற்றும் பல பிராந்திய தலைவர்கள் சுதந்திரம் பெற அனுமதித்தது, இதன் விளைவாக குஜராத், மால்வா மற்றும் ஜான்பூர் சுல்தான்கள் உருவானது. ராஜபுத்திர அரசுகளும் அஜ்மீரின் ஆளுநரை வெளியேற்றி, ராஜ்புதானா மீதான கட்டுப்பாட்டை உறுதிப்படுத்தினர். துக்ளக் அதிகாரம் வீழ்ச்சியடைந்து, இறுதியாக அவர்கள் முல்தான் மாகாணத்தின் முன்னாள் கவர்னர் கிஜர் கானால் தூக்கியெறியப்பட்டது. டெல்லி சுல்தானகத்தின் புதிய ஆட்சியாளர்களாக சயீத் வம்சத்தின் எழுச்சியின் விளைவாக.

இந்தோ - இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலை

துக்ளக் வம்சத்தின் சுல்தான்கள், குறிப்பாக ஃபிரோஸ் ஷா துக்ளக், பல கட்டுமானத் திட்டங்களுக்கு ஆதரவளித்தனர் மற்றும் இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சிக்கு பெருமை சேர்த்துள்ளனர்.

அலகு - III

முகலாயப் பேரரசு

முகலாயப் பேரரசு உச்ச நிலையில் இருக்கும்பொழுது, இந்திய துணைக்கண்டத்துக்கு உட்பட்ட தற்போதைய இந்தியா, ஆப்கானித்தான், பாக்கித்தான், வங்கதேசம் போன்ற நாடுகளின் பெரும் பகுதிகளை உள்ளடக்கிய பேரரசாக இருந்தது. கி. பி. 1526 தொடக்கம் முதல் 1712 வரையான காலப்பகுதியில் இந்த அரசு நிலைபெற்றிருந்தது. துருக்கிய-பாரசீக/ துருக்கிய-மங்கோலிய தைமூரியத் தலைவனான பாபர், 1526 ஆம் ஆண்டில் கடைசி டில்லி சுல்தானான, இப்ராஹிம் லோடி என்பவரை, முதலாவது பாணிப் போரில் தோற்கடித்து முகலாய அரசைத் தோற்றுவித்தார். பாபர் தற்கால உஸ்பெகிஸ்தானில் இருந்து வந்தவர் ஆவார். அவர் சஃபாவிட் மற்றும் உதுமானிய பேரரசுகளின் உதவியையும் இப்போரில் வெல்ல பயன்படுத்திக் கொண்டார். முகல் என்பது மங்கோலியர் என்பதற்கான பாரசீக மொழிச் சொல்லாகும். முகலாயர் இஸ்லாம் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இதன் அதிக பட்ச பரப்பளவைக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் முகலாயப் பேரரசு தெற்காசியாவின் வரலாற்றிலேயே மிகப்பெரிய பேரரசுகளில் ஒன்றாக இருந்தது.ⁱ

முகலாய ஏகாதிபத்திய அமைப்பானது 1600 களில் பாபரின் பேரன் அக்பர் ஆட்சிக்காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகவே அறியப்படுகிறது. இந்த ஏகாதிபத்திய அமைப்பு கி. பி. 1720 வரை நீடித்தது. முகலாயப் பேரரசின் கடைசி முக்கியமான பேரரசரான அவுரங்கசீப்பின் இறப்பிற்கு பிறகு சிறிது காலம் வரை நீடித்தது. மேலும் அவுரங்கசீப்பின் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் முகலாயப் பேரரசு தனது பரப்பளவில் அதிகபட்ச அளவை எட்டியது. பின்னர் படிப்படியாக சிதைய ஆரம்பித்தது. பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய கம்பெனி பெரும்பாலான இந்தியாவை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் பழைய தில்லியை சுற்றியிருந்த பகுதிகளில் மட்டுமே முகலாய அரசு இருந்தது. 1857ல் சிப்பாய் கலகத்திற்கு பிறகு பிரித்தானிய அரசால் முகலாயப் பேரரசானது அதிகார பூர்வமாக நீக்கப்பட்டது.

முகலாயப் பேரரசு அதன் இராணுவ நடவடிக்கைகள் மூலம் உருவாக்கப்பட்டு நீடித்த போதும், அது தன் ஆட்சிக்குள் வந்த கலாச்சாரங்கள் மற்றும் மக்களை கடுமையாக ஒடுக்கவில்லை. மாறாக புதிய நிர்வாக நடைமுறைகள் மூலம் அவர்கள் அனைவரையும் சமமாக்கியது. பல்வேறுபட்ட ஆளும் வர்க்கத்தினர் காரணமாக திறமையான, மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் தரப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி நடைபெற்றது. 17-ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் முகலாயப் பேரரசால் உருவாக்கப்பட்ட அமைதியானது இந்திய பொருளாதார விரிவாக்கத்தில் ஒரு முக்கிய காரணியாக அமைந்தது. பேரரசின் செல்வத்திற்கு முக்கியமான அடித்தளமாக அமைந்தது விவசாய வரிகளாகும். இது மூன்றாம் முகலாய மன்னர் அக்பரால் கொண்டு வரப்பட்டது. முகலாய இந்தியாவானது உற்பத்தித் துறையில் உலகிலேயே முதல் இடத்தில் இருந்தது. 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை உலக தொழில்துறை உற்பத்தியில் 25% இந்தியாவில் இருந்து தான் பெறப்பட்டது. இந்திய பெருங்கடலில் வளர்ந்து வந்த ஐரோப்பிய நடமாட்டம், மற்றும் இந்திய மூலப்பொருட்கள் மற்றும் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கான அதிகப்படியான தேவை ஆகியவை முகலாய அவைகளில் மேலும் செல்வத்தைப் பெருக்கின.

முகலாய ஆளும் வர்க்கத்தினர் பகட்டான நுகர்வோராக இருந்தனர்.^[29] இதன் காரணமாக ஓவியங்கள், இலக்கிய வடிவங்கள், ஜவுளிகள் மற்றும் கட்டட கலை ஆகியவை வளர்ச்சியடைந்தன. குறிப்பாக ஷாஜகானின் ஆட்சிக்காலத்தில் இவற்றிற்கான ஆதரவு அதிகமாக

இருந்தது. ஆக்ரா கோட்டை, பத்தேப்பூர் சிக்ரி, செங்கோட்டை, ஹுமாயூனின் கல்லறை, இலாகூர் கோட்டை மற்றும் தாஜ்மஹால் ஆகியவை தெற்காசியாவில் காணப்படும் முகலாயர்களால் உருவாக்கப்பட்ட உலக பாரம்பரிய களங்கள் ஆகும். இதில் தாஜ்மஹால் "இந்தியாவில் முஸ்லிம் கலையின் ஆபரணம் என்றும், உலக பாரம்பரியத்தின் உலக அளவில் போற்றப்படுகின்ற தலை சிறந்த படைப்புகளில் ஒன்று" எனவும் கருதப்படுகிறது. பேரரசின் பெரும்பகுதி, இரண்டாவது முகலாய மன்னனான ஹுமாயூனின் காலத்தில், பஷ்தூன் ஷேர் ஷா சூரி என்பவரால் கைப்பற்றப்பட்டது.

பாபர் நிறுவிய இப்பேரரசை அப்போதைய வரலாற்றாளர்கள் தைமூரியப் பேரரசு என்று தான் எழுதியுள்ளனர். இப்பெயர் பாபரின் அரசமரபின் பாரம்பரியத்தை பிரதிபலிப்பதாக இருந்தது. முகலாயர்களும் தைமூரியப் பேரரசு எனும் பெயரை உபயோகிப்பதையே விரும்பினர்.

முகலாயர்கள் தங்களது அரசமரபை குர்கானி என்று அழைத்தனர். "மங்கோல்" என்ற வார்த்தை அரேபிய மற்றும் பாரசீக மொழிகளில் மருவியதால் "முகல்" என்ற வார்த்தை உருவானது. இப்பெயர் தைமூர் வம்சத்தின் மங்கோலிய பூர்வீகத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது. முகல் என்ற வார்த்தை 19 ஆம் நூற்றாண்டின் போது பரவலாக பயன்பாட்டிற்கு வந்தது எனக் கூறப்படுகிறது. எனினும் இந்தியவியலாளர்கள் இதை மறுக்கின்றனர். முகலாயப் பேரரசைக் குறிக்க "மொகுல்" என்ற வார்த்தையும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், பாபரின் முன்னோர்கள் பாரம்பரிய மங்கோலியர்கள் கிடையாது. அவர்கள் பாரசீகக் கலாச்சாரத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் ஆவர். துருக்கிய-மங்கோலியக் கலாச்சாரத்தை அவர்கள் பின்பற்றவில்லை.

பேரரசின் மற்றொரு பெயர் இந்துஸ்தான் ஆகும். இப்பெயர் அயின்-இ-அக்பரி (அக்பரின் நிர்வாகம்) என்ற நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பேரரசின் அலுவல் ரீதியான பெயருக்கு இணையான பெயர் என்று இந்துஸ்தான் என்ற பெயரை பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கத்திய உலகில் "முகல்" என்ற சொல் பேரரசரைக் குறிக்க பயன்படுத்தப்பட்டது. அதுவே பேரரசையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

முகலாயப் பேரரசர்கள்

முகலாயப் பேரரசர்கள்		
பாபர்	1526	1530
ஹுமாயூன்	1530	1540
இடையீடு *	1540	1555
ஹுமாயூன்	1555	1556
அக்பர்	1556	1605
ஜஹாங்கீர்	1605	1627
ஷாஜகான்	1627	1658
அவுரங்கசீப்	1658	1707

முகமது ஆசம் ஷா	1707	1707	
முதலாம் பகதூர் ஷா	1707	1712	

பாபர் மற்றும் ஹுமாயூன் (1526–1556)

முகலாயப் பேரரசைத் தோற்றுவித்த பாபர் முதலில் பெர்கானா என்னும் சமவெளியில் உள்ள நாட்டையே ஆண்டு வந்தார். இவரது முன்னோர்கள் ஆண்டு வந்த சாமர்கண்ட் பகுதியை மீண்டும் பிடிக்க வேண்டும் என எண்ணினார். ஆனால் தன்னுடைய பெர்கானாப் பள்ளத்தாக்கையும் இழந்ததால் இந்துகுஷ் மலையைத் தாண்டி வந்து காபூலைப் பிடித்து ஒரு சிற்றரசு ஆட்சியை நிறுவினார். இவரது முன்னோர் காலத்தில் தைமுரின் கீழ் பஞ்சாப் பகுதியைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி தில்லி சுல்தானான இப்ராகிம் லோடியை பாபர் வேண்டினார். அதற்கு தில்லி சுல்தான் மறுத்தார். இதனால் ஏற்பட்ட பாணிப்பட்ட போரில் ஒரு இலட்சம் வீரர்களைக் கொண்ட தில்லி சுல்தானின் சேனையை வென்று முகலாயப் பேரரசை தோற்றுவித்தார். ராஜபுத்திரர்களையும் ஆப்கானியர்களையும் வென்று வட இந்தியாவில் பேரரசர் ஆனார்.

இவர் தன் இறுதிக்காலங்களில் நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் இருந்தார். இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பாபரின் தங்கையின் கணவரான மாது காஜ்வா தன்னை அரசராக்கி கொள்ளலாம் என நினைத்திருந்தார். ஆனால் பாபரின் மகனான ஹுமாயூனால் இது தடைப்பட்டது. இவரின் ஆட்சிக்குப் பின் இவரது மகனான ஹுமாயூன் (ஆட்சிக்காலம் 1530–1556) ஆட்சிக்கு வந்தார். ஆனால் கலகம் காரணமாக அவர் பாரசீகத்தில் தஞ்சமடைந்தார். முகலாய ஆட்சியை சிறிது காலத்திற்கு சேர் சா சூரி (ஆட்சிக்காலம் 1540–1545) ஆல் நிறுவப்பட்ட சூர் பேரரசு (1540–1555) தடைபடுத்தியது. ஹுமாயூன் பாரசீகத்தில் தஞ்சம் அடைந்ததன் காரணமாக சஃபாவிட் மற்றும் முகலாய அவைகளுக்கு இடையில் அரசியல் ரீதியான உறவு உருவானது. இதன் காரணமாக முகலாயப் பேரரசில் பாரசீகக் கலாச்சாரத் தாக்கமானது அதிகமானது. 1555 இல் பாரசீகத்திலிருந்து வெற்றிகரமாகத் திரும்பிய ஹுமாயூன் முகலாய ஆட்சியை மீண்டும் நிறுவினார். ஆனால் அடுத்த வருடம் நிகழ்ந்த விபத்தில் அவர் இறந்தார்.

அக்பர் முதல் ஓளரங்கசீப் வரை (1556–1707)

ஐலாலுதீன் முகமது என்ற இயற்பெயருடைய அக்பர் (ஆட்சிக்காலம் 1556–1605) ராஜபுத்திரர்களின் உமர்கோட் கோட்டையில், ஹுமாயூனுக்கும் அவரது மனைவியான பாரசீக இளவரசி ஹமீதா பானு பேகத்திற்கும் மகனாக பிறந்தார். அக்பர், பைரம் கான் என்ற பிரதிநிதியின் கீழ் அரியணை ஏறினார். பைரம் கான் இந்தியாவில் முகலாயப் பேரரசு ஒருங்கிணைய உதவினார். இராணுவ நடவடிக்கைகள் மற்றும் அரசியல் தொடர்புகள் மூலம் அனைத்து திசைகளிலும் பேரரசின் எல்லைகளை அக்பர் விரிவாக்கினார். கோதாவரி ஆற்றுக்கு வடக்கே இருந்த இந்திய துணைக்கண்டத்தின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து பகுதிகளையும் அக்பர் கட்டுப்படுத்தினார். அக்பர் தனக்கு விசுவாசமான சிறந்த ஆளும் வர்க்கத்தை உருவாக்கினார். நவீனமான நிர்வாகத்தை செயல்படுத்தினார். கலாச்சார முன்னேற்றத்திற்கு ஆதரவளித்தார். ஐரோப்பிய வணிக நிறுவனங்களுடன் வணிகத்தை அதிகப்படுத்தினார். இந்தியா வலிமையான மற்றும் ஸ்திரீத் தன்மையுடைய பொருளாதாரத்தை நோக்கி முன்னேறியது. இதன் காரணமாக வணிக வளர்ச்சி மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. அக்பர் தனது அவையில் சமய சகிப்புத் தன்மைக்கு அனுமதி அளித்தார். தனது பேரரசில் இருந்த சமூக-அரசியல் மற்றும் கலாச்சார வேறுபாடுகளை

ஒரு புதிய மதத்தை உருவாக்கி அதன் மூலம் களைய முயன்றார். ஆட்சியாளரை வழிபடும் வலுவான பண்புகள் கொண்ட அந்த மதத்தின் பெயர் தீன் இலாஹி. அக்பர் தனது மகனுக்கு ஒரு ஸ்திரத் தன்மையுடைய அரசை விட்டு சென்றார். அவர் விட்டுச் சென்ற போது அரசானது அதன் பொற்காலத்தில் இருந்தது. அதற்குப் பிறகு காலம் கழித்து தான் அரசியல் பலவீனங்கள் வெளிப்படத் தொடங்கின.

அக்பர் ஆட்சி

விரிவாக்கத்தில் மால்வா (1562), குஜராத் (1572), வங்காளம் (1574), காபூல் (1581), காஷ்மீர் (1586) மற்றும் காண்டேஷ் (1601) ஆகியவைகள் மற்றப் பகுதிகளில் வெற்றி கொண்டவைகளில் அடங்கும். அக்பர் தான் வெற்றி பெற்ற ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் அவருடைய அதிகாரத்தின் கீழ் ஒரு ஆளுனரை நியமித்தார்.

சலீம் என்ற இயற்பெயருடைய ஜஹாங்கீர் (ஆட்சிக்காலம் 1605-1627) அக்பருக்கும் அவரது மனைவியான இந்திய ராஜபுதன இளவரசி மரியம்-உஸ்-ஜமானிக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். அவர் "போதை பொருளுக்கு அடிமையாகி இருந்தார். அரசின் செயல்பாடுகளை ஒதுக்கி வைத்தார். அவையிலிருந்த எதிர் அமைப்பினரின் செல்வாக்கின் கீழ் வந்தார்". ஜஹாங்கீர் மற்றும் அவரது மனைவியான ராஜபுதன இளவரசி ஜகத் கோசைனிக்கு மகனாக ஷாஜகான் (ஆட்சிக்காலம் 1628-1658) பிறந்தார். ஷாஜகானின் ஆட்சியின்போது முகலாய அவையின் சிறப்புக்கள் அதன் உச்ச அளவை எட்டின. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நாம் தாஜ்மஹாலை எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் வரவை விட அவையை நடத்தும் செலவு அதிகமாக இருந்தது.

ஒளரங்கசீப் (ஆட்சி காலம்:1658-1707)

முகலாயப் பேரரசின் ஒரு குறிப்பிடத்தகுந்த பேரரசர்களில் ஒருவர் ஆவார். ஷாஜகான் மற்றும் மும்தாஜ் தம்பதியர்களின் ஐந்தாவது வாரிசாவார். இவர் ஆலம்கீர் (பாரசீக மொழியில் 'ஆலம்கீர்' எனில் பிரபஞ்சத்தை ஆளப்பிறந்தவன் எனப் பொருள்) என அழைக்கப்பட்டார். இவரது ஆட்சிக் காலம் கி.பி. 1658 இலிருந்து கி.பி. 1707 வரையாகும். இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் முகலாயப் பேரரசு காபூலில் இருந்து தமிழ்நாடு வரை பரந்து விரிந்திருந்தது. இந்தியாவை ஒருங்கிணைத்து, திறம்பட ஆட்சி செய்த முதல் பேரரசர் ஆவார். முகலாய மன்னர்களில் அக்பரும், ஒளரங்கசீப் ஆகிய இருவர் மட்டுமே 49 ஆண்டுகள் சாகும் வரை நாட்டை ஆண்டவர்கள்.

ராஜபுத்திரர்கள் சில காலங்களாக முகலாயப் பேரரசோடு நட்புறவு கொண்டே இருந்தனர். ஆனால் ஒளரங்கசீப் ஆட்சியில் நிலை மாறியது. ஒளரங்கசீப் மேவார் நாட்டு அரசர் இறந்தவுடன் அவரது இரண்டு மகன்களையும் இஸ்லாத்தை தழுவச் சொல்லி வற்புறுத்தினார். இதனால் ராஜபுத்திரருக்கும் முகலாயருக்கும் பெரும்பகை ஏற்பட்டது. இரண்டு தரப்புமே மற்ற தரப்பு மதத்தின் வழிபாட்டு இடங்களை இடித்தனர். சீக்கியர் மதகுருவான குரு தேக் பகதூர், ஒளரங்கசீப்பை எதிர்த்ததால் அவருக்கு ஒளரங்கசீப் மரணதண்டனை கொடுத்துக் கொன்றார்.

இவரது சமகாலத்தில் பேரரசர் சிவாஜி தக்காணத்தில் பலமிக்க மராட்டியப் பேரரசை நிறுவியிருந்தார். இவரின் ஆட்சியில் மராட்டிய மன்னர் சிவாஜி இறந்ததால் மராட்டியர் நாட்டைப் பிடித்ததோடு, சிவாஜியின் மகனான சம்பாஜியைச் சிறைப் பிடித்தார். சம்பாஜியின் மகனான சாகுஜிவைக் கவனித்து வந்த இராசாராமோடு போரிட்டு, மராட்டியத்தில் சில கோட்டைகளை ஒளரங்கசீப் பிடித்துக் கொண்டார். இராசாராம் தமிழகத்தில் இருந்த செஞ்சிக்

கோட்டைக்கு வந்துவிட்டார். இவ்வாறு சிவாஜியின் கீழ் இருந்த மராட்டியரோடு, ஏறக்குறைய தென்னிந்தியாவில் 25 வருடங்களுக்கு மேலாக ஒளரங்கசீப் பல போர்களைச் சந்திக்க வேண்டி இருந்தது. மேலும் மராட்டியப் பேரரசின் பல கோட்டைகளைப் பிடிக்க எண்ணி, முடியாத ஒளரங்கசீப் அந்த மனவருத்தத்தாலேயே ஆமத் நகரில் இறந்தார். பேரரசர் தெற்கே வந்ததால் வட இந்தியாவில் முகலாயப் பேரரசு சிதைய ஆரம்பித்து நாளடைவில் மறைந்தது.

முகலாய பேரரசின் வீழ்ச்சி (1707–1857)

அவுரங்கசீப்பின் மகன் முதலாம் பகதூர் ஷா தனது தந்தையின் மதக் கொள்கைகளை நீக்கினார். நிர்வாகத்தை சீர்படுத்த முயற்சித்தார். "எனினும் 1712 இல் அவரது இறப்பிற்குப் பிறகு முகலாய அரசமரபானது குழப்பம் மற்றும் வன்முறை சண்டைகளில் மூழ்கியது. 1719 இல் மட்டும் நான்கு பேரரசர்கள் வெற்றிகரமாக அரியணை ஏறினர்".

முகம்மது ஷாவின் (ஆட்சிக்காலம் 1719–1748) ஆட்சிக் காலத்தின்போது பேரரசானது உடைய ஆரம்பித்தது. நடு இந்தியாவின் பெரும் நிலங்கள் முகலாயர்கள் கையிலிருந்து மராத்தியர்களின் கைக்கு மாறியது. பெரும்பாலான மேற்காசியா, காக்கேசியா மற்றும் நடு ஆசியா ஆகியவற்றின் மீது ஈரானிய ஆதிக்கத்தை மீண்டும் நிலை நாட்டிய நாதிர் ஷா கடைசியாக இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து டில்லியை சூறையாடினார். எஞ்சியிருந்த முகலாய சக்தி மற்றும் மதிப்பை இல்லாமல் ஆக்கினார். பேரரசின் சக்தி வாய்ந்த ஆளும் வர்க்கத்தினர் தங்களது பிரச்சினைகளை தாங்களே கவனித்துக் கொள்ளவும், பேரரசில் இருந்து உடைந்து சுதந்திரமான ராஜ்ஜியங்களை அமைத்துக் கொள்ளவும் முயன்றனர். ஆனால் சுகதா போசு மற்றும் ஆயிசா சலால் ஆகிய வரலாற்று ஆசிரியர்களின் கூற்றுப்படி முகலாயப் பேரரசர் அனைவருக்கும் உயர்ந்த தலைவராக இருந்தார். முஸ்லிம் உயர்குடியினர் மட்டுமல்லாது, மராத்தியர்கள், இந்துக்கள் மற்றும் சீக்கிய தலைவர்களும் இந்தியாவின் தலைவர் முகலாயப் பேரரசர் தான் என்று குறிக்கும் நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டனர்.

அதே நேரத்தில் மேலும் மேலும் உடைந்து கொண்டிருந்த முகலாய பேரரசின் மாகாண அரசியல் அமைப்புகள் தங்களையும் தங்களது அரசையும் உலக அளவிலான போர்களில் ஈடுபடுத்தின. ஆனால் அதில் தோல்வியும் நிலப்பகுதிகளை இழப்பதும் தான் நடந்தது. உதாரணமாக கர்நாடக மற்றும் வங்காளப் போர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடலாம்.

முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலம் (1759–1806) முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் தடுக்க முயற்சிகள் செய்தார். ஆனால் கடைசியில் ஆப்கானிஸ்தானின் அமீரான அப்தாலின் பாதுகாப்பை கேட்கும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டார். இது 1761 ஆம் ஆண்டு அப்தாலி தலைமையிலான ஆப்கானியர்களுக்கும் மராத்திய பேரரசுக்கும் இடையில் மூன்றாம் பானிபட் போருக்கு வழி வைத்தது. 1771 இல் மராத்தியர்கள் தில்லியை ஆப்கானியர்களிடம் இருந்து கைப்பற்றினர். 1784 இல் மராத்தியர்கள் அதிகாரப்பூர்வமாக தில்லியில் இருந்த பேரரசரின் பாதுகாப்பாளர்களாக மாறினார். இந்த நிலை மூன்றாம் ஆங்கிலேய மராத்திய போர் வரை நீடித்தது. அதன் பிறகு பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய நிறுவனம் தில்லியில் இருந்த முகலாய அரசமரபின் பாதுகாவலர்களாக மாறியது. உள்ளூர் ஆட்சியான நிசாமத் ஆட்சியை நீக்கிய பிறகு பிரித்தானியக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி முன்னாள் முகலாய மாகாணமான வங்காளம்-பீகாரை தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் 1793 இல் கொண்டு வந்தது. 1858 வரை இந்நிலை நீடித்தது. இந்திய துணைக்கண்டத்தின் மீதான பிரிட்டனின் காலனி ஆதிக்க காலத்தின் தொடக்கமாக இந்நிகழ்வு

கருதப்படுகிறது. 1857 இல் பெரும்பாலான முன்னாள் முகலாய இந்தியாவின் பகுதிகள் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தன. 1857-1858 இல் நடந்த போருக்கு பகதூர்ஷா ஜாஃபர் பெயரளவுக்கு தலைமை தாங்கினார். ஆனால் போரில் தோல்வியுற்றார். இதன் பிறகு 1858 இல் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய நிறுவனம் கடைசி முகலாயரான அவரை பதவியிறக்கி நாடு கடத்தியது. இந்திய அரசு சட்டம் 1858 இன் படி பிரித்தானிய அரசு குடும்பம் கிழக்கிந்திய கம்பெனி கட்டுப்படுத்திய இந்தியப் பகுதிகளை தனது நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தது. இதுவே பிரிட்டிஷ் ராஜ் என அழைக்கப்பட்டது. 1876 இல் பிரித்தானிய ராணி விக்டோரியா இந்தியாவின் பேரரசி என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார்.

வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

ஒரு நூற்றாண்டு வளர்ச்சி மற்றும் செழிப்புக்குப் பிறகு 1707 மற்றும் 1720 க்கு இடையில் முகலாயப் பேரரசு திடீரென வீழ்ச்சி அடைந்ததற்கான பல்வேறு காரணங்களை வரலாற்றாளர்கள் கொடுத்துள்ளனர். பொருளாதார ரீதியாக அரியணையில் இருந்தவர்கள் அவர்களது தலைமை அதிகாரிகள், அமீர்கள் (உயர்குடியினர்) மற்றும் அவர்களது பரிவாரங்களுக்கு வழங்கத் தேவையான வரவுகளை இழந்தனர். பல்வேறு பகுதிகளில் சிதறியிருந்த ஏகாதிபத்திய அதிகாரிகள் அதிகார மையம் மீது நம்பிக்கை இழந்திருந்தனர். உள்ளூரில் செல்வாக்கு மிகுந்த நபர்களுடன் தங்களது ஒப்பந்தங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இதன் காரணமாக பேரரசு தனது அதிகாரத்தை இழந்தது. அதிக ஆக்ரோசம் உடைய மராத்தியர்களுக்கு எதிராக நீண்ட வீண் யுத்தங்களை புரிந்ததால் முகலாய ஏகாதிபத்திய இராணுவம் தனது போர் உணர்வை இழந்து இருந்தது. கடைசியாக அரியணையை கட்டுப்படுத்துவதற்காக தொடர்ச்சியான வன்முறை நிறைந்த அரசியல் சண்டைகள் நடைபெற ஆரம்பித்தன. 1719 இல் பேரரசர் பருக்கியார் கொல்லப்பட்ட பிறகு முகலாயப் பேரரசின் உள்ளூர் மாகாண அரசுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக தங்களது அதிகாரத்தை கையில் எடுத்துக் கொண்டன.

அப்போதைய வரலாற்றாளர்கள் பேரரசின் இந்த சிதைவைக் கண்டு புலம்பினர். அவர்களின் இந்த கருத்துக்களை முதல் பிரித்தானிய வரலாற்றாளர்கள் எடுத்துக்கொண்டு பிரிட்டன் தலைமையிலான ஒரு மறுமலர்ச்சி தேவை என்பதை அடிக்கோடிட்டு காட்ட அதனை பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

நிர்வாகப் பிரிவுகள்

சுபா என்பது முகலாயப் பேரரசின் மாகாணத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு சொல்லாகும். இச்சொல் அரபு மொழியில் இருந்து பெறப்பட்டது. மாகாணத்தின் ஆளுநர் *சுபேதார்* என்று அழைக்கப்பட்டார். (சிலநேரங்களில் ஆளுநரும் "*சுபா*" என்றே அழைக்கப்பட்டார்). இந்திய இராணுவத்தில் உள்ள அதிகாரியை அழைப்பதற்கும் இதே *சுபேதார்* என்ற வார்த்தை தான் பிற்காலத்தில் பயன்பாட்டுக்கு வந்தது. *சுபாக்கள்*, பாட்ஷா (பேரரசர்) அக்பரால் அவரது 1572-1580 ஆம் ஆண்டு நிர்வாக சீர்திருத்தங்களின் போது நிறுவப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் 12 *சுபாக்கள்* மட்டுமே இருந்தன. ஆனால் அக்பரின் போர் வெற்றிகள் காரணமாக அவரது ஆட்சியின் முடிவின் போது *சுபாக்களின்* எண்ணிக்கை 15 ஆக உயர்ந்தது. *சுபாக்கள்* பிரிக்கப்பட்டு அவை *சர்க்கார்கள்* அல்லது மாவட்டங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. *சர்க்கார்கள்* மேலும் பிரிக்கப்பட்டு *பர்கனாக்கள்* அல்லது *மஹால்கள்* என்று அழைக்கப்பட்டன. அக்பரின் வழிவந்தவர்கள், குறிப்பாக அவரங்கசீப் தனது படையெடுப்புகள்

மூலம் *சுபாக்களின்* எண்ணிக்கையை மேலும் அதிகப்படுத்தினார். 18ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முகலாயப் பேரரசு வீழ்ச்சி அடைய ஆரம்பித்தபோது பல சுபாக்கள் சுதந்திரமானவையாக மாறின அல்லது மராத்தியர்கள் அல்லது பிரித்தானியர்களால் வெல்லப்பட்டன.

அக்பரின் நிர்வாகச் சீர்திருத்தம் காரணமாக உருவாக்கப்பட்ட 12 சுபாக்கள்:

- ஆக்ரா சுபா
- அஜ்மீர் சுபா
- அவாத் சுபா
- வங்காள சுபா
- பீகார் சுபா
- டில்லி சுபா
- குஜராத் சுபா
- காபூல் சுபா
- இல்லாகாபாத் சுபா
- லாகூர் சுபா
- மால்வா சுபா
- முல்தான் சுபா

பொருளாதாரம்

முகலாயப் பேரரசின் கீழ் இந்தியப் பொருளாதாரமானது பெரியதாகவும் மற்றும் வளமானதாகவும் இருந்தது. முகலாய சகாப்தத்தின் போது கி. பி. 1600 இல் இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியானது உலகப் பொருளாதாரத்தில் 22% ஆக இருந்தது. அந்நேரத்தில் மிங் அரசமரபால் ஆளப்பட்ட சீனாவிற்கு பிறகு உலகின் இரண்டாவது மிகப் பெரிய பொருளாதாரமாக அது இருந்தது. ஐரோப்பாவின் பொருளாதாரத்தை விட பெரியதாக இந்தியாவின் பொருளாதாரம் இருந்தது. 1700 இல் முகலாய இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியானது உலக பொருளாதாரத்தில் 24% ஆக அதிகரித்தது. அந்நேரத்தில் இந்திய பொருளாதாரம் தான் உலகின் மிகப் பெரிய பொருளாதாரமாக இருந்தது. கிங் அரசமரபால் ஆளப்பட்ட சீனா மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பா ஆகிய இரண்டையும் விட இந்தியப் பொருளாதாரம் பெரியதாக இருந்தது. உற்பத்தித்துறையில் உலகிலேயே முதல் நாடாக முகலாய இந்தியா இருந்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை உலகின் மொத்த தொழில்துறை உற்பத்தியில் 25% இந்தியாவில் இருந்துதான் பெறப்பட்டது. இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சி முகலாயப் பேரரசின் கீழ் அதிகமாக இருந்தது. முகலாய சகாப்தத்திற்கு முந்தைய 1,500 வருடங்களில் இல்லாத அளவிற்கு இந்தியாவின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி வேகமாக வளர்ந்தது. முகலாய இந்தியாவின் பொருளாதார வடிவமானது தொழில்மயமாக்கப்படுவதற்கு முந்தைய பொருளாதார வடிவம் என விளக்கப்படுகிறது. இது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தைய, தொழிற்புரட்சிக்கு முந்தைய மேற்கு ஐரோப்பாவின் பொருளாதார வடிவத்துடன் ஒப்பிடப்படுகிறது.

நீண்ட சாலை அமைப்பு

ஒரு சீரான பணம் உருவாக்கப்பட்டதற்கும் மற்றும் நாடு ஒருங்கிணைக்கப்பட்டதற்கும் முகலாயர்கள் தான் காரணம் முகலாயப் பேரரசில் விரிவான சாலை அமைப்பு இருந்தது. பொருளாதார உள்கட்டமைப்புக்கு இது மிகவும் உதவியாக இருந்தது. முகலாயர்களால் அமைக்கப்பட்ட பொதுப்பணித்துறை இச்சாலைகளை அமைத்தது. பொதுப்பணித்துறையானது பேரரசு முழுவதும் இருந்த பட்டணங்கள் மற்றும் நகரங்களை இணைக்கும் சாலைகளை வடிவமைத்து உருவாக்கி பராமரித்தது. இதன் காரணமாக வணிகமானது எளிதாக நடைபெற்றது .

பேரரசின் மொத்த செல்வ வளத்திற்கும் அடிப்படை காரணமாக இருந்தது விவசாய வரிகளாகும். இவை மூன்றாம் முகலாயப் பேரரசர் அக்பரால் கொண்டு வரப்பட்டன. விவசாய உற்பத்தியாளரின் உற்பத்தியில் பாதிக்கும் மேல் இருந்த இந்த வரிகள், நன்றாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வெள்ளி பணத்தில் செலுத்தப்பட்டன. இதன் காரணமாக விவசாயிகள் மற்றும் கலைஞர்களால் பெரிய சந்தைகளுக்குள் நுழைய முடிந்தது.

நாணயங்கள்

முகலாயர்கள் குறுகிய காலமே ஆட்சி செய்த தூர் பேரரசின் சேர் சா தூரியின் ரூபாய் (வெள்ளி) மற்றும் டாம் (செம்பு) பணங்களை தரப்படுத்தி பின்பற்றினர். அக்பரின் ஆட்சியின் போது ஒரு ரூபாயின் மதிப்பு 48 டாம்களாக இருந்தது. 1580களில் அது 38 ஆக குறைந்தது. 17ஆம் நூற்றாண்டில் டாமின் மதிப்பு மேலும் அதிகரித்தது. வெண்கலப் பிரங்கிகள் மற்றும் பித்தளைப் பாத்திரங்கள் என செம்பிற்கான புதிய தொழில்துறை பயன்பாடுகள் காரணமாக டாமின் மதிப்பு இவ்வாறு அதிகரித்தது. ஆரம்பத்தில் அக்பரின் காலத்தில் டாம் தான் பொதுவான நாணயமாக இருந்தது. ஆனால் அதற்கு பின் வந்த ஆட்சிக்காலங்களில் ரூபாய் பொதுவான நாணயமாக மாறியது. ஜஹாங்கீரின் ஆட்சிக்காலத்தின் முடிவின் போது ஒரு ரூபாய்க்கு 30 டாம்கள் சமம் என மதிப்பிடுந்தது. 1660 களில் ஒரு ரூபாய்க்குப் 16 டாம்கள் சமம் என டாமின் மதிப்பு அதிகரித்து இருந்தது. முகலாயர்கள் நாணயங்களை அதிக கலப்படமில்லாமல் அச்சிட்டனர். உலோகத்தின் சுத்த தன்மையானது 96% க்கு கீழே குறையாமல் அச்சடித்தனர். 1720 கள் வரை கலப்படமே இல்லாமல் அச்சடித்தனர்.

இந்தியாவிடம் அதற்கெனத் தங்கம் மற்றும் வெள்ளி இருப்புகள் இருந்தபோதிலும் முகலாயர்கள் சிறிதளவு தங்கத்தையே உற்பத்தி செய்தனர். பெரும்பாலும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தங்கம் மற்றும் வெள்ளியில் இருந்தே நாணயங்களை அச்சடித்தனர். பேரரசின் வலிமையான ஏற்றுமதி சார்ந்த பொருளாதாரமும் இதற்கு உறுதுணையாக இருந்தது. உலக அளவில் இந்திய விவசாய மற்றும் தொழில்துறை பொருட்களுக்கான தேவையானது இந்த விலை உயர்ந்த உலோகங்களை இந்தியாவிற்குள் வர வைத்தது. முகலாய இந்தியாவின் இறக்குமதியில் 80% விலையுயர்ந்த உலோகங்களாக இருந்தன. அந்த 80%லும் பெரும் பகுதி வெள்ளியாகத் தான் இருந்தது. புதிய உலக நாடுகள் மற்றும் ஜப்பானில் இருந்து முகலாய இந்தியா விலையுயர்ந்த உலோகங்களை இறக்குமதி செய்தத மாறாக அந்நாடுகள் பெருமளவில் ஜவுளி மற்றும் பட்டு ஆடைகளை வங்காள சுபா மாகாணத்தில் இருந்து இறக்குமதி செய்தன.

தொழிலாளர்கள்

17 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முகலாயப் பேரரசில் இருந்தவர்களில் 64% பேர் முதல் நிலை துறையிலும் (விவசாயம் உட்பட), 11%க்கும் மேற்பட்டோர் இரண்டாம்நிலை துறையிலும் (உற்பத்தித்துறை) மற்றும் சுமார் 25% பேர் மூன்றாம் நிலை துறையிலும் (சேவைத்துறை) பணி புரிந்தனர். முகலாய இந்தியாவில் முதல் நிலை துறையைத் தவிர மற்ற துறைகளில் வேலை பார்த்தவர்களின் சதவீதமானது ஐரோப்பாவை விட அந்நேரத்தில் அதிகமாக இருந்தது. 1700 இல் ஐரோப்பாவில் விவசாயத் துறையில் வேலை பார்த்தவர்களின் சதவீதமானது 65% முதல் 90% ஆகும். 1750 இல் இந்த சதவீதமானது 65% முதல் 75% ஆக இருந்தது. 1750 இல் சுமார் 65% பேர் இங்கிலாந்தில் விவசாயத் துறையில் வேலை புரிந்தனர். வரலாற்றாளர் சிரீன் மூஸ்வியின் மதிப்பீட்டின்படி 16ஆம் நூற்றாண்டில் முகலாயப் பொருளாதாரத்திற்கு முதல் நிலை துறை 52%, இரண்டாம் நிலை துறை 18% மற்றும் மூன்றாம் நிலை துறை 29% பங்களிப்பைக் கொடுத்தன. இரண்டாம் நிலைத் துறையின் பங்களிப்பு சதவீதமானது ஆரம்பகால இருபதாம் நூற்றாண்டு பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பங்களிப்பை விட அதிகமாக இருந்தது. 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இரண்டாம் நிலை துறையானது பிரித்தானிய இந்தியாவின் பொருளாதாரத்திற்கு 11% பங்களிப்பை கொடுத்தது. கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பைப் பார்ப்போமேயானால் முகலாய இந்தியாவின் தொழிலாளர்களில் 18% பேர் நகர்ப்புறத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், 82% பேர் கிராமப்புறத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் இருந்தனர். பொருளாதாரத்திற்கு நகர்ப்புற தொழிலாளர்கள் 52% பங்களிப்பையும் கிராமப்புற தொழிலாளர்கள் 48% பங்களிப்பையும் அளித்தனர்.

18ம் நூற்றாண்டில் முகலாய வங்காளம் மற்றும் தென்னிந்தியாவின் தொழிலாளர் சம்பளம் மற்றும் வாழ்க்கை தரமானது பிரிட்டனை விட அதிகமாக இருந்தது. அந்த நேரத்தில் ஐரோப்பாவில் உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரம் கொண்ட நாடாக பிரிட்டன் தான் இருந்தது. பொருளாதார வரலாற்றாளர் பால் பைரோச்சின் கூற்றுப்படி, இந்தியா மற்றும் சீனா ஆகிய நாடுகளில் சராசரி தனிநபர் மொத்த தேசிய உற்பத்தியானது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை ஐரோப்பாவை விட அதிகமாக இருந்தது. 1800 க்குப் பின்னர் மேற்கு ஐரோப்பாவின் சராசரி வருமானம் இந்தியா மற்றும் சீனாவை விட அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது.^[76] மூஸ்வியின் கூற்றுப்படி 16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முகலாய இந்தியாவின் சராசரி தனிநபர் வருமானமானது ஆரம்பகால 20 ஆம் நூற்றாண்டு பிரித்தானிய இந்தியாவின் சராசரி தனிநபர் வருமானத்தை விட 1.24% அதிகமாக இருந்தது. எனினும் செல்வமானது ஆளும் வர்க்கத்திடம் சேரும் இந்த அமைப்பில் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கான சம்பளமானது குறைவாகவே இருந்தது. அந்நேரத்தில் ஐரோப்பாவில் கூலித் தொழிலாளிகளுக்கு என்ன சம்பளமோ அதைவிட அதிகமாகவே இந்தியாவில் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கான சம்பளம் இருந்தது. முகலாய இந்தியாவில் கூலித் தொழிலாளர்கள் மீது பொதுவாக சகிப்புத் தன்மையுடைய அணுகுமுறையே இருந்தது. வட இந்தியாவில் இருந்த சில மத வழிபாட்டு முறைகள் கூலித் தொழிலாளர்களை உயர்ந்த நிலை உடையவர்கள் என உறுதிப்படுத்தி இருந்தன. அடிமைத்தனமானது பரவியிருந்த போதிலும் பெரும்பாலும் வீட்டு வேலை செய்பவர்கள் மட்டுமே அடிமைகளாய் இருந்தனர்.

விவசாயம்

இந்தியாவின் விவசாய உற்பத்தி முகலாயப் பேரரசின் கீழ் அதிகரித்தது. பல்வேறு வகையான பயிர்கள் விளைவிக்கப்பட்டன. கோதுமை, நெல் மற்றும் வாற்கோதுமை ஆகிய உணவு

பயிர்கள், மற்றும் பஞ்சு, அவுரி மற்றும் அபினி ஆகிய உணவுப்பயிரல்லாத பண்பயிர்கள் ஆகியவையும் விளைவிக்கப்பட்டன. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் இருந்து இந்திய விவசாயிகள் அமெரிக்கக் கண்டங்களில் இருந்து வந்த இரண்டு புதிய பயிர்களான சோளம் மற்றும் புகையிலையை அதிகமாகப் பயிர் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

முகலாய நிர்வாகமானது விவசாய சீர்திருத்தங்கள் மீது கவனம் செலுத்தியது. இந்த சீர்திருத்தங்கள் முகலாயர் அல்லாத சேர் சா சூரியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அக்பர் இந்த சீர்திருத்தங்களை ஏற்று மேலும் பல சீர்திருத்தங்களுடன் அவற்றை முன்னெடுத்துச் சென்றார். சிவில் நிர்வாகமானது தகுதியின் அடிப்படையில் ஒரு படிநிலை முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தது. முகலாய அரசாங்கமானது பேரரசு முழுவதும் நீர்ப்பாசன அமைப்புகளை கட்டுவதற்கு நிதி அளித்தது. இந்த அமைப்புகளால் பயிர்களின் மகசூல் மற்றும் லாபமானது அதிகரித்தது. இதன் காரணமாக விவசாய உற்பத்தி அதிகரித்தது.

அக்பரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முக்கியமான முகலாய சீர்திருத்தமானது *ஜப்த்* என்று அழைக்கப்பட்ட புதிய நில வருவாய் அமைப்பாகும். அவர் இந்தியாவில் பொதுவாக இருந்ததும் மற்றும் தோகுகவா ஜப்பானில் அந்நேரத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதுமான திறை செலுத்தும் அமைப்பை மாற்றினார். ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட பணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு பண வரி அமைப்பை கொண்டு வந்தார். இந்த வருவாய் அமைப்பானது பஞ்சு, அவுரி, கரும்பு, மரப் பயிர்கள் மற்றும் அபினி ஆகிய உயர் மதிப்புடைய பண்பு பயிர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தது. இந்த பண்பு பயிர்கள் சந்தையில் அவற்றின் தேவை அதிகரிப்பை பொருத்து பயிர் செய்யப்பட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் இவற்றை பயிர் செய்ய அரசாங்கம் சலுகைகளையும் அளித்தது. *ஜப்த்* அமைப்பின் கீழ் முகலாயர்கள் உழவு செய்யப்பட்ட நிலப்பகுதிகளை மதிப்பீடு செய்ய விரிவான நில அளவியலையும் செய்தனர். புதிய நிலப்பகுதிகளை விவசாய நிலங்களாக மாற்றுபவர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக முகலாய அரசாங்கமானது குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு வரியை ரத்து செய்ய முன்வந்தது. விவசாய விரிவாக்கம் மற்றும் சாகுபடியானது அவுரங்கசீப் உள்ளிட்ட பிற்கால முகலாய பேரரசர்கள் காலத்திலும் தொடர்ந்தது. அவுரங்கசீப்பின் 1665 ஆம் ஆண்டு ஆணையானது பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது: "பேரரசின் முழு கவனமும், விருப்பங்களும் பேரரசின் மக்கள் தொகை மற்றும் சாகுபடி அதிகரிப்பு, அனைத்து விவசாயிகள் மற்றும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது."

அந்நேரத்தில் முகலாய விவசாய முறைகளானவை ஐரோப்பிய விவசாய முறைகளை விட சில வழிகளில் முன்னேறி இருந்தன. உதாரணமாக விதைக் கலப்பையானது முகலாய இந்தியாவில் விவசாயிகளால் பொதுவாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. இங்கிருந்தே அது ஐரோப்பாவிற்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. உலகத்தின் ஒரு சராசரி விவசாயி சில பயிர்களை சாகுபடி செய்யும் திறமை பெற்றிருந்த சமயத்தில், சராசரி இந்திய விவசாயி பல்வேறு உணவு மற்றும் உண்ணத் தகாத பயிர்களையும் சாகுபடி செய்யும் திறமை பெற்றிருந்தார். இதன் காரணமாக இந்திய விவசாயியின் உற்பத்தி திறனும் அதிகமாக இருந்தது. இந்திய விவசாயிகள் லாபத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய புதிய பயிர்களான சோளம் மற்றும் புகையிலை ஆகியவற்றைப் புதிய உலகத்தில் இருந்து சீக்கிரமே பயிர் செய்யக் கற்றுக் கொண்டனர். 1600 மற்றும் 1650க்கு இடையில் முகலாய இந்தியாவில் இந்தப் பயிர்கள் பரவலாக சாகுபடி செய்யப்பட்டன. வங்காள விவசாயிகள் முசுக்கொட்டை சாகுபடி மற்றும் பட்டுப்புழு வளர்ப்பு ஆகிய நுட்பங்களை சீக்கிரமே கற்றுக் கொண்டனர். இதன் காரணமாக வங்காள சூபா மாகாணம் உலகின் முக்கியமான பட்டு

உற்பத்தி செய்யும் பிராந்தியமாக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. சர்க்கரை ஆலைகள் முகலாயர் சகாப்தத்திற்கு சற்று முன்னரே இந்தியாவில் காணப்பட்டன. சர்க்கரை ஆலைக்கு தேவையான இயந்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் 1540லேயே டில்லியில் காணப்பட்டன. அவை இன்னும் கூட சற்று முன்னரே பயன்படுத்தப்பட்டு இருக்கலாம். இந்த இயந்திரங்கள் வட இந்திய துணைக் கண்டத்திலேயே பொதுவாக பயன்படுத்தப்பட்டன. பற்சக்கரங்கள் கொண்ட சர்க்கரை ஆலைகள் முதன்முதலாக முகலாய இந்தியாவில் காணப்பட்டன. இந்த ஆலைகள் 17ஆம் நூற்றாண்டிலேயே உருளைகளை பயன்படுத்தும் கொள்கை மற்றும் திருகு பற்சக்கர இயக்கி ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தின.

தொழில்துறை உற்பத்தி

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை உலக வணிகத்தில் முகலாய இந்தியா தான் மிக முக்கியமான உற்பத்தி மையமாக இருந்தது. 1750 வரை உலகின் மொத்த தொழில்துறை உற்பத்தியில் 25% இந்தியாவிலிருந்து தான் கிடைத்தது. முகலாயப் பேரரசில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் மற்றும் பணப்பயிர்கள் உலகம் முழுவதும் விற்பனை செய்யப்பட்டன. முக்கியமான துறைகளாக இருந்தவை ஜவுளி, கப்பல் கட்டுமானம் மற்றும் எஃகு ஆகியவையாகும். முகலாய இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட பதப்படுத்தப்பட்ட பொருட்கள் பஞ்சு ஆடைகள், நூல்கள், பட்டு, சணல் பொருட்கள், உலோகப் பொருட்கள், மற்றும் சர்க்கரை, எண்ணெய் மற்றும் வெண்ணெய் ஆகிய உணவுப் பொருட்கள் ஆகியவை ஆகும். 17 முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் முகலாய சகாப்தத்தின் போது இந்திய துணைக்கண்டத்தில் உற்பத்தி தொழிற்சாலைகளின் வளர்ச்சியானது தொழில்மயமாக்கலுக்கு முந்தைய அமைப்பு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இது தொழிற்புரட்சிக்கு முந்தைய பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு மேற்கு ஐரோப்பாவுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது.

ஆரம்ப கால நவீன ஐரோப்பாவில், முகலாய இந்தியாவில் தயாரிக்கப்படும் பொருட்களுக்கு அதிகமான தேவை இருந்தது. குறிப்பாக பஞ்சு ஆடைகள், நறுமணப் பொருட்கள், மிளகுத்தூள், அவுரி, பட்டு மற்றும் சால்ட்பீட்டர் (வெடி மருந்துகளில் பயன்படுத்தப்படுவதற்காக) ஆகிய பொருட்களுக்கு அதிகமான தேவை இருந்தது. ஐரோப்பிய ஃபேஷனானது, உதாரணமாக முகலாய இந்தியாவின் ஜவுளிகள் மற்றும் பட்டு ஆடைகளைச் சார்ந்திருப்பது அதிகரித்தது. பிந்தைய 17 ஆம் நூற்றாண்டு மற்றும் ஆரம்ப கால 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் போது ஆசியாவிலிருந்து பிரிட்டன் இறக்குமதி செய்த 95% பொருட்கள் முகலாய இந்தியாவில் இருந்து தான் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. வங்காள சுபா மாகாணம் மட்டும் டச்சுக்காரர்கள் ஆசியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்த பொருட்களில் 40% ஐக் கொடுத்தது. மாறாக முகலாய இந்தியாவில் ஐரோப்பிய பொருட்களுக்கான தேவை மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. முகலாய இந்தியா தன்னிறைவு அடைந்து இருந்தது. சில கம்பளி ஆடைகள், பதப்படுத்தப்படாத உலோகங்கள் மற்றும் வெகு சில ஆடம்பரப் பொருட்கள் தவிர ஐரோப்பிய பொருட்களுக்கான தேவை முகலாய இந்தியாவில் இல்லாமல் இருந்தது. இந்த வணிக ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக தெற்காசிய இறக்குமதிகளுக்கு பணம் செலுத்த ஐரோப்பியர்கள் பெருமளவில் தங்கம் மற்றும் வெள்ளியை இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். இந்தியப் பொருட்கள், குறிப்பாக வங்காளத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் பெருமளவிற்கு இந்தோனேசியா மற்றும் ஜப்பான் போன்ற ஆசிய சந்தைகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

ஜவுளி துறை

முகலாயப் பேரரசின் பெரிய உற்பத்தி தொழில் துறையானது ஜவுளி உற்பத்தி ஆகும். கலிகோக்கள் மற்றும் மஸ்லின்கள் ஆகியவற்றை உற்பத்தி செய்த பஞ்சு ஜவுளி உற்பத்தி துறையே இதில் பிரதானமாக இருந்தது. இந்த ஆடைகள் சாயமிடப்படாமலும் மற்றும் பல்வேறு வண்ணங்களிலும் கிடைத்தன. முகலாயப் பேரரசின் சர்வதேச வணிகத்தின் பெரும் பகுதிக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தது நெசவுத் தொழிற்சாலைகளும். 18 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உலக ஜவுளி வர்த்தகத்தில் இந்தியா 25% பங்கை கொண்டிருந்தது. இந்திய பருத்தி ஆடைகளே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் உலக வணிகத்தில் மிக முக்கியமான உற்பத்திப் பொருட்களாக இருந்தன. அமெரிக்கா முதல் ஜப்பான் வரை உலகெங்கிலும் இந்த ஆடைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. 18ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்திய துணைக்கண்டம், தென்கிழக்கு ஆசியா, ஐரோப்பா, அமெரிக்க கண்டங்கள், ஆப்பிரிக்கா மற்றும் மத்திய கிழக்கு ஆகிய பகுதிகள் முழுவதும் முகலாய இந்திய ஆடைகள் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன. பஞ்சு உற்பத்தி செய்வதில் மிக முக்கியமான மையமாக இருந்தது வங்காள மாகாணம் ஆகும். குறிப்பாக அதன் தலைநகரான டாக்காவை சுற்றியிருந்த பகுதிகளில் பஞ்சு அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டது.

டச்சுக்காரர்கள் ஆசியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்ததில் 50%க்கும் மேற்பட்ட ஜவுளி ஆடைகள் மற்றும் 80% பட்டு ஆடைகள் வங்காளத்தில் இருந்தே இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. வங்காள பட்டு மற்றும் பருத்தி ஆடைகள் ஐரோப்பா, இந்தோனேசியா மற்றும் ஜப்பான் ஆகிய இடங்களுக்கு பெருமளவில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. டாக்காவில் தயாரிக்கப்பட்ட வங்காள மஸ்லின் ஆடைகள் நடு ஆசியாவில் விற்பனை செய்யப்பட்டன. அங்கு இவை டாக்கா ஜவுளிகள் என்று அழைக்கப்பட்டன. இந்தியப் பெருங்கடல் வணிகத்தில் நூற்றாண்டுகளாக ஆதிக்கம் செலுத்திய இந்திய ஜவுளிகள், அட்லாண்டிக் பெருங்கடல் வணிகத்திலும் விற்பனையாயின. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மேற்கு ஆப்பிரிக்க வணிகத்தில் 38% ஐ இந்திய ஜவுளிகள் கொண்டிருந்தன. இந்திய கலிகோ ஆடைகள் ஐரோப்பாவில் முக்கிய பொருளாக இருந்த சமயத்தில், இங்கிலாந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தெற்கு ஐரோப்பாவுடன் செய்த வணிகத்தில் 20% இந்திய ஜவுளிகளாக இருந்தன.

திருகு பற்சக்கர இயக்கி உருளை பருத்தி அரவை ஆலையானது 13-14 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தில்லி சுல்தானக சகாப்தத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்டது. இது முகலாய பேரரசில் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் பயன்பாட்டுக்கு வந்தது.^[82] இது இந்தியாவில் இன்று வரை பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. மற்றொரு கண்டுபிடிப்பாக, பருத்தி அரவை ஆலையில் நழுவி வணரி இயங்கமைவானது தில்லி சுல்தானகத்தின் கடைசி காலம் அல்லது முகலாயப் பேரரசின் ஆரம்ப காலத்தில் இந்தியாவில் முதன்முதலாக இணைக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் பஞ்சு உற்பத்தியானது பெரும்பாலும் கிராமங்களில் நூற்கப்பட்டிருக்கலாம். பிறகு அவை நூல் உருண்டைகளாக பட்டணங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு துணிகள் நெய்யப்பட்டன. நூற்புச் சக்கரத்தின் பரவலுக்கு பிறகு பஞ்சு ஆடை உற்பத்தியானது முன்னேற்றம் அடைந்தது. நூற்புச் சக்கரமானது முகலாய சகாப்தத்திற்கு சற்றே முன்னர் இந்தியாவில் பரவியது. இதன் காரணமாக நூல் உருண்டைகளின் விலை குறைந்தது. இது பருத்திக்கான தேவை அதிகமாக உதவி புரிந்தது. நூற்புச் சக்கரத்தின் பரவல், மற்றும் உருளை பருத்தி அரவை ஆலையில் திருகு பற்சக்கர இயக்கி மற்றும் நழுவி வணரி இயங்கமைவு பிடி

ஆகியவற்றின் இணைப்பு காரணமாக முகலாய சகாப்தத்தின் போது இந்திய பருத்தி ஆடை உற்பத்தியானது பெருமளவு அதிகரித்தது.

கப்பல் கட்டுமானத் துறை

முகலாய இந்தியா ஒரு பெரிய கப்பல் கட்டுமான தொழில் துறையை கொண்டிருந்தது. இந்தத் துறையும் பெரும்பாலும் வங்காள மாகாணத்தை மையமாகக் கொண்டதான் அமைந்திருந்தது. பொருளாதார வரலாற்றாளர் இந்திரஜித் ரேயின் மதிப்பீடுகளின் படி 16 மற்றும் 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வங்காளத்தின் கப்பல் கட்டுமான துறையின் உற்பத்தி அளவானது வருடத்திற்கு 2,23,250 டன்களாக இருந்தது. அதேநேரத்தில் 1769 முதல் 1771 வரை வட அமெரிக்காவில் இருந்த பிரிட்டனின் 19 காலனிகளும் மொத்தமாக சேர்ந்து 23,061 டன்களையே உற்பத்தி செய்தன. மேலும் அவர் வங்காளத்தின் கப்பல் பழுதுபார்க்கும் நுட்பமானது பெரும் அளவிற்கு முன்னேறி இருந்ததாகக் கூறுகிறார்.

இந்திய கப்பல் கட்டுமானம், குறிப்பாக வங்காள கப்பல் கட்டுமானமானது அந்நேரத்தில் இருந்த ஐரோப்பிய கப்பல் கட்டுமானத் துறையை விட முன்னேறி இருந்தது. அந்த நேரத்தில் இந்தியர்கள் ஐரோப்பிய நிறுவனங்களுக்கு கப்பல்களை விற்றுக் கொண்டிருந்தனர். கப்பல் கட்டுமானத்தில் ஒரு முக்கியமான கண்டுபிடிப்பாக இருந்தது வங்காள நெல் கப்பல்களில் ஃப்ளஸ் அடுக்கு வடிவமைப்பை அறிமுகப்படுத்தியதாகும். பாரம்பரிய ஐரோப்பிய கப்பல்கள் படி அடுக்கு வடிவமைப்பை கொண்டிருந்தன. ஐரோப்பிய கப்பல்களை விட இந்தியக் கப்பல்கள் வலிமையானதாகவும் மற்றும் கசியும் தன்மை மிகவும் குறைவானதாகவும் இருந்தன. 1760 களில் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய நிறுவனம் வங்காள நெல் கப்பல்களில் இருந்த ஃப்ளஸ் அடுக்கு வடிவமைப்பை தங்களது கப்பல்களிலும் பயன்படுத்த ஆரம்பித்தது. இதன் காரணமாக தொழில் புரட்சியின் போது ஐரோப்பிய கப்பல்களின் வலிமையும் கடலில் செல்லும் தன்மையும் அதிகரித்தது.

மக்கள் தொகை

முகலாயப் பேரரசின் கீழ் இந்தியாவின் மக்கள் தொகை பெருக்கமானது அதிகரித்தது. அதுவரை இந்தியா கண்டிராத பொருளாதார மற்றும் மக்கள் தொகை அதிகரிப்பு காரணமாக இந்திய மக்கள் தொகையானது 60% முதல் 253% வரை 1500 முதல் 1700 வரையிலான 200 ஆண்டுகளில் அதிகரித்தது. முகலாய சகாப்தத்திற்கு முன்னர் இந்திய வரலாற்றிலேயே எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு இந்திய மக்கள் தொகையானது முகலாய சகாப்தத்தின் போது அதிகப்படியான வேகத்தில் வளர்ந்தது. மக்கள் தொகை அதிகரிப்பானது முகலாய விவசாய சீர்திருத்தங்கள் மூலம் விவசாய உற்பத்தி அதிகரித்ததால் நிகழ்ந்தது. அவுரங்கசீப்பின் ஆட்சிக் காலத்தின் போது முகலாயப் பேரரசில் 4,55,698 கிராமங்கள் இருந்தன.

நகரமயமாக்கல்

நகரங்கள் மற்றும் பட்டணங்கள் முகலாயப் பேரரசின் காலத்தில் செழித்து வளர்ந்தன. முகலாயப் பேரரசில் நடந்த நகரமயமாக்கலானது அக்காலத்தை ஒப்பிடும்போது அதிகமாக இருந்தது. முகலாயப் பேரரசின் 15% மக்கள் நகர்ப்புறங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். இந்த சதவீதமானது அந்த நேரத்தில் ஐரோப்பிய நகர்ப்புற மக்கள் சதவீதத்தை விட அதிகமாகும். மேலும் இந்த

சதவீதமானது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு பிரித்தானிய இந்தியாவை விட அதிகமாகும்; ஐரோப்பாவில் நகரமயமாக்கலானது 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை 15% ஐ எட்ட வில்லை.

அக்பரது ஆட்சியின் கீழ் கி.பி. 1600 இல் முகலாயப் பேரரசின் நகர்ப்புற மக்கள் தொகையானது 1.7 கோடி வரை இருந்தது. இது பேரரசின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 15% ஆகும். அந்நேரத்தில் ஐரோப்பாவின் மொத்த நகர்புற மக்கள் தொகையை விட இந்த எண்ணிக்கை அதிகமாகும். ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகும் கூட 1700 இல் இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து மற்றும் வேல்சின் நகர்ப்புற மக்கள் தொகையானது அவற்றின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 13% ஐ எட்டவில்லை. 1800 இல் பிரித்தானிய இந்தியாவின் நகர்புற மக்கள் தொகையானது அதன் மொத்த மக்கள் தொகையில் 13%க்கும் குறைவாக இருந்தது. 1881 இல் இந்த சதவீதம் 9 ஆக குறைந்தது. இந்த இரண்டு சதவீதங்களுமே முகலாய சகாப்தத்தை விட குறைவாகவே இருந்தன. 1700 இல் முகலாய இந்தியாவின் நகர்ப்புற மக்கள் தொகையானது 2.3 கோடி ஆகும். அதே நேரத்தில் 1871 இல் பிரித்தானிய இந்தியாவின் நகர்ப்புற மக்கள் தொகையானது 2.23 கோடியே ஆகும்.

வரலாற்றாளர் நிஜாமுதீன் அகமதின் (1551-1621) கூற்றுப்படி அக்பரின் ஆட்சியின் கீழ் 120 பெரிய நகரங்கள் மற்றும் 3200 பட்டணங்கள் இருந்தன. இந்தியாவில் பல நகரங்கள் இரண்டரை இலட்சத்திலிருந்து ஐந்து லட்சம் வரை மக்கள் தொகையை கொண்டிருந்தன. அந்நேரத்தில் ஆக்ராவில் 8 லட்சம் மக்களும் இலாகூரில் 7 லட்சம் மக்களும் வசித்தனர். டாக்காவில் 10 லட்சம் மக்களும், மற்றும் டெல்லியில் 6 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்களும் வசித்தனர்.

நகரங்கள் பொருட்களை விற்பதற்கான சந்தைகளாக திகழ்ந்தன. பல்வேறு வகையான வியாபாரிகள், வர்த்தகர்கள், கடைக்காரர்கள், கைவினைஞர்கள், வட்டிக்காரர்கள், நெசவாளர்கள், கை தொழில் செய்பவர்கள், அதிகாரிகள் மற்றும் மத பிரமுகர்கள் ஆகியவர்களுக்கு தங்கும் இடங்களை நகரங்கள் வழங்கின. எனினும் குறிப்பிடப்படும் படியான நகரங்கள் உற்பத்தி அல்லது வர்த்தக மையங்களாக இல்லாமல் இராணுவ மற்றும் அரசியல் மையங்களாக திகழ்ந்தன.

கலாச்சாரம்

தெற்காசியாவின் வரலாற்றில் நவீன ஆரம்ப காலம் மற்றும் ஆரம்ப காலங்களில் முகலாயப் பேரரசானது உறுதியான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. இந்தியா, பாகிஸ்தான், வங்கதேசம் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளில் முகலாயப் பேரரசின் மரபானது கீழ்க்கண்ட கலாச்சார பங்களிப்புகளில் காணப்படுகிறது:

தெற்காசியாவில் இருந்த சிற்றரசர்களை முகலாயப் பேரரசின் மையப்படுத்தப்பட்ட ஏகாதிபத்திய ஆட்சியானது ஒருங்கிணைத்தது. இந்தியக் கலை உடன் பாரசீக கலை மற்றும் இலக்கியத்தை இணைத்தது.

தெற்காசிய, ஈரானிய மற்றும் நடு ஆசிய சமையல் முறைகளின் கலவையான முகலாய உணவுகளை உருவாக்கியது. மஸ்லின், பட்டு, ப்ரோகேட் மற்றும் வெல்வெட் ஆகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட துணிகளைக் கொண்டு முகலாய ஆடைகள், ஆபரணங்கள் மற்றும் ஃபேஷன் ஆகியவற்றை உருவாக்கியது. இந்திப் படங்களின் பேச்சு வழக்குப் மொழியான இந்துஸ்தானி மொழியை தரப்படுத்தியது. இதன் மூலம் இந்தி மற்றும் உருது ஆகிய மொழிகள் வளர்ந்தன.

முகலாய தோட்டங்கள் மூலம் நவீன ஈரானிய பாணியிலான தண்ணீர் அலங்காரங்கள் மற்றும் தோட்ட கலையை அறிமுகப்படுத்தியது. துருக்கிய குளியல் முறைகளை இந்தியத்

துணைக் கண்டத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தியது. முகலாய மற்றும் இந்திய கட்டடக் கலைகளை பரிணாமப்படுத்தி மெருகேற்றியது. இதன் மூலம் பிற்கால ராஜபுத்திர மற்றும் சீக்கிய அரண்மனை கட்டடக்கலையும் முன்னேற்றம் கண்டது. முகலாய கட்டடக்கலையின் புகழ்பெற்ற மைல் கல்லாக உள்ளது தாஜ் மஹால் ஆகும்.

பயில்வான் பாணியிலான இந்திய மல்யுத்தத்தை உருவாக்கியது. இது இந்திய மல்-யுத்தம் மற்றும் பாரசீக வர்சேஷ்-இ பஸ்டானி ஆகியவற்றின் கலவை ஆகும். மக்தப் பள்ளிக்கூடங்களை கட்டியது. அங்கு இளைஞர்களுக்கு குரான் மற்றும் பட்வா-இ-ஆலம்கிரி ஆகிய இஸ்லாமிய சட்டங்கள் உள்ளூர் மொழிகளில் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது. பாரம்பரிய இந்துஸ்தானி இசை, மற்றும் சிதார் போன்ற இசைக் கருவிகளை முன்னேற்றியது.

கட்டடக்கலை

முகலாயர்கள் இந்திய துணைக் கண்டத்திற்கு அவர்களது தனித்துவமான இந்தோ-பாரசீக முகலாய கட்டடக்கலையினை உருவாக்கியதன் மூலம் முக்கியமான பங்களிப்பை கொடுத்துள்ளனர். முகலாய சகாப்தத்தின் போது முஸ்லிம் பேரரசர்களால் பல்வேறு நினைவுச் சின்னங்கள் கட்டப்பட்டன. இதில் முக்கியமாக ஜாஜகானை பற்றி குறிப்பிடலாம். அவர் கட்டிய தாஜ்மஹால் யுனெஸ்கோ உலகப் பாரம்பரியக் களம் ஆகும். இது "இந்தியாவில் உள்ள முஸ்லிம் கலையின் ஆபரணமாகவும், உலக பாரம்பரியத்தின் எல்லோராலும் போற்றப்படுகின்ற தலைசிறந்த படைப்புகளில் ஒன்றாகவும் உள்ளது". இதை காண்பதற்கு மட்டுமே ஒரு வருடத்திற்கு 70 முதல் 80 லட்சம் பேர் வருகின்றனர். அரண்மனைகள், கல்லறைகள், தோட்டங்கள் மற்றும் கோட்டைகள் என இந்த அரச மரபினால் கட்டப்பட்ட கட்டடங்கள் இன்று ஆக்ரா, அவுரங்காபாத், தில்லி, டாக்கா, பத்தேப்பூர் சிக்ரி, ஜெய்ப்பூர், லாகூர், காபூல், சேக்குபுரா மற்றும், இந்தியா, பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் வங்கதேசம் ஆகிய நாடுகளின் பல்வேறு பிற நகரங்களில் நிற்கின்றன.

அலகு IV

மராட்டிய பேரரசின் தோற்றம்

மராட்டிய பேரரசு

மராட்டியப் பேரரசு அல்லது மராத்தியப் பேரரசு (*Maratha Empire*) தற்போதைய இந்தியாவின் தென்மேற்குப் பகுதியில் அமைந்திருந்தது. இதன் காலம் 1674 முதல் 1818 வரை. இந்த சாம்ராஜ்ஜியத்தின் கீழ் தெற்கு ஆசியாவின் பல பகுதிகள் 2.8 மில்லியன் சதுர கிமீ பரப்பளவிற்கு மேல் இருந்தன. சிவாஜியால் இந்தப் பேரரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. முகலாயப் பேரரசன் அவுரங்கசீப்பின் இறப்பை அடுத்து, பேரரசின் தளபதிகளான பேஷ்வாக்களால் விரிவாக்கப்பட்டது. 1761 இல் பானிபட் நகரில் ஆப்கானிய மன்னன் அகமது ஷா அப்தாலியுடன் இடம்பெற்ற மூன்றாம் பானிபட் போரில் மராத்தியர்கள் தோல்வியடைந்ததை அடுத்து, மராட்டிய பேரரசின் விரிவாக்கம் நிறுத்தப்பட்டது. இதன் பின்னர் இப்பேரரசு மராத்திய நாடுகளின் கூட்டமைப்பாகப் பிரிந்தது. பின்னர் 1817 – 1818 ஆண்டில் நடந்த மூன்றாம் ஆங்கிலேய மராட்டியப் போரில் மராத்திய கூட்டமைப்பு அரசுகள், பிரித்தானிய கிழக்கிந்தியக் கம்பனியிடம் வீழ்ந்தது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மராத்தியர்கள் சிவாஜியின் தலைமையில் ஒன்று கூடி, தற்கால மகாராட்டிராவில் வலிமையான இந்துப் பேரரசை நிறுவ, தக்காண சுல்தான்கள் மற்றும் தில்லி முகலாயர்களுடன் போரிட்டனர். ராய்கட் மலைக்கோட்டை மராத்திய அரசின் தலைநகராக விளங்கியது. சிவாஜியின் மகன் சத்திரபதி சாகுஜி, அவுரங்கசீப்பின் மறைவிற்குப் பின்னர், தில்லி சிறைக்காவலிலிருந்து விடுபட்டு ராய்கட் வந்தார். அப்போது மராத்தியப் பேரரசை வழி நடத்தி கொண்டிருந்த அவரது சித்தி தாராபாயை நீக்கி விட்டு, தானே மராத்திய மன்னராக முடிசூட்டி கொண்டு, பாலாஜி விஸ்வநாத் தனது முதலமைச்சராக நியமித்துக் கொண்டார்.

பேஷ்வா பாலாஜி விஸ்வநாத் மற்றும் அவரது வழித்தோன்றல்கள் மராத்தியப் பேரரசின் வளர்ச்சிக்கு உதவ துணை நின்றனர். மராத்தியப் பேரரசு உச்சகட்டத்தில் இருந்த போது, தெற்கே தமிழ்நாடு முதல் வடக்கே தற்கால பாகிஸ்தானின் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் வரையும்), கிழக்கில் தற்கால மேற்கு வங்காளம் மற்றும் அந்தமான் வரையிலும், மேற்கே குஜராத் மற்றும் இராஜஸ்தான் வரையிலும் பரவியிருந்தது.

1761இல் நடந்த மூன்றாம் பானிபட் போரில் மராத்தியப் படைகள் துராணிப் பேரரசின் அகமது ஷா துராணியின் படைகளிடம் தோல்வியுற்றதால், மராத்தியப் பேரரசின் வளர்ச்சி அத்துடன் நிறைவடைந்தது. இப்போர் நடந்த பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் பேஷ்வா முதலாம் மாதவராவ், வட இந்தியாவில் மீண்டும் மராத்தியப் பேரரசை நிலைநிறுத்தினார். முதலாம் மாதவராவ் காலத்தில் பெரிய மராத்தியப் பேரரசை, சிறிதளவு தன்னாட்சியுடைய பகுதிகளாகப் பிரித்து வலிமைமிக்க படைத்தலைவர்களால் மராத்திய சிற்றரசுகள் எனும் பெயரில் ஆளப்பட்டது. மராத்திய பேரரசின் பரோடா இராச்சியத்தை கெயிக்வாட்களும், மால்வா மற்றும் இந்தூர் இராச்சியத்தை ஒல்கர் வம்சத்தவர்களும், குவாலியர் இராச்சியத்தை சிந்தியாக்களும், நாக்பூரை போன்சலேக்களும், பவார் குலத்தினர் தார் இராச்சியம் மற்றும் தேவாஸ் இராச்சியங்களை ஆண்டனர்.

1775ல் புனேயில் நடந்த பேஷ்வாக்களின் வாரிசுரிமைப் போராட்டத்தில் கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆட்சியினர் தலையிட்டதின் பேரில் நடந்த முதலாம் ஆங்கிலேய-மராத்தியப் போரின் முடிவில் 17 மே 1782ல் ஆங்கிலேயர்களுக்கும், மராத்தியர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சல்பாய் ஒப்பந்தப்படி, சால்செட்டி தீவு மற்றும் பரூச் துறைமுகநகரங்கள் மீண்டும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு திருப்பி வழங்கப்பட்டது.

இந்தியாவின் மேற்கு கடற்கரைப் பரப்பின் பெரும் பகுதிகளைக் கொண்டிருந்த மராத்தியப் பேரரசின் கடற்படைத்தலைவரான கனோஜி ஆங்கரே போர்த்துகேயர் மற்றும் ஆங்கிலேயர் கடற்படைக்கு எதிராக போரிட்டார்.^[7] கடற்கரைப் பகுதிகளில் காவல் மேடைகள் அமைக்கப்பட்டு, பெரிய நீளமான பீரங்கித் தளங்கள் நிறுவப்பட்டது.

மராத்தியப் பேரரசர் சத்திரபதி சாகுஜி மற்றும் முதலாம் மாதவராவின் மறைவிற்குப் பின்னர் மராத்தியப் பேரரசு, தேசஸ்த பிராமண குல பேஷ்வாக்களின் தலைமையில் பல சிற்றரசுகளாக ஆளப்பட்டது.

சிவாஜி

போன்சலே எனும் சத்திரியக் குலத்தில் பிறந்த பேரரசர் சிவாஜி, தற்கால மகாராட்டிரா மாநிலத்தில் 1674ல் மராத்தியப் பேரரசை நிறுவினார். தக்கான சுல்தான் அடில் ஷாவிடமிருந்து மராத்தியப் பகுதிகளை விடுவித்து சுதந்திர இந்து மராத்திய நாட்டை நிறுவ உறுதி எடுத்துக் கொண்டார்).

மராத்தியப் பேரரசின் முதல் தலைநகராக ராய்கட் கோட்டை விளங்கியது. சிவாஜி தன் இராச்சியத்தை காத்துக் கொள்ள தொடர்ந்து முகலாயப் பேரரசு மற்றும் தக்கான சுல்தான்களின் படைகளும் மோதிக் கொண்டே இருந்தார். 1674ல் சிவாஜிக்கு, சத்திரபதி பட்டத்துடன் மராத்தியப் பேரரசின் பேரரசராக மணிமுடி சூட்டப்பட்டது.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் புவிப்பரப்பில் 4.1% பகுதியை, மராத்தியப் பேரரசில் சிவாஜி கொண்டு வந்தார். சிவாஜியின் மறைவின் போது மராத்தியப் பேரரசில் 300 கோட்டைகளும், 40,000 குதிரைப்படை வீரர்களும், 50,000 தரைப்படை வீரர்களும் மற்றும் அரபுக்கடல் பகுதியில் கப்பற்படையும் இருந்தது. சிவாஜியின் பேரன் சாகுஜியின் காலத்திலும், பேஷ்வாக்களின் ஆட்சிக்காலத்திலும் மராத்தியப் பேரரசு, அனைத்துத் துறைகளில் முழு வளர்ச்சியடைந்த பேரரசாக விளங்கியது.

சம்பாஜி

சிவாஜியின் இரண்டு மகன்கள் சம்பாஜி மற்றும் இராஜாராம் ஆவர். மூத்தவரான சம்பாஜி 1681ல் தன்னைத் தானே மராத்தியப் பேரரசராக அறிவித்துக் கொண்டார். சம்பாஜி கோவாவை ஆண்ட போர்ச்சுகீசியர்கள் களையும், மைசூர் மன்னர் சிக்க தேவராச உடையாரையும் வென்று பேரரசின் எல்லைகளை விரிவாக்கினார்.

சம்பாஜி, இராசபுத்திரர்களுடன் இணைந்து போரில் பிஜப்பூர் மற்றும் கோல்கொண்டா போன்ற தக்காண சுல்தான்களை வென்றார். 1689ல் அவுரங்கசீப்பின் படைத்தலைவர் முபாரக் 9கானால், சங்கமேஸ்வரர் எனுமிடத்தில் சில வீரர்களுடன் தங்கியிருந்த சம்பாஜியை, 1 பிப்ரவரி 1689ல் கைது செய்து, பகதூர்காட் எனுமிடத்தில் வைத்து 11 மார்ச் 1689ல் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

இராஜாராம் மற்றும் தாராபாய்

சம்பாஜியின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவரின் ஒன்று விட்ட தம்பியும், தாராபாயின் கணவனுமான சத்திரபதி இராஜாராம் மராத்தியப் பேரரசின் பேரரசராக பட்டம் சூட்டப்பட்டார். முகலாயர்கள் ராய்கட் கோட்டையைக் கைப்பற்றியதால், தமிழ்நாட்டின் செஞ்சிக் கோட்டையில் தங்கியவாறு, மராத்தியப் பேரரசை நிர்வகித்தார்.

பின்னர் முகலாயர்கள் கைப்பற்றிய கோட்டைகளை கொரில்லாத் தாக்குதல் மூலம் இராஜாராம் கைப்பற்றினார். 1697ல் இராஜாராம் விடுத்த நட்புறவு உடன்படிக்கையை அவுரங்கசீப் ஏற்கவில்லை. 1700ல் இராஜாராம் சிங்காத் எனுமிடத்தில் மறைந்தார். இராஜாராமின் விதவை மனைவி தாராபாய், தன் சிறு மகன் இரண்டாம் சிவாஜியின் பெயரில் மராத்திய பேரரசை நிர்வகித்தார்.

சாகுஜி

1707ல் அவுரங்கசீப்பின் மரணித்திற்குப் பின் சம்பாஜியின் மகனும், சிவாஜியின் பேரனுமான சாகுஜியை, தில்லியின் புதிய முகலாயப் பேரரசர் முதலாம் பகதூர் ஷா, சில நிபந்தனைகளின் கீழ், தில்லி சிறையிலிருந்து விடுவித்தார்.

தில்லி சிறையிலிருந்து மீண்டு வந்த சாகுஜி, தன் சித்தி தாராபாய் மற்றும் அவரது இரண்டாம் சிவாஜியையும் ஆட்சி அதிகாரத்திலிருந்து நீக்கி விட்டு, தன்னை மராத்தியப் பேரரசின் சத்திரபதியாக முடிசூட்டிக் கொண்டார்.^[13] மராத்தியப் பேரரசு நன்கு வளர்ச்சி கண்ட நிலையில், சில நிபந்தனைகளின் படி தில்லி சிறையில் இருந்த சாகுஜியின் தாய் 1719ல் விடுவிக்கப்பட்டார்.

பாலாஜி விஸ்வநாத் என்பவரை மராத்தியப் பேரரசர் சாகுஜி தனது முதலமைச்சராக நியமித்துக் கொண்டார்.^[14] சாகுஜியின் ஆட்சிக் காலத்தில் மராத்தியப் பேரரசு, கிழக்கில் தற்கால மேற்கு வங்காளம் வரை விரிவாக்கம் பெற்றது.

மராத்திய பிரதம அமைச்சரும், தலைமைப் படைத்தலைவருமான பேஷ்வா பாஜிராவ், மேற்கு இந்தியப் பகுதிகளை வென்றார். பாஜிராவ் மற்றும் அவரது படைத்தலைவர்களான பேஷ்வா குலத்தின் கிளைக் குலங்களான பவார், ஹோல்கர், கெயிக்வாட் மற்றும் சிந்தியா குலத்தினர் ஆகியோர் இந்தூர், குவாலியர், பரோடா பகுதிகளை கைப்பற்றி ஆண்டனர்.

பேஷ்வாக்களின் காலம்

மராத்திய பேரரசின் படைத்துறைகளை நிர்வகித்த சித்பவன் பட் பிராமண குலத்தை சேர்ந்த பேஷ்வாக்கள், பின்னாளில் சாகுஜியின் காலத்திற்குப் பின்னர் மராத்தியப் பேரரசர்களை கைப்பாவையாக வைத்துக் கொண்டு ஆட்சி நிர்வாகத்தை நேரடியாக நடத்தினர். பேஷ்வாக்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் மராத்தியப் பேரரசு, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் பெரும் பகுதிகளை கைப்பற்றி செல்வாக்குடன் விளங்கியது.

பாலாஜி விஸ்வநாத்

1713ல் மராத்திய பேரரசர் சாகுஜி, பாலாஜி விஸ்வநாத்தை பேஷ்வா ஆக நியமித்தார். கனோஜி ஆங்கரேவுடன், பேஷ்வா பாலாஜி விஸ்வநாத் லோணாவ்ளா எனுமிடத்தில் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, கனோஜி ஆங்கரேவை மராத்தியப் பேரரசின் தலைமைக் கப்பற்படைத் தலைவராக நியமித்தார். பாலாஜி விஸ்வநாத் தலைமையில் 1719ல் மராத்தியப் படைகள், சையத் ஹுசைன் அலியுடன், தில்லி நோக்கிப் படையெடுத்து, முகலாயப் பேரரசை அடியோடு அகற்றினர்.

முதலாம் பாஜிராவ்

1720ல் பாலாஜி விஸ்வநாத் இறப்பிற்குப் பின்னர் அவரது மகன் பாஜிராவ் மராத்தியப் பேஷ்வாவாக, மராத்தியப் பேரரசர் சாகுஜி நியமித்தார். பாஜிராவ் 1720-1740 வரை மராத்தியப் பேரரசை புதிய இந்தியப் பகுதிகளில் 3 முதல் 30% வரை விரிவாக்கம் செய்தார். ஏப்ரல் 1740ல் மறைந்த பாஜிராவ், தனது இறப்பிற்கு முன்னர் 41 போர்க்களங்களைக் கண்டவர். எப்போர்களத்திலும் தோல்வியை கண்டிராதவர்.

நாசிக் நகரத்தின் அருகே பால்க்கேத் எனுமிடத்தில் ஐதராபாத் நிஜாமிற்கும், பாஜிராவுக்கும் இடையே 28 பிப்ரவரி 1728ல் நடைபெற்ற போரில் மராத்தியப் படைகள் நிஜாமின் படைகளை வென்றது. இப்போர் மராத்தியர்களின் போர்த் தந்திரங்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். முதலாம் பாஜிராவ் தலைமையில் 1737ல் நடைபெற்ற தில்லிப் போரில், மராத்தியப் பேரரசின் படைகள் தில்லியின் நகர்புறங்களில் மின்னலடி தாக்குதல்கள் நடத்தியது. போபால் போரில் மராத்தியர்களிடம் இழந்த ஐதராபாத் பகுதிகளை, முகலாயர்களின் உதவியுடன் மீண்டும் சுல்தான் நிஜாம் மீட்டார். பின்னர் முகலாயர்களை வென்ற மராத்தியர்கள், ஒரு உடன்படிக்கையின் மூலம் மால்வா பகுதியை பெற்றனர். மராத்தியர்களுக்கும், போர்த்துகேயர்களுக்கும் மும்பைக்கு வடக்கில் 50 கி மீ தொலைவில் உள்ள *வசாய்* எனுமிடத்தில் நடைபெற்ற போரில் மராத்தியர்கள் பெரும் வெற்றி பெற்றனர்.

பாலாஜி பாஜி ராவ்

பாஜிராவின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவரது மகன் பாலாஜி பாஜி ராவை மராத்தியப் பேரரசின் பேஷ்வாவாக, மராத்தியப் பேரரசர் சத்திரபதி சாகுஜி நியமித்தார். 1740ல் பாலாஜி பாஜி ராவ் தலைமையிலான மராத்தியப் படைகள், ஆற்காடு நவாப் தோஸ்த் அலி காளை தமலச்சேரிப் போரில் வென்று, ஆற்காட்டைக் கைப்பற்றிதன் மூலம் மராத்தியர்கள் தமிழ்நாட்டில் காலான்றினர். 14 மார்ச் 1741ல் மராத்தியர்கள் திருச்சிராப்பள்ளியைக் கைப்பற்றி, சந்தா சாகிப் மற்றும் அவரது மகனை கைது செய்து நாக்பூர் சிறையில் அடைத்தனர். கர்நாடகம் மற்றும் தமிழ்நாட்டின் மையப்பகுதிகளை கைப்பற்றிய மராத்தியப் படைத்தலைவர் பாலாஜி பாஜி ராவ், 1741 முதல் 1748 முடிய நடத்திய வங்காளப் போரின் இறுதியில் தற்கால மேற்கு வங்காளம், பிகார் மற்றும் ஒடிசா பகுதிகளை, முகலாய ஆளுநரிடமிருந்து கைப்பற்றி மராத்திய பேரரசுடன் இணைத்தார்.

வங்காள நவாப் அலிவர்த்தி கான், 1751ல் மராத்தியப் படைத்தலைவர் பாலாஜி பாஜி ராவுடன் அமைதி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, சுவர்ணரேகா ஆறு வரையிலுள்ள கட்டக் பகுதிகளை விட்டுக் கொடுத்ததுடன், ரூபாய் 1.2 மில்லியன் ஆண்டுதோறும் மராத்தியப் பேரரசுக்கு கப்பம் செலுத்த ஒப்புக் கொண்டார். பாலாஜி பாஜி ராவ் காலத்தில் இராஜபுதனமும் மராத்தியப் பேரரசில் இணைக்கப்பட்டது.

ஆப்கானிஸ்தான் மீதான படையெடுப்புகள்

1756ல் முகலாயப் பேரரசின் தலைநகரம் தில்லியை அகமது ஷா துரானி தலைமையிலான ஆப்கானியப் படைகள் கைப்பற்றிய போது, பேஷ்வா இரகுநாதராவ் தலைமையிலான மராத்தியப் படைகள், ஆகஸ்டு 1757ல் ஆப்கானியப் படைகளை வென்று தில்லியைக் கைப்பற்றினர். 1757ல் நடந்த தில்லிப் போரின் விளைவாக, மராத்தியப் பேரரசு வடக்கு மற்றும் மேற்கு இந்தியாவை கைப்பற்றுவதற்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. 8 மே 1758ல் நடைபெற்ற அட்டோக் போருக்குப் பின்னர் மராத்தியப் படைகள், ஆப்கானியர்களிடமிருந்து பெஷாவரைக் கைப்பற்றினர்.

தில்லி மற்றும் ரோகில்கண்ட் மீதான படையெடுப்புகள்

மூன்றாம் பானிபட் போருக்கு முன்னர் மராத்தியப் படைகள், தில்லி செங்கோட்டையில் உள்ள முகலாயப் பேரரசர்களின் அரசவைக்களமான திவானி காஸை சூறையாடினர். 1750ல் தற்கால உத்தரப்பிரதேசத்தின் ரோகில்கண்ட் பகுதிகளை மராத்தியப் படைகள் கைப்பற்றியது.

மூன்றாம் பானிபட் போர்

ஆப்கானிய மன்னர் அகமது ஷா துரானி தலைமையிலான பெரும் படைகளை எதிர்கொள்ள, 14 ஜனவரி 1761ல் மராத்திய தலைமைப்படைத்தலைவர் சதாசிவராவ் பாகு தலைமையிலான, மராத்தியப் படைகள் ஹோல்கர், சிந்தியா, கெயிக்வாட், பவார் போன்ற தளபதிகள் முன்னின்று பானிபட் போரை எதிர்கொண்டனர். இப்போரில் சீக்கிய, இராஜபுத்திர மற்றும் ஜாட் இனப் படைகள் மராத்தியர்களுக்கு உதவ இல்லை என்பதாலும், ஆப்கானிய ரோகில்காக்களும், மற்றும் அவத் நவாப்பும் அகமது ஷா துரானிக்கு உதவியதாலும், மராத்தியப் படைகள் மூன்றாம் பானிபட் போரில் மராத்தியர்கள் தோற்க நேரிட்டது. போரில் வெற்றி பெற்ற ஆப்கானியர்களுக்கு, பஞ்சாப், சம்மு காசுமீர் மற்றும் கங்கைச் சமவெளி பகுதிகளை மராத்தியர்கள் விட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது.

முதலாம் மாதவராவ்

மாதவராவ் மராத்தியப் பேரரசின் நான்காம் பேஷ்வாவாக பதவி ஏற்றார். இவரது தலைமையில் மராத்தியப் பேரரசின் மீட்டெழுச்சி காலமாக அமைந்தது. இவரது ஆட்சிக்காலத்தில் ஐதராபாத் நிசாம் மற்றும் மைசூர் அரசுகள், மராத்தியர்களுக்கு பணிந்தது. மூன்றாம் பானிபட் போருக்கு முன் வரை வட இந்தியாவின் பெரும் பகுதிகள் மராத்தியப் பேரரசின் கீழ் வந்தன. மூன்றாம் பானிபட் போரில் மராத்தியர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெருந்தோல்வியால், மராத்தியப் பேரரசை மேலும் விரிவாக்கம் செய்ய இயலாததால் பேரரசுக்கு பெரும் பின்னடைவாகவே கருதப்பட்டது.

மராத்திய கூட்டமைப்பு சகாப்தம்

மராத்தியப் பேரரசின் பேஷ்வா மாதவராவ், மராத்தியப் பேரரசின் சிவாஜியின் போன்சலே குடும்பத்தினர்களுக்கும், பெரும் படைத்தலைவர்களுக்கும், பேரரசின் சில பகுதிகளை சிறிது தன்னாட்சியுடன் ஆள அனுமதித்தார். அவைகள்:

போன்சுலேக்களின் நாக்குர் அரசு, சதாரா அரசு, அக்கல்கோட் அரசு, கோல்ஹாப்பூர் அரசு, கெயிக்வாட்டுக்களின் பரோடா அரசு, ஹோல்கரின் இந்தூர் அரசு, சிந்தியாக்களின் குவாலியர் அரசு மற்றும் மால்வா, பவார்களின் தேவாஸ் மற்றும் தார் இராச்சியம்

முக்கிய நிகழ்வுகள்

மூன்றாம் பாணிபட் போருக்குப் பின்னர், மல்கர் ராவ் ஓல்கர், 1761ல் இராசபுத்திரர்களை ஒடுக்கி இராஜஸ்தானில் மீண்டும் மராத்தியர்களின் ஆளுமையை உயர்த்தினார். குவாலியர் இராச்சியத்தின் மன்னர் மாதவராவ் சிந்தியா, ஜாட் மக்களையும், ஆப்கானிய ரோகில்லாக்களையும் வென்று, தில்லியை முப்பது ஆண்டுகளாக கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்தார். மேலும் தற்கால அரியானாவையும் கைப்பற்றினார். முதலாம் மாதவராவ் கிருஷ்ணா ஆற்றைக் கடந்து சென்று, 1767ல் மைசூரின் ஐதர் அலியை வென்று, அவரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த கேளடி நாயக்கர்களின் இறுதி பட்டத்து இராணியை மீட்டார், 1771ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் தில்லியை மீட்டு, இரண்டாம் ஷா ஆலம் என்பவரை, முகலாயர்களின் பொம்மை மன்னராக, மராத்தியர்களால் நியமிக்கப்பட்டார். தில்லியை தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் எடுத்துக் கொண்ட மராத்தியர்கள், மூன்றாம் பாணிபட் போரில் தங்களை எதிர்த்த ஆப்கானிய ரோகில்லாக்கள் வாழ்ந்த ரோகில்லகண்ட் பகுதி மீது, 1772ல் பெரும்படை எடுத்து வென்று, அரசு குடும்பத்தினர்களை சிறை பிடித்தனர். துக்கோஜிராவ் ஹோல்கர் தலைமையிலான மராத்தியப் படைகள், 1787ல் கர்நாடகா நவாப், திப்பு சுல்தானை வென்றது. இதனால் மராத்தியப் பேரரசு துங்கபத்திரை ஆறு வரை விரிவாக்கப்பட்டது. ஜாட் தலைவர் சத்தர் சிங்கிடம் இருந்த குவாலியர் கோட்டையை 1783ல் கைப்பற்றி, மராத்திய தளபதி காந்தாராவ் என்பவரை குவாலியரின் ஆளுநராக நியமித்தார். 1778ல் ஆப்கானிய ரோகில்லா தலைவர் குலாம் காதிர், இஸ்மாயில் பெக் கூட்டாளிகள், பெயரளவில் முகலாயப் பேரரசராக இருந்த இரண்டாம் ஷா ஆலமின் கண்களை பிடுங்கி தில்லியை கைப்பற்றினார். மராத்திய பேஷ்வா மாதவராவ் மீண்டும் தில்லியை தாக்கி ஆப்கானிய தலைவர் குலாம் காதிர் வென்று, மீண்டும் இரண்டாம் ஷா ஆலமை தில்லிப் பேரரசராக நியமித்து, தன்னை தில்லியின் காப்பாளராக அறிவித்துக் கொண்டார். ஜெய்ப்பூர் மற்றும் ஜோத்பூர் இராச்சியங்களை, பதான் போரில் மராத்தியப் பேரரசின் பேஷ்வா மாதவராவின் படைகள் வென்றனர். மராத்தியர்கள் ஐதராபாத் நிசாம் இராஜ்ஜியத்தை கர்தாபோரில் வென்றனர்.

பிரித்தானியர்களின் படையெடுப்புகள்

முதலாம் ஆங்கிலேய-மராத்தியப் போர் - 1775-1782 காலகட்டத்தில் நடைபெற்றது. மராட்டியப் பேரரசின் வாரிசுக்கான பிணக்கில், ஒரு தரப்பு கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் உதவியை நாடியதால் இப்போர் மூண்டது. ஏழாண்டுகள் தொடர் சண்டைகளுக்குப்பின் சல்பாய் ஒப்பந்தத்தின் மூலம் முடிவுக்கு வந்தது. பின்னர் இரு தரப்புகளும் மைசூர் அரசுக்கு எதிராக ஓர் அணியில்

இணைந்தன. இரண்டாம் ஆங்கிலேய மராத்தியப் போர் - 1803-05 இல் நடைபெற்றது. மராட்டியப் பேரரசின் அரசர்களிடையே ஏற்பட்ட மோதலில் தலையிட்ட கிழக்கிந்தியக் கம்பனியின் படைகள் மராட்டியப் படைகளை வென்றன. பேரரசின் பல பகுதிகள் கம்பனியில் கட்டுப்பாட்டில் வந்தன. மூன்றாம் ஆங்கிலேய-மராட்டியப் போர் - 1817-18 ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்றது. இதில் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் பெருவெற்றி பெற்றதால் மராத்திய அரசுகள் கம்பனி ஆட்சிக்கு அடங்கிய சுதேச சமஸ்தானங்களாக மாறின.

மராத்தியப் பேரரசின் நிர்வாகம்

அஷ்ட பிரதான் எனும் அமைச்சரவை

மத்தியப் பேரரசில் அஷ்ட பிரதான் எனும் எட்டு அமைச்சர்கள் கொண்ட அமைச்சரவைக் குழு பேரரசின் நிர்வாகத்தை கண்காணித்தது. அவைகள்:

பேஷ்வா (பிரதம அமைச்சர்)

1. சர்-இ-நபெளத் (Sar-i-nabuat) (இராணுவத் துறை அமைச்சர்)
2. நியாயாதீஷ் (Nayyadhish) (நீதித் துறை அமைச்சர்)
3. அமாத்தியா அல்லது மசும்தார் (Amatya or Mazumdar) (நிதித் துறை அமைச்சர்)
4. வாகியா-நவீஸ் (உள்துறை அமைச்சர்)
5. சமந்த் அல்லது தபீர் (Samant or Dabir) (வெளியுறவுத் துறை அமைச்சர்)
6. சச்சீவ் (அரசின் சார்பாக கடிதப் போக்குவரத்து அமைச்சர்) (official correspondence)
7. பண்டிட் ராவ் (அரசவை புரோகிதர்)

அஷ்ட பிரதான அமைச்சர்களுக்கு உதவியாக கீழ்க்கண்ட எட்டு அதிகாரிகள் செயல்படுவர். அவர்கள்: ஜம்தார், போட்னீஸ், திவான், மசும்தார், டபர்தார், பட்னாவீஸ், சிட்னீஸ் மற்றும் கர்கானி ஆவார்.

விதிக்கப்பட்ட வரிகள்

சௌத் வரி

சிவாஜி தனது இராஜ்யத்திற்கு அந்நியமாக இருந்த பகுதிகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட வரி. இது மக்களால் தக்கானாம் அல்லது முகலாய பேரரசு வழங்கப்பட்ட வரியின் நான்கில் ஒரு பங்கு ஆகும். மராத்திய அரசுக்கு சௌத் வரி செலுத்துபவர்களின் பகுதிகளை மராட்டிய வீரர்கள் கைப்பற்ற மாட்டார்கள் என்ற உறுதியின் பேரில் வசூலிக்கும் வரியாகும்.

சர்தேஷ்முகி வரி

சர்தேஷ்முகி வரி என்றால் மராட்டிய மன்னரை தங்களது சர்தேஷ்முகு என அங்கீகரித்தற்கு அடையாளமாக கிராமங்கள் அல்லது நகரத்தின் மொத்த மக்கள் தொகைக்கு விதிக்கப்பட்ட நிலையான நில வருவாயில் பத்தில் ஒரு பங்கு ஆகும்.

அலகு – V

ஐரோப்பியர் இந்தியாவிற்கு வருகை

ஐரோப்பியர் வருகை

இந்தியாவிற்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இடையே பழங்காலம் முதல் வாணிபம் நடைபெற்று வருகிறது. வாணிபம் மேற்கொள்ள வந்த ஐரோப்பியர்கள் பின்பு இந்திய அரசியலிலும் ஈடுபட்டு இந்தியர்களை ஆரம்பித்தனர். ஐரோப்பா கண்டத்தில் இருந்து கடல் வழி பயணம் மேற்கொண்டு இந்தியா வந்தவர்களாவர். 1453 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கு ஐரோப்பியர்கள் நிலவழி மூலமாக வந்தார்கள். முதலில் வந்தவர்கள் போர்ச்சுகீசியர்கள் ஆவார்கள். போர்ச்சுகீசிய இளவரசர் "மாலுமி ஹென்றி" என்று அழைக்கப்படுகிறார். போர்த்துகீசிய மாலுமி என்பவர் பார்த்தலோமியா டயஸ் தென் அமெரிக்காவின் தெற்கு முனையை அடைந்தார். இவரை மன்னர் இரண்டாம் ஜான் ஆதரித்தார்.

வாஸ்கோடாகாமா இந்தியாவிற்கு வருகை:

கிபி 1498 ஆம் ஆண்டு கள்ளிக்கோட்டை அடைந்தார். வாஸ்கோடாகாமா என்பவர் கடல்வழிப் பின்பற்றி பதிமூன்று கப்பல்களில் சில நூறு வீரர்களுடன் 1500 ஆம் ஆண்டு கள்ளிக்கோட்டை அடைந்தார்.

ஐரோப்பியர் வருகைக்கான காரணங்கள்.

ஐரோப்பா கண்டத்தை சேர்ந்தவர்கள் இந்தியாவில் விளையும் வாசனை பொருட்கள் ஆகிய மிளகு லவங்கம் ஏலம் இஞ்சி போன்றவைகளில் பெருமைகளை அறிந்திரந்தனர். கிபி பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் வந்த ஐரோப்பியர்கள் முதலில் வாணிகத்தை பரப்பும் எண்ணத்திலேயே வந்தார்கள். பின்பு அவர்கள் தமிழகத்தை ஆண்டு வந்த மன்னர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்று தமிழகத்தில் தங்களது கிருத்துவ மதத்தை பரப்பினார். முதலில் சில மன்னர்கள் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தாலும் மங்கம்மாள் போன்றவர்கள் நல்லிணக்கத்தோடு ஐரோப்பியரின் மதக் கொள்கைகளை கண்டு கொள்ளாமல் விட்டு விட்டனர். இதனால் பதிகிசு ஸ்பெயின் போன்ற இடங்களிலிருந்து வந்த கிருத்துவ பாதிரியார்கள் தமிழகத்தின் கடலோரப் பகுதியில் தங்கி தமிழ் மக்களோடு மக்களாக இணைந்து வாழ்ந்து சிறிதுசிறிதாக கிருத்துவ மதத்தை பரப்பினர். இவ்வாறு மதிப்பினை பரப்பும் வேலையில் சிறுசிறு காரணங்களுக்காக ஏற்பட்ட சண்டை சச்சரவுகளில் ஈடுபட்டு பொருளுதவி ஆள்வது போன்றவைகளை கொடுத்து தங்களுடைய மேலாண்மையை நிலைநாட்ட ஆரம்பித்தனர்.

ஐரோப்பியர்கள் வருகை வாணிபத் தொடர்பு.

இந்தியாவிற்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இடையே மிகப் பழங்காலம் தொட்டே வாணிபத் தொடர்பு இருந்துள்ளது. இந்த தொடர்பு அலெக்சாண்டர் வருகையால் மேலும் வலுவடைந்துள்ளது. இந்திய பொருள்களான பட்டு நறுமண பொருட்கள் மற்றும் மஸ்லின் கைத்தறி ஆடைகளுக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் நல்ல தேவை காணப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவில் இருந்து மிளகு மிளகாய்

பட்டை இஞ்சி தேங்காய் சர்க்கரை சாயப் பொருட்கள் போன்றவை ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி ஆகியுள்ளன. இந்த ஏற்றுமதி பொருட்கள் மூன்று விதமான வழித்தடங்கள் மூலம் ஏற்றுமதி ஆகியுள்ளன.

1. ஆப்கானிஸ்தான் மத்திய ஆசியா மற்றும் காஸ்பியன் கடல் வழியாக கருங்கடல் தரைப்பகுதி வரை ஒரு வழித்தடத்தை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
2. பாரசீகம் மற்றும் சிறிய வழியாக மத்திய தரைக்கடல் பகுதியில் அமைந்துள்ள அலெக்சாண்ட்ரியா வரையில் ஒரு வழித்தடத்தை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
3. அரபிக்கடல் பாரசீக வளைகுடா மற்றும் செங்கடல் வழியாக கடல்மார்க்கமாக மூணாவது வழித்தடத்தை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

கிபி 1453 ஆம் ஆண்டு ஆட்டோ மானிய துருக்கியர்கள் கான்ஸ்டாண்டிநோபிள் நகரத்தை கைப்பற்றி ஐரோப்பிய வணிகர்களுக்கு இடையூறு தந்துள்ளனர். அவர்களின் வாணிபத்திற்கு தடை விதித்தனர். ஐரோப்பியர்கள் படையெடுப்பின் விளைவாக மற்ற இரண்டு வழித்தடங்களும் கிபி எட்டாம் நூற்றாண்டில் தடைபட்டு உள்ளன. எனவே ஐரோப்பியர்கள் இந்திய பொருட்கள் இன்றி அவதியுற்றுள்ளனர். எப்படியாவது இந்திய பொருட்களை பெற வேண்டும் என்ற புதிய முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். 1498 ஆம் ஆண்டு வாஸ்கோடகாமா நன்னம்பிக்கை முனை வழியாக ஒரு புதிய வழித்தடத்தை கண்டுபிடித்தார். அதன் பிறகு பல வர்த்தக நிறுவனங்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து அவர்களின் வர்த்தக மையங்களை ஏற்படுத்தினார். வணிகர்களாக வந்தவர்கள் காலப்போக்கில் இந்திய அரசியலிலும் தலையிட்டு உள்ளனர். இறுதியாக தங்களின் குடியேற்றங்களையும் இந்தியாவில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர். மேலும் ஐரோப்பியர்கள் இடையே ஏற்பட்ட வர்த்தகப் போட்டி அரசியல் ஆதிக்கத்திற்காக போட்டியாக மாறியுள்ளது. இறுதியில் இந்தியாவில் தங்களின் ஆட்சியை அமைப்பதின் மூலம் பிரிட்டிஷார் அந்தப் போட்டியில் வெற்றி பெற்றுள்ளனர்.

போர்ச்சுகீசியர்கள்.

இந்தியாவிற்கு புதிய கடல் வழியைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில் இறங்கியவர்கள் போர்ச்சுகீசியர்கள் ஆவார். போர்ச்சுகீசிய மன்னரான இளவரசர் ஹென்றி மாலுமிகளுக்கு பயிற்சி அளிக்க விரும்பினார். அதற்காக அறிவியல் முறையில் அமைந்த பள்ளி ஒன்றை தொடங்கினார். இவருக்கு கடல் பயணத்தின் மீது இருந்த ஆர்வத்தின் காரணமாக மாலுமி ஹென்றி என்று அழைக்கப்பட்டார்.

பார்த்தலோமியோ டயஸ்.

போர்ச்சுகீசிய நாட்டைச் சேர்ந்த பார்த்தலோமியோ டயஸ் என்பவர் கிபி 1487 ஆம் ஆண்டு முதன் முதலில் கடல் பயணத்தை மேற்கொண்டார். இவர் ஆப்பிரிக்காவின் தென் கோடி முனையில் வந்தடைந்தார். அந்த சமயத்தில் அங்கு புயல் அதிகமாக வீசியது. ஆப்பிரிக்காவின் தென்கோடி முனைக்கு புயல் முன என்று பெயரிட்டார். இதனைக் கடந்து சென்றால் புதிய

பகுதிகளை காணலாம் என்ற நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தினார். இதனால் இந்தப் புயல் முனை நன்னம்பிக்கை முனை என்று அளிக்கப்பட்டது.

வாஸ்கோடகாமா.

முதன்முறையாக நன்னம்பிக்கை முனையை கடந்தவர் வாஸ்கோடகாமா ஆவார். இவர் நன்னம்பிக்கை முனையை கடந்து மே 27 1498 ஆம் ஆண்டு இந்தியா வந்தடைந்தார். இவர் இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள கோழிக்கோடு கள்ளிக்கோட்டை வந்தடைந்தார். அப்போது கள்ளிக்கோட்டை மன்னர் ஷா மோரின் அவரை வரவேற்றார். மேலும் போர்ச்சுகீசியர்கள் இந்தியாவுடன் வாணிபம் நடத்த அனுமதியும் வழங்கினார். இதனைத்தடர்ந்து போர்ச்சுகீசியர்கள் இந்தியாவுடன் வாணிபம் செய்ய தொடங்கினார். இந்தியாவின் மேற்கு கடற்கரையில் அமைந்துள்ள கள்ளிக்கோட்டை கொச்சின் கண்ணனூர் ஆகிய இடங்களில் வாணிப தளங்களை அமைத்து வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டனர்.

பிரான்சிஸ் கோ டி அல்மெய்டா கிபி 1505- கிபி 1509.

இந்தியாவில் போர்ச்சுகீசியர்களின் வாணிபத்தை கவனிக்க பிரான்சிஸ் கோ டி அல்மெய்டா முதல் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் அரேபிய வியாபாரிகளை தோற்கடித்து போர்ச்சுகீசியர்களின் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினார். கப்பற்படையை வலிமை பெற செய்து இந்திய பெருங்கடலில் போர்ச்சுகீசியர்களின் செல்வாக்கை உறுதி செய்தார். இக்கொள்கைகளை நீல நீர் கொள்கை என அழைக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் மற்ற பகுதிகளை முழு கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்தார். கிபி 1509 இல் எகிப்தியர்களால் கொல்லப்பட்டார். அல்.போன்சே டி அல்புகர்க் 1510 முதல் 1515 வரை. இரண்டாவது போர்ச்சுகீசிய ஆளுநர் மாபெரும் வெற்றியாளர். 1510 பீஜப்பூர் சுல்தானிடம் இருந்து கோவை கைப்பற்றி தலைநகரமாக மாற்றினார். விஜயநகரப் பேரரசு உடன் தனது உறவை பலப்படுத்திக் கொண்டார். தூரக் கிழக்கு பகுதியில் அமைந்திருந்த மலாக்கா தீவை கைப்பற்றினார். பாரசீக வளைகுடாவில் ஆர்மஸ் என்ற இடத்தில் துறைமுகம் கட்டினார். இந்தியாவில் போர்ச்சுகீசிய ஆதிக்கத்தை உண்மையாக நிலைநாட்டியவர் என்று போற்றப்படுகிறார். இந்துக்களோடு சுமுகமான உறவை ஏற்படுத்தினார். கல்வி வளர்ச்சிக்காக பல பள்ளிகளை திறந்தார். போர்ச்சுகீசியர்கள் இந்திய பெண்களை திருமணம் செய்வதை ஊக்குவித்தார். இவரின் சமயக் கொள்கை முஸ்லிம்களுக்கு எதிரானது எனவே முஸ்லிம்களின் செல்வாக்கை இழந்தார். இவர் 1515 இல் கோவாவில் காலமானார். இவர் மறைவுக்குப்பின் டையூ டாமன் பம்பாய் இலங்கை சார்ஜெட் பஸ்ஸின் கூப்பி போன்றவற்றை போர்ச்சுகீசியர் கைப்பற்றினர்.

டச்சுக்காரர்கள்.

கிபி 1600 டச்சு வணிகக்குழு கிழக்கிந்திய ஹாலந்து நாட்டைச் சேர்ந்த அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இவர்கள் கீழை நாடுகளுடன் வியாபார நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். இவர்களுக்கு இந்தியாவின் மீது அதிக ஆர்வம் இல்லை. நறுமண தீவுகளில் மீது இவர்களின் விருப்பம் இருந்தது. இருப்பினும் இந்தியாவில் சிங்கரா நாகப்பட்டினம் மதுலிப்பட்டினம் ஆகிய இடங்களில் வாணிப மையங்களை நிறுவினார். கிபி 1610 புலிகாட் பழுவேற்காடு பகுதியில் தங்கள்

வணிக தளத்தை நிறுவி அங்கு கோட்டை ஒன்று கட்டினார் இது டச்சுக்காரர்களின் தலைமை இடமாக திகழ்ந்தது. பின்னர் நாகப்பட்டினம் தலைமை இடமாக மாறியது. சூரத் ப்ரோச் காம்பே அகமதாபாத் பாட்னா காசிம் பஜார் போன்ற இடங்களில் வாணிப தலங்களை நிறுவினர்.

அம்பாயினா படுகொலை.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்நோனேசியாவில் வியாபாரம் செய்ய வியாபாரிகளை அனுப்பினர். இதனை டச்சுக்காரர்கள் ஏற்கவில்லை கிபி 1623 அம்பாய்னா என்ற இடத்தில் ஆங்கிலேயே வியாபாரிகளை டச்சுக்காரர்கள் கொன்றனர். இது அம்பாயினா படுகொலை என்று அழைக்கப்பட்டது இந்நிகழ்ச்சி ஆங்கிலேயர் ரசிகர்களிடையே பகையை உருவாக்கியது. அம்பாயினா படுகொலை பின் ஆங்கிலேயர் நறுமண தீவுகளை விட்டு வெளியேறி இந்தியா மீது முழு கவனம் செலுத்தினர். ஆங்கிலேயர் கள் டச்சுக்காரர்கள் போட்டியாக இந்தியாவில் வாணிப நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். ஆங்கிலேயருடன் போட்டி போட முடியாமல் டச்சுக்காரர்கள் தங்கள் வாணிப மையங்களை விற்றுவிட்டு இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினர். டச்சு ஆங்கிலேய ஆதிக்க போட்டி சுமார் 70 ஆண்டுகள் நீடித்தது.

ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனி.

100 லண்டன் நகர வியாபாரிகள் ஒன்று சேர்ந்து ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனியை தோற்றுவித்தனர். இக் கம்பெனிக்கு டிசம்பர் 31 1600 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து அரசி முதலாம் எலிசபெத் வியாபாரம் செய்ய அனுமதி வழங்கினார். கிபி 1680 இல் இங்கிலாந்து அரசர் முதலாம் ஜேம்ஸ் கொடுத்த வியாபாரம் செய்யக்கோரி அனுமதி கடிதத்துடன் வில்லியம் ஹாக்கின்ஸ் ஜஹாங்கீரின் அரசவைக்கு வருகை தந்தார். போர்ச்சுகீசியர்கள் மீது பேரரசர் கொண்டு இருந்த செல்வாக்கின் காரணமாக அவரால் வியாபார அனுமதி பெற இயலவில்லை. கிபி 1615 இல் சர் தாமஸ் ரோ அவரிடம் வியாபாரம் செய்ய அனுமதி பெற்றார். சூரத் ஆக்ரா பருச் அகமதாபாத் ஆகிய இடங்களில் வாணிப மையங்களை ஏற்படுத்தினார். 1639 இல் பிரான்சிஸ் டே என்ற ஆங்கிலேயர் சந்திரகிரி அரசரிடம் இருந்து ஒரு நிலப்பகுதியை விலைக்கு வாங்கி தற்கால சென்னை நகரை நிறுவினார். 1640 இல் புனித ஜார்ஜ் கோட்டை சென்னையில் கட்டப்பட்டது. இங்கிலாந்து அரசர் இரண்டாம் சார்லஸ் போர்ச்சுக்கல் இளவரசி கோத்தரினை திருமணம் செய்து கொண்டார். இவருக்கு சீர் வரிசையாக பம்பாய் கொடுக்கப்பட்டது இதனை அவர் ஆங்கில வழியை குழுவுக்கு ஆண்டுக்கு 10 பவுண்டுக்கு வாடகைக்கு விட்டார்.

டேனியர்கள்.

டென்மார்க் நாட்டைச் சேர்ந்த மக்கள் டேனியர்கள் எனப்பட்டனர் இவர்களும் இந்தியாவிற்கு வணிகம் செய்யவே வந்தனர். 1620ல் தரங்கம்பாடியில் டேனிஷ் வணிக நிலையம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1876 இல் வங்காளத்தில் உள்ள சீராம்பூர் என்ற இடத்தில் வணிகத் தளம் அமைத்தனர். இது இந்தியாவில் அவர்களின் தலைமை இடம் ஆகும். 1845 இல் தங்கள் குடியேற்றங்களை ஆங்கிலேயருக்கு விட்டு இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினர்.

பிரெஞ்சுக்காரர்கள்.

1664ல் பிரான்ஸ் மன்னர் பதினாறாம் லூயி அமைச்சர் கால்பர்ட் என்பவரால் பிரஞ்சு கிழக்கிந்திய வணிகக்குழு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பிரான்சிஸ் கேரன் என்பவரால் சூரத் நகரில் முதலாவது வாணிப தளம் 1668 இல் நிறுவப்பட்டது. மெர்க் காரா என்பவரால் மதுலிபட்டினத்தில் 1669ல் பிரஞ்சு வணிகத் தளம் அமைக்கப்பட்டது. 1673 முதல் 1774 இல் தஞ்சாவூர் மன்னரிடம் இருந்து சென்னைக்கு தெற்கே ஒரு நிலப்பகுதியை பெற்றனர் பாண்டிச்சேரி. பிராங்காய் மார்ட்டின் பாண்டிச்சேரி வணிக தளத்தை நிறுவினார். பிராங்க் காய் மார்ட்டின் பாண்டிச்சேரியின் முதல் ஆளுநர் ஆவார். பிரெஞ்சுக்காரர்களின் தலைமை இடமாக விளங்கியது. இந்தியாவில் போர்ச்சுகீசிய ஆதிக்கத்திற்கு அடித்தளம் அமைத்தவர் அல்போனசோ டி அல்புகர்க். ஐரோப்பிய நாடுகளில் இந்தியாவுக்கு கடல் வழியைக் கண்டுபிடிப்பதில் முதன்மையாக இருந்த நாடு போர்ச்சுகல். 1453 ஆம் ஆண்டு கான்ஸ்டாண்டினோபிள் யாரால் கைப்பற்றப்பட்டது துருக்கி. சர் வில்லியம் ஹாக்கின்ஸ் இங்கிலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்தவர். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்கள் கட்டிய முதல் கோட்டை செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை. தமிழ்நாடு கடற்கரை ஓரத்தில் உள்ள தரங்கம்பாடி எந்த வர்த்தக மையமாக இருந்தது டேனியர்கள். இந்தியாவின் தேசிய ஆவண காப்பகம் புதுடில்லி. போர்ச்சுகீசிய மாலுமியான பார்த்தலோமியா மன்னன் இரண்டாம் ஜான் என்பவரால் ஆதரிக்கப்பட்டார். இந்தியாவில் அச்சு இயந்திரம் 1556 போர்ச்சுகீசிய அரசால் கோவாவில் நிறுவப்பட்டது.

கர்நாடகப் போர்கள்

கர்நாடகப் போர்கள் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் நடந்த இராணுவப் போர்களின் தொடர் ஆகும். கர்நாடகப் போர்களின் முடிவில், பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனி தென்னிந்தியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. கர்நாடகப் போர்களில் ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனியும் பிரெஞ்சு கிழக்கிந்திய கம்பெனியும் எதிர் எதிர் அணியில் இருந்தது. பாரம்பரியமாக, ஐரோப்பாவில் பிரிட்டனும், பிரான்சும் போட்டி நாடுகள் ஆகும். அந்நிலை இந்தியாவிலும் வணிகம் செய்வதிலும், ஆட்சி செய்வதிலும் தொடர்ந்தது. இதன் விளைவாக தொடர் இராணுவ போட்டி தென்னிந்தியாவின் கர்நாடக பகுதியில் நடைபெற்றது. அவை கர்நாடகப் போர்கள் எனப்படுகின்றன. இவை 1746 முதல் 1763 வரை நடைபெற்றது.

கர்நாடகப் போர்கள் – காலம்

போர்	காலம்	சண்டையிட்ட அணிகள்	ஒப்பந்தம்
முதல் கர்நாடகப் போர்	1746 – 1748	பிரஞ்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ்	ஐக்ஸ்-லா-சேப்பல் ஒப்பந்தம் (1748)
இரண்டாம் கர்நாடகப் போர்	1748 – 1754	பிரஞ்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ்	பாண்டிச்சேரி ஒப்பந்தம் (1755)
மூன்றாவது கர்நாடகப் போர்	1756 – 1763	பிரஞ்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ்	பாரிஸ் உடன்படிக்கை (1763)

முதல் கர்நாடகப் போர் (1746-1748)

ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போரில் பிரிட்டனும், பிரான்சும் எதிர் எதிர் அணிகளில் இருந்தன. இந்த பகைமை இந்தியாவிலும் எதிரொலித்தது.

அடையாறு போர் (1746)

சென்னையின் அடையாறு நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள சாந்தோம் என்ற இடத்தில் கர்நாடக நவாப் அன்வாருதீனுக்கும் பிரெஞ்சுப் படைக்கும் இடையே இப்போர் நடைபெற்றது. அன்வாருதீன் ஆங்கிலேயரின் உதவியை நாடினார். கேப்டன் பாரடைஸ் தலைமையிலான மிகச் சிறிய பிரெஞ்சுப் படை மாயூஸ்கான் தலைமையிலான மிக வலிமை வாய்ந்த நவாப் படையினை தோற்கடித்தது. நன்கு பயிற்சி பெற்ற ஐரோப்பிய படை இந்திய படையை வெற்றி பெற்று தங்கள் மேலாண்மையை நிலைநாட்டிய முதல் நிகழ்வு இதுவே ஆகும்.

அய்-லா-சப்பேல் உடன்படிக்கை (1748)

ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போரின் முடிவில் ஏற்பட்ட அய்-லா-சப்பேல் உடன்படிக்கையின் மூலம் முதல் கர்நாடகப் போர் முடிவுக்கு வந்தது. இதன் படிமதராஸ் (சென்னை) ஆங்கிலேயரிடம் திரும்ப ஒப்படைக்கப்பட்டது. மாறாக வட அமெரிக்காவின் சில பகுதிகளை பிரான்சு பெற்றது.

இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் (1749 – 1754)

கர்நாடகம் மற்றும் ஹைதராபாத் ஆகிய பகுதிகளில் ஏற்பட்ட வாரிசுரிமை பிரச்சனையே இப்போருக்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. கர்நாடக நவாப் பதவிக்கு அன்வாருதீனும், சந்தா சாகிப்பும் உரிமை கோரினர். அதே போல் ஹைதராபாத் நிசாம் பதவிக்கு நாசிர் ஜங்கும் முசாபர் ஜங்-ம் உரிமை கோரினர். இதனால் தக்காண பகுதியில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் சந்தா சாகிப்பிற்கும், முசாபர் ஜங் க்கும் உதவி செய்தனர். ஆங்கிலேயர்கள் அன்வாருதீனுக்கும்; நாசிர்ஜங் கும் உதவினர். இப்போர் மூலம் இந்தியாவில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட ஆங்கிலேயர்களும், பிரெஞ்சுக்காரர்களும் எண்ணினர்.

ஆம்பூர் போர்(1749)

இதன் விளைவாக, ஆகஸ்ட் 3, 1749ல் ஆம்பூரில் நடைபெற்ற போரில் பிரெஞ்சு கவர்னர் டியூப்ளே, சந்தா சாகிப், முசாபர் ஜங் ஆகியோரின் கூட்டுப் படைகளால் கர்நாடக நவாப் அன்வாருதீன் தோற்கடிக்கப்பட்டு, கொல்லப்பட்டார். அன்வாருதீனின் மகன் முகமது அலி திருச்சிராப்பள்ளிக்கு தப்பி ஓடினார். சந்தாசாகிப்பை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கர்நாடக நவாப் ஆக்கினர். அதற்கு ஈடாக பாண்டிச்சேரியை சுற்றியுள்ள 80 கிராமங்களை வெகுமதியாக பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு அவர் வழங்கினார்.

தக்காணத்திலும் பிரெஞ்சுக்காரர்களால் நாசிர் ஜங் தோற்கடிக்கப்பட்டு, கொல்லப்பட்டார். முசாபர் ஜங் ஐதராபாத்தின் நிசாம் ஆனார். புதிய நிசாம் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு போதிய வெகுமதி வழங்கினார். அவர் கிருஷ்ணா நதியின் தென் பகுதிகள் அனைத்திற்கும் டியூப்ளே-யை ஆளுநராக நியமித்தார். 1751ல் தன் மக்களால் முசாபர் ஜங் படுகொலை செய்யப்பட்டார். நாசிர் ஜங்-ன் சகோதரர் சலபத் ஜங் பிரெஞ்சுப் படைத் தளபதி புஸ்ஸியின் உதவியுடன் ஹைதராபாத் நிசாம் ஆனார். அவர் குண்டுர் மாவட்டத்தை தவிர வட சர்க்கார் முழுவதும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு வழங்கினார். இதன் மூலம் டியூப்ளே-ன் அதிகாரம் உச்ச நிலையை அடைந்தது.

ஆற்காட்டுப் போர் (1751)

இத்தருணத்தில் டியூப்ளே, முகமது அலி தஞ்சம் புகுந்த திருச்சி கோட்டையை முற்றுகையிட ஒரு படையை அனுப்பினார். இம்முயற்சியில் சந்தா சாகிப்பும் (கர்நாடக நவாப்) தன்னை பிரெஞ்சுப் படைகளோடு இணைத்துக் கொண்டார். இச்சமயத்தில் ஆற்காட்டை தாக்க இராபர்ட் கிளைவ் கம்பெனியிடம் அனுமதி கோரினார். ஆங்கிலேய கவர்னர் சாண்டர்ஸ், இராபர்ட் கிளைவ்-ன் திட்டத்திற்கு அனுமதி வழங்கினார். 200 ஆங்கில படையினர், 300 இந்திய படை வீரர்களுடன் கிளைவ் ஆற்காட்டை தாக்கி கைப்பற்றினார். லாரன்ஸ் உதவியுடன் கிளைவ் ஆரணி, காவேரிபாக்கம் ஆகிய இடங்களில் பிரெஞ்சுப் படைகளை தோற்கடித்தார். இராபர்ட் கிளைவ் அதேசமயத்தில், சந்தாசாகிப் திருச்சியில் கொலை செய்யப்பட்டார். அன்வாருதீனின் மகன் முகமது அலி ஆங்கிலேயரின் உதவியுடன் ஆற்காட்டு நவாப் ஆனார். இத்தோல்வியால் பிரான்சு நாட்டு அரசாங்கம் டியூப்ளே வை பாரிசுக்கு திரும்ப அழைத்தது.

பாண்டிச்சேரி உடன்படிக்கை (1755)

டியூப்ளேவைத் தொடர்ந்து பிரெஞ்சு ஆளுநராக பதவியேற்ற கோதேயு ஆங்கிலேயருடன் பாண்டிச்சேரி உடன்படிக்கையினை செய்து கொண்டார். இதன் படி இரு நாடுகளும் தங்கள் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடக் கூடாது எனவும், போருக்கு முன்னர் இருந்த பகுதிகள் அவரவரிடம் திரும்ப ஒப்படைக்கப்படும் எனவும் கூறப்பட்டது. மேலும் புதிய கோட்டைகளை கட்டக் கூடாது எனவும் கூறப்பட்டது. இவ்வுடன்படிக்கை மூலம் ஆங்கிலேயர் மேலும் வலிமை பெற்றனர்.

இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் ஒரு முடிவற்ற நிலையை உணர்த்தியது. முகமது அலியை கர்நாடக நவாப் ஆக நியமித்ததின் மூலம் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் தங்கள் மேலாண்மையை நிலைநாட்டினர். ஹைதராபாத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வலிமையுடன் காணப்பட்டாலும் இப்போர் அவர்கள் தக்காணப் பகுதியில் வலிமை குன்றியவர்கள் என்பதை நிரூபித்தது.

மூன்றாம் கர்நாடகப் போர் (1756 – 1763)

ஐரோப்பாவில் வெடித்த ஏழாண்டுப் போர் இந்தியாவில் மூன்றாம் கர்நாடகப் போருக்கு இட்டுச் சென்றது. இச்சமயத்தில் ஆங்கில படைத் தளபதி இராபர்ட் கிளைவ் பிளாசிப் போரின் மூலம் வங்காளத்தில் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை நிறுவியதுடன் மூன்றாம் கர்நாடகப் போருக்கு தேவையான நிதியையும் வழங்கினார்.

இப்போரில்பிரெஞ்சு படைகளை வழி நடத்த கவுண்டி-லாலியை பிரெஞ்சு அரசாங்கம் நியமித்தது. அவர் கடலூரில் உள்ள செயிண்ட் டேவிட் கோட்டையை எளிதாக கைப்பற்றினார். கர்நாடகப் பகுதியிலிருந்து ஆங்கிலேயரை விரட்ட தன்னுடன் இணையுமாறு புஸ்ஸிக்கு. கவுண்டி-லாலி உத்தரவிட்டார். புஸ்ஸி ஐதராபத்திலிருந்து புறப்பட்ட தருணத்தை பயன்படுத்தி வட சர்க்கார் (ஆந்திர பிரதேசம் ஓடிசா) பகுதிகளை கைப்பற்ற கர்னல் போர்டை வங்கத்திலிருந்து இராபர்ட் கிளைவ் அனுப்பினார்.

வந்தவாசிப் போர் (1760)

1760 ஜனவரி 22ல் நடைபெற்ற இப்போரில் ஜெனரல் அயர் கூட் தலைமையிலான ஆங்கிலேயப் படை லாலி தலைமையிலான பிரெஞ்சுப் படையை முற்றிலும் தோற்கடித்தது. பின்னர் ஓர் ஆண்டுகள் இந்தியாவிலிருந்து அனைத்துக் குடியேற்றங்களையும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இழந்தனர். கவுண்டிலாலி பிரான்சு நாட்டுக்கு திரும்ப அழைக்கப்பட்டு சிறையிலிடப்பட்டு, பின்னர் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

பாரிசு உடன்படிக்கை (1763)

ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஏழாண்டுப் போர் பாரிசு உடன்படிக்கையின் படி முடிவுக்கு வந்தது. அதன்படி பாண்டிச்சேரி உட்பட இந்தியாவிலிருந்து பிரெஞ்சு குடியேற்றங்கள் அனைத்தும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வசம் திரும்ப கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அவர்கள் தங்கள் பகுதிகளை பலப்படுத்தவும், படைகளை பெருக்கவும் தடைவிதிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் பிரெஞ்சு ஆதிக்கம் இந்தியாவில் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது.

பிளாசி சண்டை

பிளாசி சண்டை 1757 இல் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய நிறுவனத்துக்கும், வங்காளத்தின் நவாப் சிராசு உத் தவ்லாவிற்கும் இடையே நடைபெற்ற ஒரு சண்டை. இதில் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் வெற்றி பெற்று வங்காளத்தைக் கைப்பற்றியது. இவ்வெற்றியே இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி தோன்றியதன் முதல் படியாகக் கருதப்படுகிறது.

பிளாசி சண்டை ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஏழாண்டுப் போரின் ஒரு பகுதியாகும். ஆற்காடு நவாப் பிரெஞ்சு கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தார். பிரித்தானியக் கோட்டையாக விளங்கிய கல்கத்தாவைத் தாக்கி பல ஆங்கிலேயர்களைக் கொன்றார். இதற்கு பதிலடி கொடுக்கும் வண்ணம் ஆங்கிலேயப் படைகள் வங்காளத்தைத் தாக்கின.

பளாஷி (பிளாசி) என்ற இடத்தில் இரு தரப்பின் படைகளுக்கும் இடையே இறுதிகட்ட மோதல் ஏற்பட்டது. ராபர்ட் கிளைவ் தலைமையிலான கம்பனி படைகளைக் காட்டிலும் நவாபின் படைகள் பன்மடங்கு எண்ணிக்கை கொண்டிருந்தன. இதனால் கிளைவ் நவாபின் தளபதி மீர் ஜாஃபருடன் ஒரு சதித்திட்டம் தீட்டினார். இச்சதியின் விளைவாக மீர் ஜாஃபரின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து படைப்பிரிவுகள் சண்டையின் போது கம்பனிப் படைகளைத் தாக்காமல் ஒதுங்கிக் கொண்டன. மீர் ஜாஃபரின் அணிமாற்றத்தால், கிளைவ் எளிதில் வெற்றி பெற்றார்.

பக்சார் சண்டை

பக்சர் சண்டை அல்லது **பக்சர் போர்** (*Battle of Buxar*) 1764 இல் பக்சாரில், (பிகார்) நடைபெற்ற ஒரு சண்டை. இதில் சர் ஹெக்டர் மன்ரோ தலைமையிலான பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் படைகள் முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலம், அயோத்தி நவாப், வங்காள நவாப் ஆகியோரின் கூட்டணிப் படைகளை வென்றன. இதன் மூலம் கிழக்கு இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் பலம் பொருந்திய ஆதிக்க சக்தியாக உருப்பெற்றது.

1757 இல் நடைபெற்ற பிளாசி சண்டையில் வெற்றியடைந்த கிழக்கிந்திய நிறுவனம் வங்காளத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சக்தியாக மாறியது. பிற நாடுகளின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடத் தொடங்கியது. குறிப்பாக வங்காளத்தின் நவாப் மீர் காசிமைத் தங்கள் கைப்பாவையாக்க முயன்றனர். ஆனால் மீர் காசிம் அவர்களது கம்பனி அதிகாரிகளின் கட்டளைகளை மீறி சுதந்திரமாகச் செயல்படத் தொடங்கினார். நிருவாகத்தில் சீருதிருத்தங்களை அறிமுகம் செய்தார்; தனது படைகளுக்கு ஐரோப்பிய முறைப்படி பயிற்சி அளிக்கத் தொடங்கினார். பிரித்தானியர் விருப்பப்படி இந்திய வர்த்தகர்கள் மீது கூடுதல் வரி விதிக்க மறுத்து விட்டார். இதனால் 1763 இல் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் அவரைப் பதவியிலிருந்து விரட்டியடித்தது. அவதிற்குத் தப்பியோடிய மீர் காசிம், அவாத் நவாபிடம் தஞ்சம் புகுந்தார். அதே நேரம் வாரிசரிமைச் சண்டையால் டெல்லியை விட்டு வெளியேறியிருந்த முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலமும் அவதில் இருந்தார். இவ்விருவரது துணையுடன் அவத் நவாப் சுஜா உத்-தவுலா பிரித்தானியக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த வங்காளத்தின் மீது படையெடுத்தார்.

அக்டோபர் 23, 1764 இல் இரு தரப்புப் படைகளும் கங்கையாற்றுக் கரையில் பக்சார் எனுமிடத்தில் சந்தித்தன. இந்திய ஆட்சியாளர்களிடையே ஒற்றுமையில்லாததால் அவர்களது படைகள் சரிவர ஒருங்கிணைக்கப்படவில்லை. இதனால் சுமார் 7,000 பேர் அடங்கிய கிழக்கிந்தியக் கம்பனிப் படை சுமார் 40,000 பேர் கொண்ட இந்தியப் படையை எளிதில் தோற்கடித்தது. போர்க்களத்தை விட்டு தனது கருவூலத்துடன் தப்பியோடிய மீர் காசிம் பின்பு தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

ஷா ஆலம் வாரணாசியில் கம்பனிப் படைகளிடம் சரண் அடைந்தார். வங்காளம், ஒரிசா, பீகார் பகுதிகளில் பிரித்தானிய ஆட்சியை அங்கீகரித்தார். இவ்வாறு பக்சார் சண்டையின் முடிவில் கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தை எதிர்த்த இந்திய ஆட்சியாளர்கள் வலுவிழந்து போயினர்.

அலகாபாத் உடன்படிக்கை - 1765

அலகாபாத் உடன்படிக்கை 16 ஆகஸ்ட் 1765 இல் கையெழுத்தானது, முகலாய பேரரசர் ஷா ஆலம் II, மறைந்த பேரரசர் இரண்டாம் ஆலம்கிரின் மகன் மற்றும் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ராபர்ட் கிளைவ் ஆகியோருக்கு இடையே, 22 இல் நடந்த பக்சர் போருக்குப் பிறகு கையொப்பமிடப்பட்டது. அக்டோபர் 1764. இந்த ஒப்பந்தம் வங்காள முஸ்லீம் எழுத்தாளரும் முகலாயப் பேரரசின் இராஜதந்திரியுமான I'tisam-ud-Din என்பவரால் கையால் எழுதப்பட்டது.

இந்த ஒப்பந்தம் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் அரசியல் மற்றும் அரசியலமைப்பு ஈடுபாட்டைக் குறித்தது. ^{PP} ஒப்பந்தத்தின் விதிமுறைகளின் அடிப்படையில், ஆலம் கிழக்கிந்திய நிறுவனத்திற்கு திவானி உரிமைகளை வழங்கினார் இந்த உரிமைகள் நிறுவனம் வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒரிசா மக்களிடமிருந்து நேரடியாக வருவாயைப் பெற அனுமதித்தது. அதற்கு ஈடாக,

நிறுவனம் ஷா ஆலம் II க்கு கோரா மற்றும் அலகாபாத் மாவட்டங்களைப் பாதுகாக்கும் போது, இருபத்தி ஆறு லட்சம் ரூபாயை (260,000 பவுண்டுகள் ஸ்டெர்லிங்கிற்கு சமம்) ஆண்டுக் கப்பமாகச் செலுத்தியது.. பேரரசருக்கு செலுத்தப்பட்ட காணிக்கை பணம் அலகாபாத்தில் உள்ள பேரரசரின் நீதிமன்ற பராமரிப்புக்காக இருந்தது. ஷா ஆலம் நிறுவனத்திற்கு குறிப்பிட்ட அளவு வருவாயைத் தொடர்ந்து செலுத்தும் வரை வாரணாசி மாகாணத்திற்கு அவர் மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஒப்பந்தம் கட்டளையிட்டது . அவத் ஷாஜா-உத்-தௌலாவிடம் திரும்பினார் , ஆனால் அலகாபாத் மற்றும் கோரா அவரிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டனர். அவாத் நவாப் ஷாஜா உத் தௌலாவும் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு போர் இழப்பீடாக ஐம்பது லட்சம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது.

மேலும், இருவரும் ஒரு கூட்டணியில் கையெழுத்திட்டனர், அதன் மூலம் நவாப் தனது உதவிக்கு அனுப்பப்பட்ட துருப்புக்களின் சேவைகளுக்கு பணம் செலுத்தினால், வெளி தாக்குதல்களுக்கு எதிராக நவாப்பை ஆதரிப்பதாக நிறுவனம் உறுதியளித்தது. இந்தக் கூட்டணி நவாபை நிறுவனத்தைச் சார்ந்திருக்கச் செய்தது. இது இந்திய வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

References

Text Books

1. Iswari Prasad - History of Medieval India.
2. NilakantaSastri. - Advanced History of India

Books for Reference:

1. Bongard Levin, et. Al - History of India, Vol.II.
2. Edwards and Garret - Muslim Rule in India
3. Habibullah, N.M.S. - Foundation of Muslim Rule in India.
4. IrfanHabib - Medieval India.
5. Majumdar, R.C., ed - History and Culture of Indian People,
6. Mohammad Habibed - Comprehensive History of Delhi, Sultanate..
7. Ranade M.G - Rise of the Maratha Power.
8. SanghMittra - Medieval Indian History
9. Sathiyanaiaier, R. - Political, cultural History of India I and II
10. Sewell, R. - Forgotten Empire of India.
11. Sherwani - The Bahmanis of Decan
12. Smith, V.A. - The Oxford History of India.
13. Sharma S.R - Mughal Empire in India
14. Tripathi, R., - Rise and Fall of the Mughal Empire